

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๓๐ มกราคม ๒๕๖๑

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

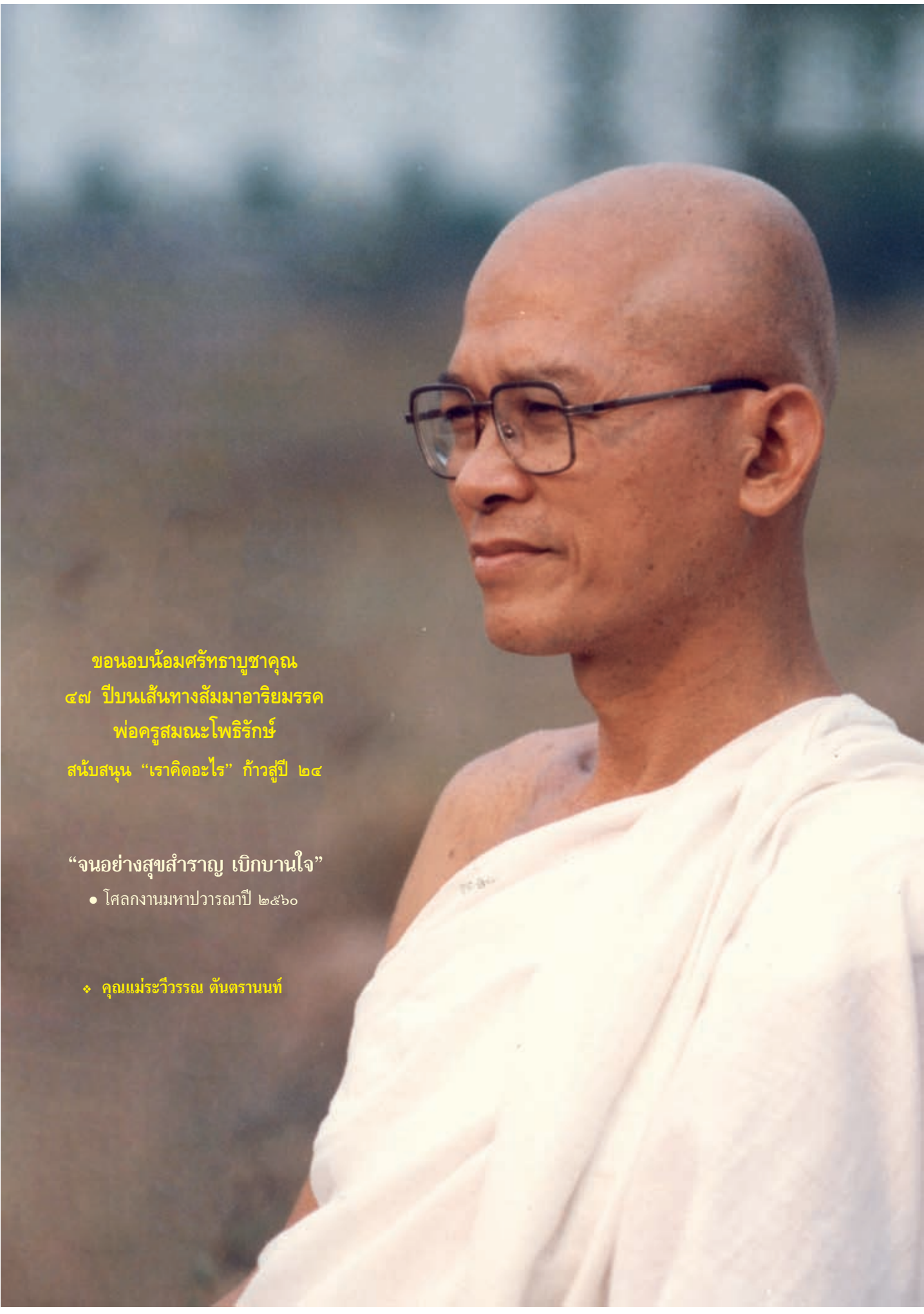
แต่สะปี่ กับ กรรม เท่า นั้น

© ธรรมะถึงนิโรธได้
ไปกับ“กาล”ต้อง“ทำ”
บรรลุดุสดสูงต่ำ-
ปีใหม่แล้วอย่าให้

ด้วย“กรรม”
จึงได้
เรื่องเพราะ “กรรม”แล
เลื่อมด้วย“กรรม”เลย

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

ขอนอบน้อมศรีทัญชาคุณ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์
สนับสนุน “เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปี ๒๔

“จนอย่างสุขสำราญ เบิกบานใจ”

• โศลกงานมหาปวารณาปี ๒๕๖๐

❖ คุณแม่ระวีวรรณ ตันตรานนท์

นัยปก
นัยบท

แต่ละปีมี
“กาล” กับ “กรรม”
เท่านั้น

(๑) มกราคมหนึ่งแล้ว
“กาล”ผ่าน..“เสีย”เวลา
“กรรม”เล่า..เก่า-ใหม่พา
“กรรม”กับ“กาล”ไซ้ให้

(๒) “อยู่เหนือกรรม”ยิ่งแก้แล้ว
“อำนาจ”ใหญ่ด้วย“สติ”สา-
ได้“วิมุติ”พึ่งพา
มีค่าคุณหรือไร้

(๓) ผ่าน“กาล”ไปก็อโม
“กรรม”ก็ไปค่านึงเคย
แม้กรรม“ชั่ว-ดี”เฉย
“โลกุตระ”ยิ่งอันต์

(๔) ก็“กรรม”นี้แหละชี้
ดีชั่ว“สมบัติ”ติด
แต่“บุญ”หากพิชิต
“บุญ”ก็“ไม่มี”แม่

(๕) “กรรม”ตนคือทรัพย์นี้
“กัมมัสสกตา”เข็น
“กัมมทายาท”อีกเป็น
“กัมมโยนิ”นั่นแก้

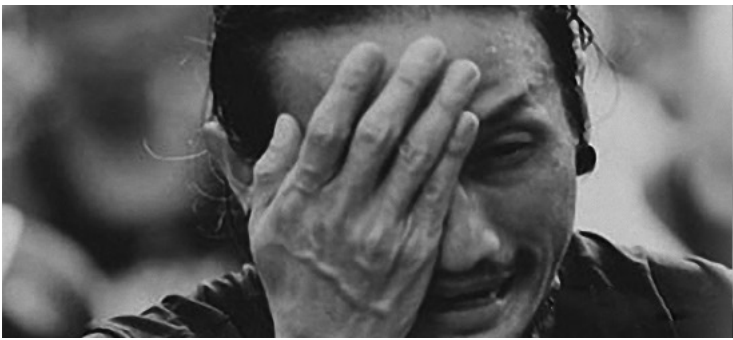
(๖) “กัมมพันธ”นี้
มิใช่“รูปธาตุ”ตาม
ซึ่งเพี้ยนลัจจ์เป็นความ-
“กัมมปฏิสนธิ”ลู่

(๗) ธรรมะถึงนิโรธได้
ไปกับ“กาล”ต้อง“ทำ”
บรรลุลสุดสูงล้ำ-
ปีใหม่แล้วอย่าให้

ปีหมา
ฤ“ได้”
“ดี-ชั่ว” โฉนเออย
แต่ร้ายเลวเหลือ
“ปัญญา”ใหม่เออ
มารทมัย
เป็น“แก่น” บ้างฤ
ประโยชน์แล้ว“กรรม-กาล”
สะตุดเลย
สำนึกรู้
บ่พัฒ- นานา
ยากแท้มีธรรม
ชีวิต
จิตแท้
กิเลสเสร็จ “วิบัติ”เลย
เศษเสี้ยววัฏธรรม
ห้าประเด็น เขียวพ่อ
ยากแท้
มรดก “คน”เฮย
ชีพให้แปรผัน
คือ“นาม- ธาตุ”แฮ
ที่รู้
พลาดผิด มาตลอด
รบแท้คือ“กรรม”
ด้วย“กรรม”
จึงได้
เสร็จเพราะ “กรรม”แล
เลื่อมด้วย“กรรม”เลย.

“สไมย์ จำปาแพง”

๖ ธันวาคม ๒๕๖๐

แต่ละปีมี “กาล” กับ “กรรม” เท่านั้น

ทฤษฎีจักรวาลอันยิ่งใหญ่ของไอสไตน์คือ Space and Time Continuum พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ อธิบายว่าสิ่งที่บรรจุในอวกาศทั้งหมด ทั้งสิ่งที่มีชีวิต และไม่มีชีวิต คือ Space ต่างเคลื่อนไป ดำเนินไปตาม วงโคจรของตนเองพร้อมกับ Time คือกาละ สอง อย่างนี้ต่อเนื่องกันอยู่ (continue) ปฏิสัมพันธ์กัน ตลอดกาลอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

เช่นเดียวกับชีวิตคนขึ้นอยู่กับกรรมทุกวินาที กรรมกับกาละดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง แต่ทำให้สิ้นสุดได้ และเมื่อมาเป็นพลังงานระดับ “จิตนิยาม” แล้ว สิ่งที่สำคัญและยิ่งใหญ่ที่สุดนั่นคือ “กรรม” เพราะสามารถบันดาลทุกสิ่งทุกอย่างให้เกิดขึ้นกับชีวิตของเราได้เช่นเดียวกับ God จึงเรียกว่า “กรรมบันดาล” (ไอสไตน์เอาพลังงานแคว์ตัม $E = MC^2$ ซึ่งเป็นเพียงแคว์ตุนิยามเท่านั้น แต่พลังงานระดับจิตนิยาม และกรรมนิยาม ให้พลังงานที่ยิ่งใหญ่ ประดุจดั่งพระเจ้าทีเดียว)

ส่วน “กาละ” ที่เคลื่อนตัวมาพร้อม ๆ กับเทพเจ้าแห่งความตายให้กับทุก ๆ ชีวิตนั้น พ่อครูอธิบายการตัดกาละหรืออยู่เหนือกาละได้ด้วย “การเปิดรับรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยทวารทั้ง ๖ (ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ) สิ่งใด ๆ ก็ตามที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวเรา จะเป็นหนึ่งนาที่ หรือเศษหนึ่งส่วนล้านวินาที นั่นก็คือ...เวลา!

แต่เมื่อคุณได้สัมผัสสิ่งนั้น ๆ แล้วคุณไม่เกี่ยวข้องคุณไม่ข้อง แม้แต่คุณวางขาด ไม่เอาจิตไปรับรู้ และแล้วขาด คุณก็ไม่มีกาละ ไม่มีเวลา คุณได้ตัดตัวคุณไปจากกาละจากเวลา แต่ถ้าคุณแตะแล้วรับรู้แล้วตัดเลยโดยไม่ดูดีไม่ผลึกไม่รักไม่ชิง นี่คือคุณปล่อยวางได้ด้วยอย่างคุณได้จากองคุลีมาล เมื่อพระพุทธรูปเจ้ามาโปรดด้วยประโยคที่ว่า..“เราหยุดแล้วแต่เธอลิยังไม่หยุด!”

องคุลีมาลจึงได้ฉุกคิดขึ้นมา ท่านได้หยุดการฆ่าแกงคนอื่นแล้ว แต่เรายังฆ่าคนอื่นอยู่นะ เราเองลิ

ยังไม่หยุด องคุลีมาลก็ชัดเจนว่า การไปเกี่ยวข้องอยู่กับการฆ่านี้มันบาปมันชั่ว มันมีกาละ เมื่อองคุลีมาลหยุดการฆ่า กาละก็หมด การที่จะไปกระทำการฆ่าก็หมดด้วย จบทันที จบทั้งกรรมและกาละ! จึงได้เป็นพระอรหันต์! เป็นผู้สิ้นบุญสิ้นบาป เพราะกำจัดบาปได้หมดสิ้นแล้ว บุญก็หมดหน้าที่ หมดสิ้นตามไปด้วย

จึงเหลือแต่กุศลกรรมที่คงเป็นสมบัติของตนหรือกรรมของตนที่ไม่มีใครมาแก่งแย่งแบ่งเอาไปได้ (กัมมัสสกะ) แม้แต่พระอรหันต์ก็ต้องอาศัยกุศลกรรมเป็นเครื่องดำเนินชีวิต และตราบใดที่ยังไม่ปรินิพพานก็ต้องอาศัยกรรมนี้แหละเป็นทายาทของกรรมของตน(กัมมทายาท) ทั้งกรรมยังจะต้องพาตนเกิดพาตนเป็น(กัมมโยนิ) ทั้งมีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ของตน(กัมมพันธุ์ : เป็น “ดีเอ็นเอ” ของตนของใครของมัน) และได้กรรมนี้แหละเป็นที่พึ่งของตน (กรรมปฏิสรณะ)

พ่อครูเน้นย้ำว่า จะเป็นผู้อยู่เหนือกรรมและกาละได้ จะต้องปฏิบัติกรรมอยู่ทุกกาละทุกเวลา วินาที ตามกรอบศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๔๓ (คือ จุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล ซึ่งครอบคลุมศาสนาพุทธทั้งหมด ภิกษุที่บวชแล้วต้องไม่ละเมิด) โดยมีสัมมาทิฐิ สัมมาวาจา และสัมมาสติ คอยควบคุมกรรมทุกกรรมให้สัมมา ตั้งแต่สัมมาสังกัปปะ (คิด)- สัมมาวาจา(พูด)-สัมมากัมมันตะ(ทำ) และ สัมมาอาชีวะ (การเลี้ยงชีพด้วยสัมมา) จึงจะทำให้เกิด “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” และวิชชา ๘

พระพุทธรูปเจ้าทรงเตือนอย่างสำคัญว่า : ขณะอย่าลวงเลยท่านทั้งหลายไปเสีย เพราะบุคคลที่ปล่อยเวลาให้ลวงไป พวกเขายึดยึดในนรก ย่อมเศร้าโศกอยู่ หากเขาจะไม่สำเร็จจริยมรรค อันเป็นธรรมตรงต่อสัจธรรมในโลกนี้ได้ เขาผู้มีประโยชน์อันลวงเสียแล้ว จักเดือดร้อนสิ้นกาลนาน . ๓

● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๓๐ เดือนมกราคม ๒๕๖๑

เอโกปี หุตวา พหุอา โหติ พหุอาปิ หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

1	นัยปก : แต่ละปีมี “กาล” กับ “กรรม” เท่านั้น	สไมย์ จำปาแพง
		จริงจัง ตามพ่อ
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	ชีวิตจำลอง	จำลอง ศรีเมือง
11	คุณนิตคิดน้อย	บรรณาธิการ
12	สี่สั้นชีวิต (ในหลวงแห่งแผ่นดิน โดย ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล)	ทีม สมอ.
22	คิดคนละซั้ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
28	การ์ตูน	วิสูตร
30	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
35	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
40	ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสภสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	เรื่องสั้น (จากตำหาราช ตอนที่ ๑๐)	เฉลิมศักดิ์ แห่งงาม
56	แค่คิดก็หนาว...วี	นายชิง วินเทอร์
58	ตามหยิ่งฟ้าทะลุดิน	ดั่งนั้น วิมุตตินิยม
62	เชื่ออย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
64	เวทีความคิด	นายหนูนต์
66	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
70	ลูกโสภชะโงกดูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
72	ทำไมต้องรู้ทัน(บทสรุป)	ทิมลวิทย์
75	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
78	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎยวดี

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์ชોક
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สิประเสริฐ
ชื้อสนิท นาวาบุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๔-๐๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
กลั่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม ปิงกุ้ง กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕
พิมพ์ที่
บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ส่งจ่าย นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กลั่นแก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตปิงกุ้ง กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศิลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗
หรือ farinkwan@gmail.com
line - id baiyanang2514

สี่สั้นชีวิต
12

พระองค์ท่านทรงงานระหว่างประชวรมากมาย
ครั้งหนึ่งตอนผ่าตัดใหญ่ครั้งล่าสุด มีคำสั่งลงมาตอนเช้า
ให้ดูแลเรื่องน้ำและระบบไอที พระองค์ท่านรับสั่งให้เอาคอมพิวเตอร์
มาติดตั้งข้างเตียง ขนาดกำลังจะถูกผ่าตัดใหญ่ในเย็นนั้น ผมคิดว่า
ทุกคนคงเป็นห่วงเรื่องต้องเตรียมตัวเผชิญกับการผ่าตัด
แต่พระองค์ท่านกลับทรงคิดว่าต้องมิงนามวางข้างเตียง...
รับสั่งว่าพายุกำลังก่อตัวริมแปซิฟิก
กำลังเข้าฟิลิปปินส์ ทรงหวังว่าจะเข้าถึงไทยไหม

สุดหล่อมาแล้ว

ฟังข่าวหัวหน้าพรรคที่เขาว่าหล่อนักหนาณะ คุณหล่อเขาซัดอดีตนักการเมืองที่เคยได้ฉายา แม่นมอมทุกซัสนั้น คุณหล่ออยากให้ปลดล็อกการเมือง แต่แม่นมอมทุกซัสนั้นอยากให้ปฏิรูปประเทศก่อนเลือกตั้ง ว่าก็ว่าเถอะ ฉันทยังไม่ลืมเหตุการณ์ วุ่นวายของบ้านเมืองตอนสุดหล่อเป็นนายกฯ ได้แต่ ลุ้นว่าเมื่อไรจะจัดการพวกป่วนเมืองสักที ลีลา อยู่เนิ่นแหละจนเกิดเหตุการณ์นองเลือด พลเอก ร่มเกล้าเสียชีวิต วันนี้สุดหล่อเหยียบคันเร่งชน ทั้งรัฐบาลทหาร และแม่นมอมทุกซัสนั้นที่เคยอ้อม และ ที่เกรงๆ ก็คือ ฉันทว่าถ้าสุดหล่อเกิดได้เป็นรัฐบาล อีก มันก็คงวุ่นวายเหมือนเดิมนั้นแหละ เหตุการณ์ ล้มการประชุมสุดยอดอาเซียนตอนนั้น เคราะห์ ดีที่ผู้นำต่างชาติไม่มีใครเสียชีวิต ไม่งั้นบ้านเมือง คงวุ่นวายเพิ่มไม่รู้กี่เท่า และดูเหมือนเป็นนายกฯ ตอนนั้น ทางภาคอีสานภาคเหนือ สุดหล่อยังไม่ กล้าไปเลย อ่อนแอขนาดนี้ยังอยากจะทำกลับมาอีก หรือนี้ พุดเก่งแต่ใจไม่ถึง คิดว่าถอดหลักการอยู่ที่บ้านจะดีไหม แต่ขอระบายสักนิด คนรอบข้าง ลุงตู่บางคนนี่ชวนพระอะไรถึงได้มีวาสนาอยู่ได้ ทนทานทนนานนัก

● หญิงไท รักบ้านเมือง

เปรียบเทียบ “ผู้นำระดับชาติ” กับ “ผู้นำ ระดับครอบครัว” ให้เห็นชัดว่า “ผู้นำ” ต้องพร้อม สรรพด้วยตนเองในการต่อสู้ป้องกันตัวด้วยนา นา วิทยายุทธเพื่อตนเอง-ครอบครัวและคนในอุปการะ “วิทยายุทธ” เป็นวิทยาการที่ต้องเรียนรู้และฝึกฝน ด้วยพลังใจ-พลังกาย-เวลา-จิตวิญญาณ เป็น คุณสมบัติจำเป็นเฉพาะตน เรื่องทำนองนี้ผมรู้เองเป็นเอง จึงซาบซึ้งดี ดังนั้นอย่าพึงหวังให้นายกฯ สุดหล่อ ของคุณแปรสภาพเป็นแบบนายกฯ ที่มาจากค่าย ทหารเลยครึบ

กำนันเป๊าะพินคูก

ได้ข่าวว่ากำนันเป๊าะ เจ้าพ่อชลบุรีที่ต้องโทษ จำคุกอยู่ในเรือนจำได้รับการปล่อยตัวแต่ไม่รู้เท็จจริงแค่ไหน บก.เป็นคนชลบุรี คงจะรู้จักและ รู้เรื่องนี้ จึงถามมา

● ชาวหนองไผ่แดง ชลบุรี

กำนันเป๊าะหรือสมชาย คุณปลื้ม อยู่หาด บางแสน รู้จักกันดีตั้งแต่สมัยเป็นผู้ใหญ่บ้านและ ผมเป็น ร.ต.ท.ทำหน้าที่ ทน.สายตรวจ-ปราบปราม พิเศษ สภ.อ.เมืองชลบุรี ยามผู้ใหญ่เป๊าะเข้าเมืองชล ก็แวะนั่งคุยที่ห้องทำงาน สภ.อ.เมืองชลบุรี และ ยามผมไปอารักขาผู้หลักผู้ใหญ่ ณ บ้านพักรับรองที่ เขาสามมุก บางแสน ผมก็แวะไปเยียนผู้ใหญ่เป๊าะ และ สภ.ต.แสนสุขด้วย ผมเป็นตำรวจจากสาย รัฐศาสตร์ มีรุ่นพี่เป็นผู้นำราชการจังหวัด ปลัด จังหวัด นายอำเภอ ปลัดอำเภอ จึงประสานงานกับ กำนันผู้ใหญ่บ้านได้ง่าย เมื่อได้ข่าวกำนันเป๊าะออก จากเรือนจำก็ยินดี แต่ก็น่าห่วงใยที่ป่วยเป็นมะเร็ง

แจ้งจับโจรรถเงินพระ

พระชัยศรี อายุ ๘๑ ปี วัดเนินหลังเต่า อ.พนัสนิคม ชลบุรี แจ้ง สภ.พนัสนิคม ว่านายอึด รู้จักกับน้องสาวพระชัยศรี เตือดร้อนเรื่องเงิน เอา พระเครื่อง ๔ องค์มาให้เช่า หลังจากต่อรอง ตกลง ราคากันและจ่ายเงินแล้ว พระเข้าไปในห้อง วาง ของเงินไว้หน้าห้อง ยังเหลือเงินอีก ๒,๓๐๐ บาท ของหายไป คิดว่านายอึดคงฉกไป จึงไปแจ้งความ ให้ดำเนินคดี

อ่านข่าวแล้วก็มี เรื่องคนกับพระเครื่องราง ของขลัง เรื่องพระคนกับพระเครื่องราง เรื่องเงิน ตราหลวงตา ก็เลยส่งมาให้ช่วยแบ่งเบากันมีกับ ปัญหาพระปัญหาพุทธยุคนี้ จะแยกแยะกันอย่างไร

● คนพุทธ นอกวัด สุโขทัย

☞ ชาวพุทธยุคนี้ต้องเสาะหาจิตแพทย์ตรวจสายตาตัดแว่นตา “ตำราพุทธ” ส่องพิสูจน์ “พระ (สงฆ์) แท้-เทียม” และ ทำนุบำรุงแต่วัดแท้สงฆ์แท้เท่านั้น ส่วนเหล่าอสังฆิกี่ร่วมกันกำจัดให้พ้นแดนพุทธ...ด้วยการไม่เอื้ออาทรทั้งปวง หากทำได้เช่นนี้ “กาฝาก” ก็สิ้น

ตำรวจ กกม.เอาจริง!

กกม. ตั้งแต่วันที่ ๒๕ ธ.ค.๖๐ เป็นต้นไปเริ่มบังคับใช้กฎหมายกบฏจักรยานยนต์ที่ไม่สวมหมวกกันน็อก ทั้งคนขี่และคนซ้อนมอเตอร์ไซด์ ไม่สวมหมวกกันน็อกระวังโดนปรับนะจ๊ะ จับและปรับได้ทันทีปรับสูงสุด ๑,๐๐๐ บาท และจะต้องถูกยึดรถไว้จนกว่าจะไปหาหมวกกันน็อกมาสวมเพื่อเป็นการลดอุบัติเหตุ มาคอยดูกันว่ามาตรการใหม่นี้จะมีผู้ปฏิบัติตามมากน้อยแค่ไหน หรือจะเป็นคำขวัญโก้ๆ ขับขี่ตามกฎหมายลดอุบัติเหตุ หลายคนบอกว่าอยากฝากให้เอาจริงกับพวกฝ่าไฟแดงตามสี่แยกด้วย แลผมพวกขับมอเตอร์ไซด์ย้อนศรด้วย มีมากขึ้นทุกวัน ไม่กลัวตายเลย อ้อ แล้วอย่าลืมหวดขึ้นพิวหรือไมวินก็ตาม ที่เอารถมอเตอร์ไซด์มาวิ่งขวิดไขว่บนทางเท้า บีบแตรไล่ด้วย เป็นเลนพิเศษหรือใจไม่ทราบ คนเดินหลบแทบไม่ทัน

● ชาวบ้าน บนทางเท้า

☞ ยามตำรวจปฏิบัติภารกิจเร่งรัดกวาดชั้นเอาจริง ประชาชนก็โวยวายว่าเดือดร้อน ไม่เอื้ออาทรประชาชน ตำรวจก็โดนทั้งชั้นทั้งล่อง ดังนั้นวิถีคุ้มครองตนคือ “ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และเมตตาธรรมตามสถานการณ์”

โรคซึมเศร้า

ชานางแบบสาววัย ๑๙ ผูกคอตาย รู้สึกสลดใจ ยังสาวยังแล้ หน้าตาก็ดี ชาวบอกว่า

ผู้เสียชีวิตพักอยู่กับแฟนหนุ่ม จากการตรวจสอบเฟซบุ๊กเธอโพสต์ข้อความสุดท้ายว่า “I think I wanna do something. But now I’m not happiness. What should I do?” ฉันคิดว่าฉันคงต้องทำอะไรสักอย่าง แต่ตอนนี้ฉันไม่มีความสุขเลย ฉันควรทำอย่างไร? รวมทั้งยังตอบคอมเมนต์กับเพื่อนๆ เชิงตัดพ้อในทำนองว่าที่ผ่านๆมาไม่เคยมีใครเติมเต็มความสุขของตนได้ แม้กระทั่งคนที่อยู่ใกล้ตัวและครอบครัว ทำให้ต้องไปพบกับหมอลึกลับ และไม่มีใครรู้หรือกว่าตนคิดฆ่าตัวตายมาแล้วหลายรอบ เพื่อนๆ ก็พยายามเข้ามาพิมพ์ข้อความปลอบใจและเตือนสติ แต่สุดท้ายเธอก็ผูกคอตายเสียชีวิตจนได้ โละๆ กันก็มีข่าวนักร้องดังของเกาหลีฆ่าตัวตาย เป็นโรคซึมเศร้าเช่นกัน โรคนี้คุกคามชีวิตหนุ่มสาวยุคใหม่นี้มากขอเตือนว่าญาติพี่น้องใครเป็นต้องดูแลใกล้ชิดโรคซึมเศร้าคือโรคทางจิตเวชประเภทหนึ่ง ทำให้ผู้ป่วยมีอาการป่วยทั้งร่างกายและจิตใจ ผู้ที่เป็นโรคนี้จะมีอารมณ์ซึมเศร้าอย่างรุนแรง โดยไม่มีสาเหตุ อารมณ์ซึมเศร้า อาจเริ่มต้นจากน้อยๆ ไปหามาก ผู้ป่วยอาจมีอาการไม่แจ่มใส หดหู่ เศร้าหมอง มีทุกข์ จนถึงเบื่อหน่าย ท้อแท้ เบื่อชีวิต คิดว่าตนเองไร้ค่า คิดอยากตายและอาจจะฆ่าตัวตายได้ อาการเหล่านี้มีผลต่อการดำเนินชีวิตประจำวันการทำงาน ต้องปรึกษาจิตแพทย์ด่วนๆ

● จงจิต กกม.

☞ เป็นโรค “เห็นแก่ตัว” หมกมุ่นครุ่นคิดแต่เรื่องตัวเอง ไม่เปิดใจเปิดตัวออกสู่โลกภายนอกในที่สุดก็เลยเป็นเหตุให้ร่างกายอ่อนแอด้วย โรคนี้ศาสนธรรมนั้นแหละจะบำบัดรักษาได้ เขียวยาจิตใจฟื้นคืนให้เห็นสัจจะของชีวิต โรคซึมเศร้ายิ่งจะเหือดหายเมื่อซึมซับสัจจะแห่งธรรม ปีติสุขก็จักเปี่ยมพลัน

☸ USSณาธิการ

“ชีวิตจำลอง” เป็นหนังสือที่พิมพ์ซ้ำถึงสามครั้ง เป็นจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ และหมดไปจากท้องตลาดอย่างรวดเร็ว ปัจจุบันนี้หาอ่านยากมาก

กอง บ.ก. “เราคิดอะไร” จึงขอนำเสนอ “ชีวิตจำลอง” เพื่อเป็นการศึกษาประวัติชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งน่าทึ่งมาก สมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวถึง พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ว่า “อาตมาซาบซึ้งก็คือ สิ่งที่เป็นสังขารในตัวคุณจำลอง เป็นความดีงามที่มีคุณค่าอันประเสริฐที่ต้องเคารพนับถือ”

๑๑. สมใจนึก

คำสั้นๆ ว่า “หัวเส” นั้นหมายถึงหัวเสนาธิการ วางแผนเก่ง “เส” มาจากตัวย่อ “เสธ” ซึ่งคำเต็มก็คือ “เสนาธิการ” นายทหารทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ทหารบก ถ้าอยากก้าวหน้าก็ต้องเข้าโรงเรียนเสนาธิการ คนที่จบจากโรงเรียนเสนาธิการทหารบกใหม่ๆ มีสิทธิ์เลือกจะไปรับราชการที่ไหน ตำแหน่งอะไร ก็ได้ที่ยังว่างอยู่ โดยใครได้คะแนนดีก็มีสิทธิ์เลือกก่อน ผมเลือกไปเวียดนามในตำแหน่งผู้ช่วยฝ่ายวางแผนของหัวหน้ายุทธการกองพลอาสาสมัครไทยในเวียดนาม เข้ารับการฝึกที่กาญจนบุรี ๖ เดือนแล้ว เดินทางไปอยู่ที่ค่ายแบร์แค้ท จังหวัดเบียนหว่า รุนั้นมี พลเอกวันชัย เรื่องตระกูล พลเอกปัญญา ลิงค์ศักดิ์ดา พลโทซัชชม กันหลง และพลโทเสริม ไชยบุตร เป็นหัวหน้าฝ่ายเสนาธิการ ล้วนแล้วแต่ เป็นรุ่นพี่ที่เคยรู้จักกันมาก่อนแล้วทั้งนั้น

กลับจากเวียดนามได้ประมาณ ๑ ปี ผมได้รับ

คัดเลือกจากกองบัญชาการทหารสูงสุดให้ไปศึกษาปริญญาโททางการบริหารที่สหรัฐอเมริกา ซึ่งผม ฝึกฝนมานานแล้ว เมื่อตอนจบใหม่ๆ โรงเรียนนายร้อย ขอตัวไปเป็นอาจารย์คณิตศาสตร์ เพื่อเตรียมตัว รับทุนไปทำปริญญาโท แต่โชคไม่ดีทุนหมด เลยไม่ได้ไป ผมไปนอกครานั้นพร้อมกับอาจารย์สมพันธ์ (พลโทสมพันธ์ เรื่องไวทยะ) ซึ่งเคยสอนผมมา สมัยที่ผมเป็นนักเรียนนายร้อย ไปกับครูบาอาจารย์ยิ่ง อุ่นใจขึ้น นับเป็นรุ่นแรกที่ได้ไปเรียนปริญญาโทด้าน บริหารที่บัณฑิตวิทยาลัยมอนเตอเรย์ แคลิฟอร์เนีย มหาวิทยาลัยแห่งนั้นเป็นของทหาร ดำเนินการโดย คณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิฝ่ายพลเรือน มีชื่อเสียง ทางด้านวิชา “การวิจัยเชิงปฏิบัติการ” และวิชาการบริหาร นักเรียนส่วนใหญ่จะคัดมาจากผู้ที่จบ โรงเรียนนายร้อย และโรงเรียนนายเรือของสหรัฐฯ ซึ่งเป็นหัวกะทิเกือบทั้งสิ้น

อาจารย์สมพันธ์และผมต่างก็พาภรรยาไปด้วย ไปช่วยทำกับข้าว ช่วยทำงานบ้าน และช่วยเรียน หนังสือ เรื่องค่าใช้จ่ายไม่ต้องพูดถึง เขาออกให้ อยู่ได้อย่างสบาย เวลาเจ็บป่วยก็รักษาพยาบาลให้ฟรีทั้ง สามีภรรยา

มอนเตอเรย์เป็นเมืองเล็กๆ นอกจากเป็นเมือง การศึกษาแล้ว ยังมีชื่อเสียงมากเรื่องการท่องเที่ยว ชายหาดสวยงามยิ่ง ไปใหม่ๆ ผมเช่าบ้านอยู่บนเนินเขาริม

ทะเล มีความเป็นอยู่คล้ายๆ เศรษฐีที่รถมัสแดงเสียด้วย อยู่ต่อมารู้สึกจะไปโรงเรียนไม่สะดวก เพราะ รถมัสแดงเสียอยู่เรื่อย ผมซื้อมาราคา ๓๐๐ เหรียญเท่านั้นเอง จะซื้อรถดีกว่านั้นก็ไม่มีเงิน จึงตัดสินใจ ย้ายไปเช่าบ้านอยู่ข้างโรงเรียนดีกว่า อยู่ในหมู่บ้านนักเรียนไทยด้วยกัน รถเสียหรือมีปัญหาอะไรจะได้พึ่งพากัน

รถมัสแดงเอาไว้ให้คุณศิริลักษณ์ขับไปซื้อกับข้าว และใช้สำหรับไปเที่ยวด้วยกันในวันหยุด ส่วนผมซื้อ รถใหม่อีกคันหนึ่ง รถจักรยานราคา ๒ เหรียญจากร้านขายของเก่า เส้นทางจากบ้านไปโรงเรียนเป็นทางลาด ผมเพียงแต่นั่งบนอานจักรยานเฉยๆ ปล่อยให้รถไหลไปก็ถึงโรงเรียน โดยไม่ต้องออกแรงถีบเลย ขากลับต้องออกแรงมากหน่อย

ต้องสารภาพว่า เคยรำเรียนมาตั้งแต่เด็กๆ จนเป็น พันตรี ไม่เคยเรียนหนักเท่าคราวนั้นเลย นายทหารต่างชาติหลายคนถูกส่งตัวกลับเพราะเรียนไม่ไหว นายทหารฝรั่งบางคนตกกลางคืนเรียนไม่จบ

กลับมาเมืองไทย กองบัญชาการทหารสูงสุด เปิดหลักสูตรบริหารสำหรับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ ยศพันเอกและพลตรี ผมใส่เสื้อนอกสอนหลักสูตรนั้น พร้อมๆ กับนายทหารคนอื่นๆ ที่จบจากมอนเตอเรีย ใหม่ๆ วิทยาการส่วนใหญ่ได้จากอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ จากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เช่น ดร.จิรายุ อิศรางกูร ณ อยุธยา เป็นต้น

ผมสอนเรื่องการบริหาร เพียงคำว่า “การบริหาร” ก็ไม่รู้จะอธิบายอย่างไร จึงจะเข้าใจได้แจ่มแจ้ง เพราะเรียนจากฝรั่ง ตำราเล่มหนึ่งก็ว่าไปอย่างหนึ่ง นึกถึงคำกลอนที่อาจารย์กนก นักเรียนนายร้อย รุ่นเดียวกับท่านอดีตนายกฯ เปรม ซึ่งบ้านอยู่ใกล้ๆ กัน และท่องให้ผมฟังบ่อยๆ ท่านเป็นคนชอบสนุก ยกเอาตอนขุนหมื่นอำมาตย์เอกของท้าวสามล กำลังควบคุมการก่อสร้างกระท่อม

“ไ้มีไค่นไ้ ไ้ไขชุดหลุม ไ้ซ้นไ้ซุ่ม คุมกัน
ไปเกี่ยวแฝก เสรีจแล้วเกลาเสา เอาไ้วย้ายแยก
เสรีจงานกจะแจก ของแปลกๆ ซอบกล”

จากใจถึงใจ

แม้จะมีการพูดถึงผม เขียนถึงผม ไว้ในหลายแห่ง แต่ก็ไม่มีใครมีใครทราบว่า ผมเป็นใคร มาจากไหน

ชีวิตผมอยู่มาเกินครึ่งศตวรรษแล้ว ความตายได้ ย่างใกล้เข้ามาทุกที ผมน่าจะได้บันทึกเรื่องราวบางแง่ บางมุมไว้บ้าง เพื่อให้หลายๆ ท่านได้ทราบ

“ชีวิตจำลอง” จึงเกิดขึ้น และอยู่ในสายตาของท่าน ณ บัดนี้

ชีวิตจำลอง จำลองชีวิตของเด็กจน ๆ คนหนึ่ง ลูกแม่ค้าหาบเร่ ลูกพ่อค้าปลาสด เล็กๆ เป็นเด็กรับใช้ของ ผู้มีใจเมตตาครอบครัวหนึ่ง โตขึ้น รับผิดชอบทั้งกรุงเทพฯ ผมขอขอบพระคุณที่กรุณาสละเงินซื้อหา และสละ เวลาอันมีค่าของท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดย นักเขียนจำเป็นชื่อ “จำลอง”

ขอบพระคุณครับ

พ.ศ. ๒๕๓๑ ๖๕๕๖

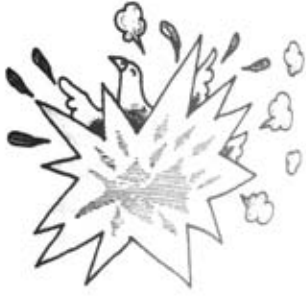
๗ มกราคม ๒๕๓๓

“กลับมาจากเจียงหนามีได้ประมาณ ๑ ปี แม่ได้เริ่มต้นเลือกจากกองมัลติการทหารสูงสุด ในไม่ช้าก็หันมาวิเคราะห์
ทางการบริหารที่สหรัฐอเมริกา

๑๒. ๖ ตุลา

คนบางคนไม่ได้ตั้งใจ เอะอะก็จะเดินขบวน หารู้ไม่ว่าการเดินขบวนนั้นยากลำบากแค่ไหน ผมรู้ เพราะผมเคยเดินขบวนกับเขามาแล้ว

คนที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับผม คงยืนยันได้ว่า ไม่มีครั้งใดที่บ้านเมืองจะเกิดเหตุวุ่นวายเหมือนเมื่อปี '๑๙ ตั้งแต่ต้นปีเป็นลำดับมา ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรมีการประท้วงเกิดขึ้นเกือบทุกวัน วันละหลายราย ไม่ได้ประท้วงเจียบๆ เหมือนสมัยนี้ ประท้วงที่ไรดังทุกที ขว้างระเบิดกันตูมตามๆ

ไม่รู้ไปรำเรียนกันมาจากไหน ผลิตระเบิดออกใช้กันเป็นว่าเล่น บ้านเมืองระส่ำระสาย หนังสือพิมพ์และวิทยุรายงานข่าวระทึกใจให้ทราบเป็นระยะๆ ชาวบ้านนอกสันขวัญหาย เป็นห่วงเป็นใยว่าเมื่อใดสถานการณ์จะกลับสงบเหมือนเดิม ถ้าเป็นเช่นนั้นต่อไปจะกระทบกระเทือนต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์อย่างแน่นอน

ผมคนหนึ่งที่ร้อนอกร้อนใจเหมือนคนทั่วไป นิ่งเฉยอยู่ไม่ได้ ตะลอนๆ ไปฟังการอภิปรายที่โน่นบ้างที่นี้บ้าง ไปร่วมชุมนุมฟังเขาพูดเรื่องบ้านเรื่องเมือง ที่สถานีวิทยุก็ไป จนกระทั่งได้รู้จักกับนักพูดหลายคนซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นคนเอาจริงเอาจัง ต่างก็วิตกกังวลต่อเรื่องที่จะฆ่าจะแกงกัน

เหตุการณ์เลวร้ายลงทุกทีๆ คำวันที่ ๕ ตุลา มีคนเอาหนังสือพิมพ์มาให้ผมดู เป็นภาพคนถูกแขวนคอ แต่งหน้าเหมือนองครักษ์ทายาท ผมเห็นเข้าก็ตกใจทำไมปล่อยให้บ้านเมืองวุ่นวายถึงขนาดนั้น ใครรู้จักใครก็บอกกันต่อๆ ไปว่า “ແ່แล้วๆ” จำเป็นต้องไปเรียกร้องรัฐบาลในวันรุ่งขึ้นให้ยุติความวุ่นวายเสียที

เข้ามีดวันที่ ๖ ตุลา ผมก็แต่งตัวเหมือนกับที่เคยไปฟังอภิปรายครั้งก่อนๆ คือใส่หมวกใส่แว่นตา เพราะตอนนั้นไม่รู้ใครเป็นใคร การตัดผมสั้นๆ ซึ่งบ่งบอกถึงการเป็นทหารนั้นจะมีอันตรายหรือเปล่า การไปร่วมชุมนุมที่ลานพระบรมรูปทรงม้า ผมไปเองไม่มีใครใช้ และก็ได้ชวนลูกน้องในที่ทำงานให้ไปด้วยเลย นอกจากคุณศิริลักษณ์

ตอนสายๆ ก็เดินไปที่ทำเนียบ จำได้ว่าวันนั้นฝนตกหนักมาก เปียกปอนกันไปหมด ไปเรียกร้องให้รัฐบาลทำบ้านเมืองให้สงบเรียบร้อยเหมือนเดิมไม่ได้ไปเรียกร้องให้รัฐบาลลาออก หรือให้รัฐบาลฆ่านักศึกษาแต่อย่างใด

ทั้งที่ลานพระบรมรูปทรงม้าและที่หน้าทำเนียบมีการขึ้นไปพูดอภิปรายแสดงความคิดเห็น ซึ่งลัทธิขลุมนุ ไม่รู้ใครเป็นใครมาจากหลายที่หลายแห่ง พูดดีบ้างไม่ดีบ้าง ตรงประเด็นบ้าง น้ำท่วมทุ่งบ้าง บางทีก็ปล่อยให้เวทิวาๆ ไม่มีใครพูด คนฟังไม่ได้ตั้งใจ อตรนทนไม่ได้ก็ขึ้นไปหยิบไมโครโฟนยื่นให้คนนั้นคนนี้พูด แล้วตัวเองก็รับนั่งฟังต่อด้วยความพึงพอใจ บางครั้งผมก็ทำเช่นนั้นด้วย

เมื่อรัฐมนตรีสองสามคนออกมาที่หน้าทำเนียบพูดรับปากรับคำว่าจะแก้ไขสถานการณ์ จะรักษาความสงบเรียบร้อยอย่างจริงจัง ลูกเสือชาวบ้านและประชาชนที่ไปชุมนุม ต่างก็แยกย้ายกันกลับบ้าน เมื่อประมาณบ่ายสี่โมงกว่าๆ ถ้าเป็นการชุมนุมเพื่อไล่รัฐบาล ก็จะต้องอยู่จนรัฐบาลประกาศลาออก จึงจะเลิก

ผมตากแดดตากฝนอยู่ทั้งวัน ไหนจะเมื่อย ไหนจะเสียด ไม่รู้ว่าจะมีระเบิดขวิดหลงมาถูกเมื่อไร การเดินขบวนในเวลานั้นไม่ใช่ของง่ายเลย แขนขาตขาต มีให้เห็นกันบ่อยๆ กลับไปถึงบ้านได้ลั๊กพักก็มีข่าววิทยุตอนหนึ่งทุ่ม ประกาศว่ามีการปฏิวัติ พร้อมทั้งมีข่าวนำสลดว่า นักศึกษาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ถูกฆ่าตายหลายคน หนังสือพิมพ์วันรุ่งขึ้นลงข่าวเต็มหน้า

ต่อมาภายหลังผมทราบจากบันทึกจดหมายเหตุว่า ตลอดเวลา ขณะที่เราไปร่วมชุมนุมกันที่ลาน

พระบรมรูป และหน้าทำเนียบนั้น อะไรเกิดขึ้นที่
ธรรมศาสตร์ เช่น ตอนใกล้หกโมงเช้า มีการยิงปืน
จากข้างนอกเข้าไปในธรรมศาสตร์ และจากข้าง
ในออกมาข้างนอก มีการขว้างระเบิดและใช้อาวุธ
สงคราม นักศึกษาหลายคนเสียชีวิต และอีก
มากมายถูกควบคุมตัว

การเลือกตั้งทั่วไปเมื่อ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๓๑
มีการหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาขยาย เอาขึ้นมาพูด
โจมตี ผมได้พูดปราศรัยที่สนามหลวง ชี้แจงแสดง
หลักฐานว่า ผมไม่ได้ทำผิดคิดร้ายอย่างที่มีการ
กล่าวหาว่า ผมไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องหรือสนับสนุน
ให้มีการฆ่านักศึกษาแต่อย่างใด

๑๙ กรกฎาคม ๒๕๓๑ วันที่ผมปราศรัยที่ท้อง
สนามหลวงนั้น คนฟังมีด้าม้วดิน เหตุการณ์ผ่าน
ไปด้วยดี ก่อนหน้านั้นวันสองวัน ผู้ปกครองคนหนึ่ง
ของนักศึกษาที่เสียชีวิตเมื่อ ๖ ตุลาคม ๑๙ โทรศัพท์ไป
ถึงผมว่า เคารพ นับถือ ศรัทธาผมมาก เมื่อมีคน
พูดว่าผมมีส่วนพัวพันกับการฆ่านักศึกษา แกะจะไป
ฟังผมพูดที่สนามหลวงให้ได้ และจะพกปืนไปด้วย
ถ้าเหตุผลของผมฟังไม่ขึ้น คือ ฟังดูแล้วเห็นว่าผม
มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฆ่านักศึกษาแน่ เขาก็จะฆ่า
ตัวตายที่สนามหลวง ต่อหน้าเวทีปราศรัย

หลายท่านที่ยังสนใจ อยากค้นหาความจริง
เพิ่มเติม นอกจากบันทึกจดหมายเหตุแล้ว ก็สามารถ
หาอ่านได้จากหนังสือพิมพ์รายวันที่หอสมุด
แห่งชาติ จะให้ติดต่ออ่านติดต่อกัน ๑๕ วันก่อน
และหลัง ๖ ตุลาคม ๑๙ ซึ่งได้รายงานรายละเอียด
ไว้หมดว่าใครทำอะไร ที่ไหน ใครเกี่ยวข้องบ้าง
โกหกกันไม่ได้

นอกจากนั้น ยังมีคนอีกจำนวนไม่น้อยที่รู้เห็น
เหตุการณ์ ย่อมจะยืนยันได้อีกว่า ใครกันแน่ที่มีส่วน
เกี่ยวข้องหรือสนับสนุนการฆ่านักศึกษา

หลายคนมีความเห็นว่าเหตุการณ์ผ่านมาถึง
สิบกว่าปีแล้ว เป็นเรื่องเคล้าสลดมาก ไม่ควรจะ
รื้อฟื้นขึ้นมาพูดกันอีก แต่เมื่อมีการกล่าวหาให้ร้าย
ป้ายสี พรรคพลังธรรมที่ผมสังกัดอยู่จึงได้ ยื่นกระทู้
ถามรัฐบาล ขอให้รัฐบาลทำความจริงให้ปรากฏ

แต่รัฐบาลก็ไม่ดำเนินการแต่อย่างใด

ใครมีส่วนร่วมในการก่อกรรมทำเข็ญเมื่อ ๑๔
ตุลา ๑๖ และ ๖ ตุลา ๑๙ อาจารย์ธรรมศาสตร์ทราบดี
และตัดการคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นไปแล้ว
เพราะไม่สามารถจะลบความกินแหนงแคลงใจ และ
ไม่สามารถจะลืมเหตุการณ์ที่ทารุณโหดร้ายนั้นได้

ในพิธีรำลึกถึงวีรกรรมที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
อาจารย์ผู้ใหญ่ท่านหนึ่งของมหาวิทยาลัยธรรม-
ศาสตร์ ซึ่งไปร่วมในพิธีด้วย ได้ยืนยันกับผมว่า
ท่านทราบว่า การที่นำเอาเรื่อง ๖ ตุลา มาขยาย
ให้ร้ายป้ายสีนั้น เป็นเรื่องทำลายกันทางการเมือง
ถ้าผมเป็นอย่างที่ฝ่ายตรงข้ามกล่าวหา ธรรมศาสตร์
คงไม่เชิญผมไปร่วมงานบ่อยๆ และได้เชิญผม
ตั้งแต่ก่อนเป็นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแล้ว

พิธีทางศาสนาและปาฐกถา รำลึกถึงนิสิต
นักศึกษาที่ธรรมศาสตร์ในวันที่ ๖ ตุลาคม ปีต่อๆ มาคน
น้อยลงทุกที บางคนเคยแต่งดำไว้ทุกซีกก็เปลี่ยนไป
ไม่เป็นไร หมดทุกข์หมดโศกกันเสียทีก็ดี
แต่เหตุการณ์อย่างนั้นต้องไม่เกิดขึ้นอีก

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ไม่ว่ารัฐบาลยุคหน้า
จะเป็นพรรคการเมืองเก่าแปลงรูปแปลงร่าง
หรือ คสช.จำแลงกาย
ก็ขอได้โปรดเกิด ด้วยสถานะ “รัฐบาล”
คงมีหมางเม็นหมิ่น “ศาสตร์พระราชา” เพราะมัวเมาโลกธรรม

เพื่อไทย-ประชาธิปัตย์ เห็นตรงกัน จับมือจัดตั้งรัฐบาล สกัดกับ คสช. <https://highlight.kapook.com/view/164286>

"อภิสิทธิ์" เปิดหน้าชน ระบุ คสช. ควรทำทุกอย่างให้โปร่งใส ตรงไปตรงมา ตาม "สุเทพ" วันนี้มีอะไรเปลี่ยนไป จึงไม่ สนับสนุนกฎหมายที่เคยสนับสนุน

การเมืองการปกครองช่วงรอยต่อระหว่าง รัฐบาลเฉพาะกิจเฉพาะกาลกับรัฐบาลมืออาชีพ จากหลากหลายนักการเมือง ต่างมีลีลาเคลื่อนไหว น่าสนใจ

เมื่อสิ้นสฤตวาระรัฐบาล คสช.แล้ว การเมือง การปกครองไทยก็เข้าสู่ยุค “ประชาธิปไตย” ตาม รัฐธรรมนูญ แต่จะเป็นจริงได้แค่ไหนก็แล้วแต่นักการเมืองและประชาชนว่าจะยืนหยัด ยืนยัน เชิดชู “ธงธรรม” เคียงคู่ “ธงประชาธิปไตย” ได้ มั่นคงเพียงใด

หลังการเลือกตั้ง เมื่อจัดตั้งรัฐบาลแล้ว มี รัฐสภาแล้ว ในการประชุมก็ย่อมมีสมาชิก ๒ ฝ่าย ฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายค้าน

พรรคการเมืองทุกพรรคต่างหมายมั่นจะเป็น ฝ่ายจัดตั้งรัฐบาล แต่เมื่อพลาดโอกาสนี้ย่อมหา

โอกาสใหม่ด้วยการสร้างสรรค์ผลงานการเมืองให้ ประจักษ์แก่ประชาชน โดยผ่านงานทางสภา และ มวลชน เพื่อหาทางเปลี่ยนแปลงผู้ครองอำนาจ บริหารบ้านเมือง

แต่เนื่องจากนักการเมืองคือ “มนุษย์” ที่ยังมี หลุดพ้นจากกิเลส ดังนั้น นอกจากสิทธิประโยชน์ หลากล้านอันพึงมีพึงได้โดยชอบแล้ว นักการเมือง ส่วนหนึ่งก็ยังคงโลภแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ จากตำแหน่ง-อำนาจ-หน้าที่-เกียรติยศซึ่งล้นคม ยกย่องเชิดชู แต่ตนเองกลับใช้ประชาชนเป็นเพียง “สะพาน” ทอดข้ามลำน้ำเท่านั้นเอง

ไม่ว่ารัฐบาลยุคหน้า จะเป็นพรรคการเมืองเก่า แปลงรูปแปลงร่าง หรือ คสช.จำแลงกาย ก็ขอได้ โปรดเกิด ด้วยสถานะ “รัฐบาล” คงมีหมางเม็นหมิ่น “ศาสตร์พระราชา” เพราะมัวเมาโลกธรรม. ☐

สี
ชีวิต ทีม สมอ.

“ในหลวงแห่งแผ่นดิน”

โดย ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล

เนื้อหาต่อไปนี้เป็นเรียงจากการแสดงปาฐกถาในงาน ศิระกรานพระภูบาลนวมินทร์

เรื่อง “ในหลวงแห่งแผ่นดิน” ที่โรงพยาบาลศิริราช

โดย ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนาและประธานกรรมการมูลนิธิอุทกพัฒน์

ในพระบรมราชูปถัมภ์ เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๐

พริบปีใหม่

สวัสดีวันปีใหม่พา

ให้บรรดาเราท่านรื่นรมย์

ฤกษ์ยามดีเปรมปรีดิ์ชื่นชม

ต่างสุขสมนิยมยินดี

ข้าวิงวอนขอพรจากฟ้า

ให้บรรดาปวงท่านสุขศรี

โปรดประทานพรโดยปราณี

ให้ชาวไทยล้วนมีโชคชัย

ให้บรรดาปวงท่านสุขสันต์

ทุกวันทุกคืนชื่นชมให้สมฤทัย

ให้รุ่งเรืองในวันปีใหม่

ผองชาวไทยจงสวัสดิ์

ตลอดปีจงมีสุขใจ

ตลอดไปนับแต่บัดนี้

ให้สิ้นทุกข์สุขเกษมเปรมปรีดิ์

สวัสดีวันปีใหม่เทอญ

2

5

6

1

เพลงพระราชนิพนธ์อันดับที่ ๑๓ ทรงพระราช-
นิพนธ์ขึ้นในเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๕ เมื่อ
เสด็จนิวัติพระนครและประทับ ณ พระตำหนัก
จิตรลดารโหฐาน พระราชวังดุสิต มีพระราช-
ประสงค์ที่จะพระราชทานพริบปีใหม่แก่บรรดา
พลสกนิกรไทยด้วยเพลง และทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ให้พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้า
จักรพันธ์เพ็ญศิริ นิพนธ์คำร้องและพระราชทาน
แก่วงดนตรี ๒ วง คือ วงดนตรีนิสิตจุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย นำออกบรรเลง ณ จุฬาลงกรณ์-
มหาวิทยาลัย และวงดนตรีสุนทราภรณ์ นำ
ออกบรรเลง ณ ศาลาเฉลิมไทย ในวันปีใหม่
วันอังคารที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๕

ผมได้รับเชิญให้มาเล่าเรื่องปรากฏการณ์
เกี่ยวกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวซึ่งเป็นที่รัก
เคารพเชิดชูสูงสุดของพวกเรา ซึ่งผมมีโอกาสได้
เข้าไปรับใช้ถวายงานพระองค์ท่านเป็นเวลา ๓๕ ปี

วันนี้ ในเวลานี้ คือประมาณบ่ายโมงครึ่ง
แต่ต่างกันคนละปี ตอนนั้นผมอยู่ที่ศาลาสหทัย
แต่ก่อนหน้าหนึ่งวัน ทางสำนักงานของมูลนิธิ
ชัยพัฒนาได้มีประชุมประจำปีเพื่อทบทวนงานที่
พระเจ้าอยู่หัวทรงมอบหมายให้ทำ เป็น work-
shop ประจำปีที่เราทำเป็นระยะๆ ขณะนั้นคิดถึง
พระองค์ท่านจับใจ จึงบอกคนทำงานทุกคนว่า
พรุ่งนี้ไปลงนามถวายพระพร เพราะมีทำงานจน
ไม่มีโอกาสมาลงนาม ตอนแรกๆ ก็มาลงนามถวาย
พระพรที่โรงพยาบาลศิริราชเป็นระยะๆ แต่ตอน
หลังย้ายไปศาลาสหทัยในวังหลวง

พวกเราเดินทางไปถึงป้ายสามโมงครึ่ง ปรากฏ
ว่ามหาตมะเดินสวนกลับมาด้วยหน้าตาดี
บอกว่าทางโรงพยาบาลมีคำสั่งมาให้ยุติทุกสิ่ง
ทุกอย่าง ทั้งกิจกรรมลงนามถวายพระพรของ
หลายหน่วยงาน พอผมได้ยิน ทั้งที่เตรียมตัว
เตรียมใจมาก่อนด้วยคำสอนของพระองค์ท่าน
ทั้งได้บวชเรียนมาแล้ว และรู้ว่าวันนี้ก็ต้องมา
ถึง แต่ในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๕๙ นั้นมาถึงโดย
ไม่รู้เนื้อรู้ตัว ผมบอกมหาตมะเล็ก ขอเข้าไปที่พระ-
บรมรูป ไปกราบลาแทนการกราบถวายพระพร
พระองค์ท่าน ความรู้สึกตอนนั้นทั้งจิตใจและ
ทุกสิ่งเบื้องหน้า ท้องฟ้าก็เหมือนไว้ทุกข์ ดูเศร้า
ดูมืดครึ้มไปหมด

หลังจากนั้นอีกสี่ห้าวันก็ยอมรับว่าต้องนั่ง
ทำใจ ต้องสะกดอารมณ์ที่รู้สึกว่าเป็นลูกศิษย์
ที่ไม่ดีของพระเจ้าอยู่หัว เพราะไม่ได้ทำตาม
ที่ท่านสอนให้เป็นคนเข้มแข็ง ท่านเคยสอนเวลา
ที่ผมหมดกำลังใจว่า คนเราจะทำงานใหญ่บน
แผ่นดินนี้ได้ ต้องทำตัวเหมือนแทงเหล็กก่อนที่
เขาจะเอามาตีเป็นดาบ เหล็กต้องถูกเผา ถูกทุบ
ครั้งแล้วครั้งเล่า ร้อนสุดๆ เจ็บปวดทรมานสุดๆ
แต่สุดท้ายก่อนเหล็กที่ไม่มีค่าก็กลายเป็นมีดดาบ

“ท่านไปตากอากาศ ไปพักผ่อนหรือ
อย่างที่เราไปตากอากาศ ไปสนุกสนานรื่นเริง
แต่พระองค์ท่านนั้นเป็นแปดเดือน
ที่ทรงเหนื่อยยากที่สุด เพราะเสด็จไปในที่ที่ไม่มีใครไป
ถนนหนทางไม่ใช่สบายๆ
อย่างราชดำเนินหรือมอเตอรืเวย์
กระนั้นยังทรงมีพระอารมณ์ขัน เช่น ที่เขาวง กาศลินธุ์
ขณะรถพระที่นั่งแล่นไปบนทางที่มีแต่หินตะปุ่มตะป่ำ
แทนที่พระองค์ท่านจะทรงทุกข์ร้อน กลับตรัสว่า
“เอ้อ ...ยังกะนั่งรถดิสโก้” เพราะทุกคนในรถ
กระดอนขึ้นลงเหมือนเดินดิสโก้”

แลกค่าได้ พระองค์ท่านรับสั่งว่า ใครก็ตามไม่เคย
ถูกทูป ไม่เคยถูกเผา ในชีวิตจะทำงานใหญ่ให้
แผ่นดินไม่ได้

คำสอนนี้ยังก้องอยู่ในหู แต่ความอ่อนแอของ
มนุษย์ก็มี พอตั้งสติได้สิ่งดี ๆ ที่เกิดขึ้นคือ สีหาวัน
ที่นั่งคนเดียว เผชิญกับเหตุการณ์ด้วยความรู้สึก
ต่างๆ ที่ปะทุขึ้นมาในนั้น เหมือนดูภาพยนตร์ย้อน
กลับ ตั้งแต่ปี ๒๕๒๔ มาถึง ๒๕๕๙ ตลอด ๓๕ ปี
ที่ถวายงานมานั้น ท่านทรงสอนอะไร มีเหตุการณ์
อะไร มันหมุนมาเป็นภาพให้เห็น จนรู้สึกว่าคุณอยู่
ตรงนั้น ความจริงพระองค์ท่านไม่ได้เสด็จไปไหน
พระสุรัสวดียังก้องอยู่ในความรู้สึก ภาพต่างๆ
หลายภาพเป็นฉากค่อนข้างพิเศษที่ฉายกลับมา
เหมือนดูหนัง

หลายคนตระหนกตกใจ ทุกแหล่งข่าวพอ
แจ้งข่าวร้ายขึ้นมา หลายคนเศร้าสลด ตั้งสติ
ไม่ได้ ผมโทร.เตือนทุกคน ให้สติว่า จริงๆ แล้ว
ศาสดาทุกองค์ท่านก็ไม่ได้อยู่กับเรา พระพุทธเจ้า
จากเราไป ๒,๕๖๐ ปีแล้ว พระเยซู ๒,๐๑๗ ปี
พระโมฮัมหมัดและศาสดาอื่นๆ ก็ไม่อยู่กับเรา
สักองค์ พระเจ้าอยู่หัวก็เหมือนกัน

การปฏิบัติงานที่พระองค์ท่านทรงทำเพื่อ
เรา ท่านทำอะไร ปีละ ๘ เดือน พระองค์ท่าน
อยู่นอกกรุงเทพฯ ทางเหนืออยู่ที่เชียงใหม่ ๒ เดือน

สกลนคร ๒ เดือน โกลกังวล ๒ เดือน นราธิวาส
๒ เดือน ผมอยากให้เราตั้งคำถามว่าท่าน
ไปตากอากาศ ไปพักผ่อนหรือ อย่างที่เราไปตาก
อากาศ ไปสนุกสนานรื่นเริง แต่พระองค์ท่าน
นั้นเป็นแปดเดือนที่ทรงเหนื่อยยากที่สุด เพราะ
เสด็จไปในที่ที่ไม่มีใครไป ถนนหนทางไม่ใช่สบายๆ
อย่างราชดำเนินหรือมอเตอรืเวย์ กระนั้นก็ยังทรง
มีพระอารมณ์ขัน เช่น ที่เขาวง กาศลินธุ์ ขณะ
รถพระที่นั่งแล่นไปบนทางที่มีแต่หินตะปุ่มตะป่ำ
แทนที่พระองค์ท่านจะทรงทุกข์ร้อน กลับตรัส
ว่า “เอ้อ ...ยังกะนั่งรถดิสโก้” เพราะทุกคนในรถ
กระดอนขึ้นลงเหมือนเดินดิสโก้ พระวรกายถูก
ทรมานอย่างนี้ ไม่มีร่างกายมนุษย์คนไหนทนทาน
ได้หรอก มันซ้ำแล้วซ้ำเล่าๆ ทรงทำเพื่ออะไร
หลายคนถาม

ตั้งแต่วันแรกที่ทรงครองราชย์ ท่านตรัส
ว่า “เราจะครองแผ่นดิน” ไม่ได้ตรัสว่าปกครอง
ครองแผ่นดินก็เหมือนเราครองบ้านเรือน ครอบ
ครอบครัว เวลาคนไปบวชเป็นพระ เราเรียกว่า
ครองสมณเพศ คือไม่มีอำนาจเลย มีแต่ทำด้วย
จิตใจที่รักที่เมตตา เหนืออื่นใดคือทรงรับผิดชอบ
เป็นประมุขที่สูงส่งของประเทศ ปฏิบัติตลอดเวลา
๗๐ ปีนั้น เป็นความรับผิดชอบในฐานะพระเจ้า-
แผ่นดินผู้ทรงธรรม พระองค์ท่านทรงทำเรื่องดินน้ำ

“พระองค์ท่านทรงงานระหว่างประจวบมากมาย
ครั้งหนึ่งตอนผ่าตัดใหญ่ครั้งล่าสุด
มีคำสั่งลงมาตอนเช้าให้ดูแลเรื่องน้ำและระบบไอที
พระองค์ท่านรับสั่งให้เอาคอมพิวเตอร์มาติดตั้งข้างเตียง
ขนาดกำลังจะถูกผ่าตัดใหญ่ในเย็นนั้น ผมคิดว่าทุกคนคง
เป็นห่วงเรื่องต้องเตรียมตัวเผชิญกับการผ่าตัด
แต่พระองค์ท่านกลับทรงคิดว่าต้องมิงงานมาวางข้างเตียง
เจ้าหน้าที่มาติดตั้งทันพอดีก่อนเที่ยง
ไม่ถึงชั่วโมงก่อนเสด็จมาประทับ รับสั่งว่า
พายุกำลังก่อตัวริมแปซิฟิก
กำลังเข้าฟิลิปปินส์ ทรงหวังว่าจะเข้าถึงไทยไหม”

ลมไฟ ดินน้ำลมไฟคือชีวิต ถ้าไม่มีดินน้ำลมไฟ เรา
จะมีน้ำดื่มไหม จะมีอากาศหายใจไหม มีบ้านอยู่ไหม
ทรงรักษาไว้ให้ทั้งที่ความต้องการส่วนพระองค์
นั้นน้อยนิด ทั้งความเป็นอยู่ ทั้งข้าวของ
ส่วนพระองค์ ผมตามเสด็จอยู่ ๓๕ ปีเห็นทรง
ฉลองพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ฉลองพระบาททำ
ในประเทศไทย ราคาไม่กี่ร้อยบาท แต่พวกเรา
ที่ตามเสด็จบางคนใช้คู่ละหลายพัน แม้แต่ข้อ
พระหัตถ์ทรงใช้นาฬิกาอะไร ปี ๒๕๒๔ นั้น ผม
ตรวจสอบแล้วนาฬิกาที่ทรงใช้ ผมไปถามที่
ร้าน ราคา ๗๕๐ บาทเท่านั้น ท่านต้องการใช้
ประโยชน์ เหมือนกับที่ทรงรับสั่งว่า ประโยชน์สูง
ประหยัดสุด อะไรที่ไม่มีประโยชน์ อย่าไปฟุ้งเพื่อ
อย่าไปทำ

เมื่อเรามีแบบอย่างที่สูงส่งอยู่เบื้องหน้าให้เดิน
ตามทุกวัน เราก็ปฏิบัติตามพระองค์ท่านไปโดยไม่รู้
ตัว คือไม่ใช่ของแพงเพราะเราไม่กล้าทำอะไรเกิน
หน้าพระองค์ท่าน แต่น่าเสียดายว่าคนไทยเห็น
พระองค์ท่านแต่เพียงภาพ ไม่ได้มอง แคเห็นเฉยๆ
ถ้ามองลึกนิดจะเข้าใจว่าพระองค์ทรงทำอะไร และ
แม้เสด็จกลับมาอยู่กรุงเทพฯ ๔ เดือนก็ไม่ได้พัก
แต่ทรงงานอีกแบบหนึ่งที่ดูเหมือนไม่ธรรมดาพระ
วรกายมาก แต่ก็ต้องทุ่มเทเกี่ยวกับงานพระราชพิธี
ต่างๆ อย่างนึกว่าไม่ทรงงาน สี่เดือนที่อยู่กรุงเทพฯ

ทรงประทับอยู่ที่ระยองชั้นบน ขณะประชวรนั้น
โครงการถนนลอยฟ้าก็เกิด แม้มยามประชวร ยังทรง
คิดช่วยประชาชน ทางลงปิ่นเกล้ากันหอยก็เกิด
ขึ้น ก็หน่วยงานที่แก้ปัญหาไม่ตก ปล่อยให้รถติด
อยู่อย่างนั้น พระองค์ท่านทรงงานระหว่างประชวร
มากมาย ครั้งหนึ่งตอนผ่าตัดใหญ่ครั้งล่าสุด มี
คำสั่งลงมาตอนเช้าให้ดูแลเรื่องน้ำและระบบไอที
พระองค์ท่านรับสั่งให้เอาคอมพิวเตอร์มาติดตั้ง
ที่ข้างเตียงด้วย ขนาดกำลังจะถูกผ่าตัดใหญ่
ในเย็นนั้น ผมคิดว่าทุกคนคงเป็นห่วงเรื่องต้อง
เตรียมตัวเผชิญกับการผ่าตัด แต่พระองค์ท่านกลับ
ทรงคิดว่าต้องมิงงานมาวางข้างเตียง เจ้าหน้าที่มา
ติดตั้งทันพอดีก่อนเที่ยง ไม่ถึงชั่วโมงก่อนเสด็จ
มาประทับ รับสั่งว่าพายุกำลังก่อตัวริมแปซิฟิก
กำลังเข้าฟิลิปปินส์ ทรงหวังว่าจะเข้าถึงไทยไหม
ไม่เคยทรงหวังพระวรกายว่าจะทุกข์ทรมาน
ลำบาก ท่านพระราชทานพระวรกายให้เรา ๗๐
ปี สิ่งนี้น่าจะเป็นเครื่องเตือนใจพวกเรา เวลา
นี้พระองค์ท่านจากไปแล้ว หน้าที่ดูแลบ้านเมือง
ดูแลดินน้ำลมไฟ คงเป็นของพวกเรา ถึงเวลาลูกๆ
ทุกคนต้องทำหน้าที่ จะนั่งดูเฉยๆ แบบเดิมไม่ได้
แล้ว ทุกคนต้องออกมาประคองแผ่นดินนี้ร่วมกัน
ไม่ใช่มานั่งทะเลาะกัน ตีกัน

ประโยคแรกที่ตรัสสอนผมว่า ขอบใจนะที่มา

“...ทำงานกับฉัน ฉันไม่มีอะไรจะให้ นอกจาก
การมีความสุขร่วมกันในการทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น...”

2524

ช่วยทำงาน แต่บอกก่อนนะว่า มาช่วยฉันทำงาน
ฉันไม่มีอะไรจะให้ นอกจากความสุขที่จะมีร่วมกัน
ทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น เป็นประโยชน์ที่ผมไม่เคย
ฟังจากที่ไหน และไม่เคยมีความรู้สึกอย่างนั้นมา
ก่อนเลย เวลาเรานึกถึงความสุข เรามักนึกถึง
ตัวเองเป็นที่ตั้ง ทำอะไร ๆ ให้ตัวเอง ชื่อของให้
ตัวเอง พาตัวเองไปเที่ยว เรา รู้สึกว่าอย่างนั้นแหละ
ความสุข แต่วันนี้มาฟังว่าความสุขจะเกิดขึ้นก็ต่อ
เมื่อเราทำงาน ทำประโยชน์ให้ผู้อื่น นับแต่วันนั้น
ประโยคนี้นำทางชีวิตผมมาตลอด ผมเริ่มตามรอย
พระองค์ท่าน แม้จะทำอย่างท่านไม่ได้ แต่อย่าง
น้อยผมได้นึกถึงคนอื่นก่อนตัวเอง จนกลายเป็น
นิสัยประจำขึ้นมา

หลังจากเสด็จจากไปแล้ว ผมมาประมวล
ดูว่าท่านทรงสอนเราอย่างไร ปรากฏว่าขณะที่
ผมตามเสด็จอยู่ ๓๕ ปีทำสิ่งที่พระองค์ท่านทรง
สอนซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่สมองยังไม่ได้สรุปรวมใน
สิ่งที่พระองค์ท่านให้เรา แต่พอมาทบทวนแล้ว
ท่านสอนอยู่สามประโยคจริง ๆ แต่เราไม่นำมา
เรียบเรียงเอง ตอนตามเสด็จใหม่ ๆ ผมไม่กล้า
ตามใกล้ ๆ เพราะไม่มีใครตีหัวผม สำนักงานนี้เพิ่ง
เกิดครั้งแรก ไม่รู้จะวางตัวไว้ที่ไหน ผมก็ไปอยู่
ท้ายชบวนไกลลิบ วันหนึ่งพระองค์ท่านรับสั่งให้
มาอยู่ใกล้ ๆ รับสั่งว่ามองทุกอย่างที่ฉันทำ ท่านให้
มอง ไม่ใช่ให้ดูหรือเห็นเฉย ๆ แล้วถามตัวเองว่า

ทำไม ทำอย่างไร เพื่ออะไร เราต้องหาคำตอบ
ตลอดเวลา ปัญญาจะเกิด จดทุกอย่างที่ฉันพูด
หลายท่านคงเห็นว่าหลัง ๆ มาผมเดินถือเทปตาม
เสด็จเพราะจดไม่ไหว รับสั่งเยาะเย้ยไปหมด บางที
เราพลาด ลืมจด จึงเป็นคนเดียวที่ได้รับอนุญาตถือ
เทปเดินตาม บันทึกเพื่อช่วยจำ

พระองค์ท่านทรงชวนวงล้อวงไว้ที่พระศอกเพื่อ
เก็บภาพเตือนความจำ บางทีท่านจำไม่ได้เพราะ
ไปหลายแห่ง ต้องถ่ายรูปเก็บไว้ ไปที่ไหนก็ค้นรูป
เก่ามาเปรียบเทียบ ทุกอย่างเป็นเครื่องมือทำงาน
หมด ไม่ได้ถ่ายรูปเล่น ๆ แบบเซลฟี่ส่งไลน์กันอย่าง
ทุกวันนี้ จดทุกอย่างที่ฉันพูด ที่แรกนึกว่าแยเพราะ
ยาก สรุปทุกอย่างที่ฉันคิด เรานึกในใจจะสรุปได้
อย่างไร พระองค์ท่านคิดอะไร ใครจะหยั่งรู้ แต่
ความจริง ภาคปฏิบัติ หลังจากได้เดินตามเสด็จ
สักพัก ระยะเวลาที่ท่านทรงคิดดั่ง ๆ ทรงคาดหวัง
อะไร ๆ ช่างหน้าให้เรารู้ตลอดเวลา

ท่านสอนปัจจุบัน เตือนอดีตและนำทาง
สู่อนาคต ทรงทำได้ครบเครื่อง แต่ระบบการ
ศึกษาไม่สอนอย่างนั้น มองทุกอย่าง...คือดู
ปัจจุบันว่าเป็นยังไง จดทุกอย่างที่ฉันพูด...คือ
ระวังจะลืมอดีต จดไว้เป็นเครื่องเตือนความจำ
จะได้เป็นบทเรียนต่อไป และสรุปที่ฉันคิด คือ
ท่านทรงคิดไปข้างหน้า พระราชทานแหล่งน้ำทรง
นี้หรืออย่างอื่น ๆ ตรงนั้น แล้วอีกสามปีมีอะไรเกิด

“ไปดูที่แหลมผักเบี้ย ทรงหาวิธีอย่างแยบยล
 ไม่ใช่หนีถึงโรงบำบัดน้ำเสีย
 ราคาห้าหมื่นล้าน แปดพันล้าน
 ตัดตารางกันเป็นแถวอย่างที่ปรากฏให้เห็น
 แต่ทรงใช้วิธีการธรรมชาติ
 สอนว่าไม่ต้องใช้ไฮเทคมากมาย
 ทุกอย่างมีในธรรมชาติ ขอให้ใช้ปัญญา
 หาทางแก้ไข หาทางพัฒนา”

ขึ้น และเปลี่ยนแปลงคุณภาพชีวิตดีขึ้นอย่างไร
 ว่าถึงอนาคต ซึ่งมันสมบูรณ์แบบจริงๆ

ผมเรียนมาเยอะ ไปเกือบทุกทวีป เรียน
 ทั้งจากเอเชีย ยุโรป รัฐบาลที่นั่นและไปอยู่
 เวิร์ลด์แบงก์ก็ไม่มีใครสอนอย่างนี้ มีแต่สอนปัจจุบัน
 และอนาคตก็กอบโกยไว้ สอนกันอย่างนี้ แต่กับ
 พระเจ้าอยู่หัวนั้น ผมถือว่าเป็นการเข้าโรงเรียนที่
 ยาวนานที่สุดในชีวิต เรียนปริญญาตรี ๓-๔ ปีก็
 จบ ปริญญาโทปีครึ่งจบ ปริญญาเอกอีก ๒ ปีจบ
 นี้ผมเรียนมา ๓๕ ปี แล้วและไม่มีที่ทำว่าจะจบ มี
 ของใหม่ ๆ ให้เรียนอยู่เรื่อย ๆ แต่เผชิญครุหุด
 สอนเสียก่อน เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ แต่
 ท่านสอนมาพอแล้ว พอที่เราจะช่วยตัวเองได้แล้ว
 และต้องพร้อมที่จะทำต่อไป

ท่านครองแผ่นดิน อย่ามองว่าแผ่นดินเป็น
 นามธรรม ส่วนประกอบของแผ่นดินคือดิน น้ำ ลม
 ไฟ ไม่มีน้ำ ไม่มีลม ไม่มีอากาศ ไม่มีป่าไม้ ไม่มี
 สิ่งเหล่านี้ เราจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร ท่านจึงทรง
 สอนเราให้ใช้สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้อย่างยั่งยืน คำว่า
 ยั่งยืน ความจริงคือทำให้ชีวิตเราอยู่ได้อย่างสุข
 สบาย แล้วต้องส่งมอบต่อให้ลูกหลานอยู่ต่อไป
 ได้ด้วย ดังนั้น คำว่า sustainable develop-
 ment แปลง่าย ๆ ว่าความยั่งยืนและส่งต่อไป
 เรื่อย ๆ น้ำเน่า ๆ ในแม่น้ำเจ้าพระยาจะยกให้
 ลูกหลานได้หรือ ภูเขาที่ไม่มีต้นไม้สักต้น อากาศ

ที่เต็มไปด้วยมลพิษ เราจะยกให้ลูกหลานหรือ
 ความเน่า ความเสียหายล้วนเกิดจากมนุษย์ มีแค่
 บางครั้งที่เกิดจากภัยธรรมชาติ ซึ่งมันก็จะฟื้นขึ้น
 อย่างรวดเร็ว แต่มนุษย์นี่แหละทำลายอย่างสิ้น
 ชาก พระองค์ท่านทรงฟื้นฟูกลับมา ทรงสอนหมด
 ทั้งเรื่องสังคม เศรษฐกิจ การเมือง ขอเพียงพวก
 เราทบทวนถึงสิ่งที่ทรงสอน

ก่อนอื่นดูที่น้ำเพราะน้ำมีทุกมิติ ทั้งน้ำดื่ม
 น้ำใช้ น้ำขุดที่เราดื่มวันนี้ พรุ่งนี้ก็เป็นน้ำเสีย
 หมดแล้ว และมันไม่ได้หายไปไหน มันอยู่คน
 พื้นดินนี้แหละ เรามักนึกถึงแต่ด้านที่เราได้อย่าง
 เดียว ลืมนึกถึงสิ่งที่เราทิ้งไว้กับแผ่นดิน เวลานี้เรา
 ก็เริ่มจมปลักอยู่กับขยะและน้ำเน่าเสียแล้ว

นี่เป็นปัญหาใหญ่ไม่เฉพาะประเทศไทย มัน
 เป็นทั่วโลก เรากินเราถ่ายไปแล้ว พระเจ้าอยู่หัว
 ต้องทรงตามไปล้างไปเช็ด ไปดูที่แหลมผักเบี้ย
 ทรงหาวิธีอย่างแยบยล ไม่ใช่หนีถึงโรงบำบัด
 น้ำเสียราคาห้าหมื่นล้าน แปดพันล้าน ตัดตาราง
 กันเป็นแถวอย่างที่ปรากฏให้เห็น แต่ทรงใช้วิธีการ
 ธรรมชาติ สอนว่าไม่ต้องใช้ไฮเทคมากมาย ทุก
 อย่างมีในธรรมชาติ ขอให้ใช้ปัญญา หาทางแก้ไข
 หาทางพัฒนา เพราะฉะนั้นจึงทรงหาแหล่งน้ำ
 เพราะน้ำคือชีวิต มีดินมีหินอย่างเดียวทำอะไร
 ไม่ได้ ต้องมีน้ำ

ถ้าไม่บริหารจัดการให้ดี เดียวกับน้ำแล้ง เดียว

“
เราเห็นก้อนเมฆ แต่ท่านมองเป็นน้ำ
และจะเอาน้ำในก้อนเมฆ
มาให้คนบนดินใช้ได้อย่างไร
ก็มาเป็นโครงการฝนหลวง
”

ก็น้ำท่วม อย่างตอนนี้ น้ำท่วม อีกสามอาทิตย์อาจ
จะแล้ง พระองค์ท่านก็ทรงบอกให้เก็บน้ำเวลาน้ำ
ท่วม น้ำเสียก็ทรงสอนให้ทำวิธีบำบัดด้วยวิธีการ
ธรรมชาติ ไปดูที่แหลมผักเบี้ย จังหวัดเพชรบุรี เรา
เจอพืชตั้ง ๒๒ ตัวที่สามารถพอกน้ำได้ แม้กระทั่ง
พุทธรักษายังใช้พอกน้ำได้ และพืชเหล่านี้ทำให้
โรงบำบัดน้ำเสียกลายเป็นแหล่งสวยงาม เป็นที่
ท่องเที่ยว แทนที่จะเป็นที่ที่ผู้คนรังเกียจ

พระองค์ท่านงานตั้งแต่บนฟ้า เราเห็นก้อน
เมฆ แต่ท่านมองเป็นน้ำ และจะเอาน้ำในก้อนเมฆ
มาให้คนบนดินใช้ได้อย่างไร ก็มาเป็นโครงการ
ฝนหลวง และวิธีที่ทรงสอนก็แยบยล วันหนึ่ง
ท่านตรัสว่า ในภาวะอย่างนี้เป็นเวลาที่น้ำ
เหนือไหลเข้ามา แล้วมีแม่น้ำเจ้าพระยาที่จะ
ระบายน้ำ แต่มันเจิ่งนองไปทั่วแล้วทั้งสองฝั่ง มวล
น้ำเยอะแล้วยังโดนน้ำทะเลดันอีก มันก็ออกข้างๆ
ไป เราไปทำแก้มลิงกัน ผมก็งงลิ ผมจบรัฐศาสตร
การทูต ไม่เคยรู้ แก้มลิงมันเกี่ยวข้องกับ
บริหารน้ำ พยายามนึกถึงภาษาฝรั่งด้วย monkey
cheek ก็ไม่เห็นมีอะไรเกี่ยวกับ

ดูวิธีสอนของท่านลี ทรงถามว่า “ว่าไง เข้าใจ
ไหม แก้มลิง” “ไม่ทราบพระเจ้าค่ะ” “ก็แก้มลิง
นั่นแหละ ไม่เคยล้งเกตหรือ พรุ่งนี้ไปดูแก้มลิงซะ”

ทรงเอาลิงมาสอน “แล้วเอากลับไปเออะๆ ละ
แล้ววันถัดไปมารายงาน” เห็นไหม ท่านไม่ทรง
สอนทันที ท่านให้เราเรียนรู้ ไม่ใช่สอนให้เต็มที่ พอ
รู้แล้วเลิก แต่ทรงให้ใช้ปัญญา

วันรุ่งขึ้นผมก็นั่งดูลิง ลิงจ้องหน้าผม ผมก็
จ้องมัน แล้วโยนกล้วยให้ลูกหนึ่ง ก็ไม่เห็นมีอะไร
ดูแก้มมันก็ปกติ มันกินกล้วยหมดลูกแล้ว ให้อีกลูก
ให้อีก ๓-๔ ลูกก็เหมือนเดิม นั่งนานๆ ก็เบื่อ ลิง
ก็คั่งเบื่อหน้าผม เลยโยนครึ่งหัวที่เหลืออยู่ให้
กำลังจะหันกลับ เดชะบุญยังมีสติอยู่ เอ...
พระเจ้าอยู่หัวรับสั่งอะไรไม่เคยไม่มีเหตุผล ต้อง
มีนัยบางอย่างแน่ ก็เหลียวกลับมา ภาพที่เห็นคือ
แก้มมันตู่ พอโยนให้มันทั้งหัว มันกินไม่ทัน มัน
ต้องเก็บไว้ เพื่อหิวอีกจะได้กินใหม่ มันเลยตุน
ไว้ในแก้มจนโป่งออกมา ผมบรรลुरुธรรมเลย วัน
รุ่งขึ้นไปเข้าเฝ้า พระเจ้าอยู่หัวรับสั่งว่า “ว่าไง
ไปดูแล้ว เข้าใจหรือยัง” “เข้าใจแล้วพระเจ้าค่ะ
เวลาน้ำเหนือขามากก็ไปสร้างแก้มสองข้างแม่น้ำ
แล้วทำประตูปิดเปิดด้วย เหมือนมีกล้ำมเนื้อลิ้น
เอาไว้ ไม่ไหลลงในท้องหรือหลุดออกจากปาก
ยามหิวค่อยทยอยเอาออกมาใช้ ยามหน้าแล้งน้ำ
หายากก็เอาที่เราเก็บสองข้างลำน้ำนั้นมาใช้”

เวลานี้คนก็ใช้ไม่ถูก เห็นสระน้ำก็ว่าเป็น

“ญี่ปุ่นทำใช้งบประมาณเป็นพันล้าน
คือเจาะภูเขาทิ้งลูก ให้เป็นตุ่มในภูเขา
เพื่อเวลาฝนตกลงมากก็ให้เก็บไว้ในนั้น
พระองค์ท่านตรัสว่า “เราคนจน
อย่าไปสร้างแบบชุดเขาทิ้งลูก มันไม่คุ้ม”
มันง่ายเหมือนหย้าปากคอก ญี่ปุ่นมาเห็นยังงง
พระองค์ท่านทรงให้สร้างประตูปิดปากถ้ำไว้
ตรงน้ำไหลออกจากชอกนั้นชอกนี้
ที่เชียงใหม่เชียงดาว น้ำไหลมาแทนที่จะไหลไปหมด
เราก็เอาเข้าภูเขา ที่แม่ฮ่องสอนทำประตูปิด
ให้น้ำออกทางด้านนี้เท่านั้น
น้ำเต็มก็อาศัยพื้นที่ถ้ำเป็นที่เก็บ
พอหน้าแล้งก็ทยอยเปิดมาใช้”

แก้มลิงไปหมด มันไม่ใช่ แก้มลิงอาจเป็นลำคลอง
ก็ได้ เป็นอะไรก็ได้ที่เมื่อน้ำทะลักก็กักเก็บน้ำได้
จะสร้างบ่อสร้างบึง ถ้ำสร้างกันตลอดก็มีประโยชน์
ทั้งนั้น หน้าแล้งจะได้นำมาใช้ประโยชน์

พระองค์ท่านทรงขบคิดมาตลอด ระยะเวลาหลัง
มีการประท้วงเวลาจะสร้างอ่างเก็บน้ำที่ไหน
พวกที่เรียกตัวเองว่านักอนุรักษ์จะไม่ยอมให้
ทำอะไร บอกให้ทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาติ
บางทีผมต้องเตือน มนุษย์ไม่ใช่กบที่พอถึงหน้า
แล้งจะไปจำศีลอยู่ใต้ตุ่ม ถึงหน้าฝนค่อยออกมา
คนเราต้องกินตลอด จึงต้องมีการบริหารจัดการ
เวลาสร้างเขื่อนที่ไหนเป็นเรื่องใหญ่ ทุกข์ทรมาน
มาก เดินขบวนกันออกมาค่าน จนรับสั่งว่า
“ไปดูซิ มีถ้ำหลายถ้ำที่มีน้ำไหลผ่านออกมาปากถ้ำ
เราเอาถ้ำเป็นแก้มก้ดีกว่า”

ถ้ำไหนที่ไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยว แล้วมี
ลำธารเล็กๆ ไหลออกมา เอาถ้ำนั้นแหละเป็นที่
เก็บน้ำ สิบไปสิบมาปรากฏว่าญี่ปุ่นทำ แต่ใช้งบ
ประมาณเป็นพันล้าน คือเจาะภูเขาทิ้งลูกให้เป็น
ตุ่มในภูเขา เพื่อเวลาฝนตกลงมากก็ให้เก็บไว้ในนั้น
ใช้เงินเป็นพันๆ ล้านกว่าจะสำเร็จ พระองค์ท่าน
ตรัสว่า “เราคนจน อย่าไปสร้างแบบชุดเขาทิ้งลูก
มันไม่คุ้ม” มันง่ายเหมือนหย้าปากคอก ญี่ปุ่นมา

เห็นยังงง พระองค์ท่านทรงให้สร้างประตูปิดปากถ้ำ
มีถ้ำตรงไหนก็สร้างประตูปิดปากถ้ำไว้ตรงน้ำไหล
ออกจากชอกนั้นชอกนี้ ที่เชียงใหม่เชียงดาว น้ำ
ไหลมาแทนที่จะไหลไปหมด เราก็เอาเข้าภูเขา ที่
แม่ฮ่องสอนเราทำประตูปิดไว้ ให้น้ำออกทางด้าน
นี้เท่านั้น น้ำเต็มก็อาศัยพื้นที่ถ้ำเป็นที่เก็บ พอหน้า
แล้งก็ทยอยเปิดมาใช้

บางวันทรงชวนพวกเรา วันนี้อยู่เกี่ยวกัน
หน่อย เวลารับสั่งว่าไปเที่ยวที่ไร พวกเราใจหาย
วาบทุกที ต้องเหนื่อยอีกแล้ว เพราะการเที่ยว
ของพระองค์ท่านต้องขึ้นเขาลงห้วย เดินทางด้วย
รถ ด้วยเฮลิคอปเตอร์ ลั้นสุดด้วยการเดิน ไม่มี
ที่ไหนไปจอดหน้าประตูโครงการ เดินวันหนึ่ง ๆ ๑๐
กิโล ๑๕ กิโล ที่สำคัญไม่มีกำหนดเวลาด้วย ดึกตื่น
เที่ยงคืนก็อาจจะยังอยู่ในป่า

ที่บึงมักกะสัน ทรงบอกว่า “วันนี้เราเอาธรรม
สู้อธรรมดีกว่า” ท่านเสด็จไปพบผู้ว่าฯซึ่งสมัยนั้นคือ
คุณจำลอง ศรีเมือง และมีผู้ว่าฯรอเฝ้าอยู่ด้วย พอมา
ถึง คำแรกที่รับสั่งคือ “ที่นี่ใครใหญ่” ใครจะกล้า
บอกว่าใหญ่ แต่นัยของทุกคำตรัสของพระองค์ที่
ดูว่ารับสั่งเล่นๆ ที่นี่ใครใหญ่ เมื่อไม่มีใครใหญ่ ก็
สรุปง่าย ๆ ว่า ไม่มีใครรับผิดชอบ กทม.เจ้าของ
พื้นที่บอกว่าให้รถไฟใช้แล้ว รถไฟก็ว่าผมใช้ แต่

“ตอนนี้กักหน้ำตั้งอยู่ที่ไหน
อยู่กลางกรุงบรัสเซลล์
รัฐบาลเบลเยียมขอพระราชทาน
นวัตกรรมของพระองค์ท่าน
ไปตั้งกลางเมือง
เป็นปาร์กเหมือนสวนลุมพินีของเรา
ใครเดินผ่านก็มองเห็น
แล้วก็มีป้ายติดว่า
เป็นนวัตกรรมของพระเจ้าแผ่นดินไทย”

เจ้าของก็ยังคงคือ กทม. ผมไม่รับผิดชอบ น้ำมันเครื่องก็เทลงในบึงเนาหมื่นหมดทั้งบึง เรามีผักตบชวาอย่างเดียวที่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ในบึงเนาๆ ผักตบชวาก็เป็นวัชพืช เป็นอธรรม น้ำเน่าก็อธรรม จับเอาอธรรมมาสู้กันโดยไม่ต้องใช้เคมี แต่แทนที่จะปล่อยให้ผักตบชวายเป็นต้นกำเนิดของน้ำเน่าก็บริหารจัดการเสียโดยเอาไม้ไผ่มาจัดมันเป็นบล็อกๆ เพื่อให้ธรรมชาติทำงาน แสงอาทิตย์โดนผิวน้ำก็มาเชื้อบางตัวได้ ลมก็พัดผ่านนำออกซิเจนไปให้ค่า DOD (ออกซิเจนที่เจือจางในน้ำ) เพิ่ม ถ้าค่านี้ลดน้ำก็เน่า วิธีแก้ก็คือทำให้มันเพิ่ม มันมีอยู่แล้วในอากาศ เราเพียงเติมให้มันแล้วให้ธรรมชาติทำงาน เหมือนแสงสว่าง ถ้าอยู่ข้างนอกเราไม่ต้องใช้แสงไฟให้เปลืองน้ำเปลืองถ่านลิกไนต์ เพราะดวงอาทิตย์ให้แสงอยู่แล้ว แต่ตอนเย็นไม่มีแสงเราก็ต้องนอน ตอนเช้าพระอาทิตย์มาอีก เราก็ได้พลังงานที่ไม่ต้องจ่ายเงิน

ตอนที่คลอง ๕ คลอง ๖ บอกจะสร้างเมืองเฉลิมพระเกียรติ เป็นเมืองตัวอย่าง พระองค์ท่านตรัสว่า อย่าสร้างเลย ชินสร้างไปจะกลายเป็นเมืองทำให้เสื่อมพระเกียรติ เพราะน้ำเน่าจากเมืองนี้จะไหลสู่กรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น รัฐบาลตอนนั้นจึงถวายที่สามพันสี่พันไร่ให้ ตอนนี้อยู่ดูสิ

คลอง ๕ คลอง ๖ มีบึงใหญ่รองรับน้ำเหนือที่ทะเลล้นมา จะได้บรรเทาน้ำท่วม พอฤดูน้ำก็ปิดไว้หน้าแล้งก็ปล่อยมาไล่น้ำเสียริมคลองต่างๆ ล้างคลองไปด้วย เมื่อแล้งที่แล้ว ปทุมธานีมีน้ำประปาไม่พอ ก็มีน้ำที่นี้ช่วยพุงไว้เวลาหน้าแล้ง โครงการพระราชดำริที่ชาวบ้านทำมีน้ำใช้หมด เห็นตัวอย่างนี้แล้ว ทำไมรัฐไม่ลงมือทำ ขอให้บริหารจริง ๆ จะมีน้ำใช้เหลือเพื่อ ทรงค้นคิดนวัตกรรมใหม่ ๆ ไปทดลองออกแบบมาเป็นแผนเป็นแปลน ผมมีหลักฐานที่ทรงออกแบบมาทั้งสองแบบ กักหน้ำมีหลายแบบ แต่ที่เห็นชินตาคือแบบที่พระองค์ทรงเอามาจากภูมิปัญญาชาวบ้าน ทางเหนือเขาทำหินหลุม แล้วดันน้ำขึ้นมาแล้วไปใช้ในหมู่บ้าน เอามาเติมมอเตอร์ไซด์ เครื่องจักรเครื่องกล แล้วไปรยน้ำลงมา ระหว่างละอองน้ำผ่านอากาศก็เอาออกซิเจนลงมาด้วย ทำให้น้ำเคลื่อนไหว ความเน่าก็ทุเลาลง ตอนนี้กักหน้ำตั้งอยู่ที่ไหน อยู่กลางกรุงบรัสเซลล์ รัฐบาลเบลเยียมขอพระราชทานนวัตกรรมของพระองค์ท่านไปตั้งกลางเมือง เป็นปาร์กเหมือนสวนลุมพินีของเรา ใครเดินผ่านก็มองเห็น แล้วก็มีป้ายติดว่า เป็นนวัตกรรมของพระเจ้าแผ่นดินไทย ใครไปที่พุทธคยา มีสระมุจลินทร์ รัฐบาล

“ตอนแรกเข้าไปไม่มีต้นไม้สักต้น
 ตอนพวกผมเข้าไปสำรวจก็ไม่รู้จะทำอย่างไร
 ได้แต่เอาก้อนหินใส่ถุงกลับมาถวาย
 ทูลพระองค์ท่านว่า ทั้งหมดก็มีแต่หินพวกนี้
 พระองค์ท่านตรัสว่า ใครบอกเธอก้อนหิน
 นี้มันดินที่แห้งจนเป็นดินดาน
 มันแข็งเหมือนหิน เชื้อฉัน เอาไปแช่น้ำลี
 ผมงก็แช่ เข้ามามันกลายเป็นดินหมด
 วันที่ที่นั่นกลายเป็นป่าหมดแล้ว”

อินเดียขอกังหันน้ำไปตั้งอยู่ในนั้น และต้อง
 ขอช่างของเราไปช่วยซ่อมเป็นระยะๆ เวลา
 นี้ใช้กันเต็มไปหมด ต่างประเทศมาขอใช้กัน
 มาก พระเจ้าอยู่หัวทรงจดสิทธิบัตรไว้มากมาย
 หลายเรื่อง ผมจำเรื่องกังหันน้ำได้เพราะไปจดเอง
 พระองค์ท่านตรัสว่าไม่หวงหรือใครจะก๊อปปี้
 แต่กลัวต่างชาติจะมาขโมยไป ทรงจดไว้เพื่อให้
 นักคิดคิดไทยไปจดทะเบียนด้วย ให้รู้จักปกป้อง
 สิทธิปัญญาที่ค้นคิด ถ้าไม่จด เตี้ยเขาเอาไป
 จะไววายไม่ได้ เช่น ข้าวหอมมะลิ เราไม่จด
 ไม่ปกป้องสมบัติของเรา ท่านจึงทรงทำเป็น
 ตัวอย่าง นอกจากทรงพัฒนาแล้ว ยังทรงแนะนำ
 ในสิ่งที่เป็นประโยชน์ให้เรา

การบำบัดน้ำเสีย ท่านให้ชุดเป็นบ่อรับ
 น้ำเน่าจากเพชรบุรีที่เน่าเหม็นเหมือนน้ำเน่า
 กรุงเทพฯ ปล่อยให้ตกตะกอนในบึงก่อน แล้ว
 ให้ผ่านแปลงพืช ๒๒ ชนิดที่ค้นคว้าวิจัยมาแล้ว
 เช่น กกฤๅษี พุทธรักษา ฯลฯ พืชจะทำงานของ
 มันเอง พอสร้างระบบเสร็จก็รอดูได้ สวยด้วย
 นกมากันเยอะ กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่
 ประหลาดมาก มีนกตัวหนึ่งจะโผล่ให้ชาวโลก
 เห็น ๗ ครั้ง และใน ๗ ครั้งมาโผล่ที่บ่อน้ำ
 เสียของเราถึง ๓ ครั้ง ในแต่ละปีที่นกมาจึงมี

นักท่องเที่ยวจากทั่วโลกมารอดู ตรงนี้มีป่าชาย
 เลน มันจะกรองชั้นสุดท้าย เราเอาส่งห้องแล็บ
 ตรวจว่าได้มาตรฐานแล้วก็ปล่อยน้ำออกมา ซึ่ง
 มันยังมีจุลินทรีย์ที่มีประโยชน์ ช่วยเลี้ยงกุ้งหอย
 ปูปลาได้ จะเห็นว่ากุ้งหอยที่อยู่ในป่าโกงกางก็ได้
 อาศัยด้วยเรียกว่าวินวิน (win win) ป่าโกงกาง
 ก็จะงอกออกปีละเกือบ ๒๐ไร่ ผมเริ่มจาก ๘๐๐
 ไร่ วันนี้ผมมี ๑,๒๐๐ ไร่ เพราะดำเนินการมา
 ๒๐ ปีแล้ว ใครต้องการความรู้ เดินทางเข้าไป
 ได้เลย โครงการพระราชดำริมีแต่ให้และให้
 ความรู้ก็ฟรี

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

แก้ไข

เราคิดอะไร ฉบับที่ ๓๒๙ คอลัมน์สี่สี่ชีวิต หน้า
 ๑๙ ข้อความ “ปูเป็นตระกูลของเจ้าเมืองน่าน
 เจ้าสุริยพงศ์ผลิตเดช ต้นตระกูลจิตดวงคนันท์”

ข้อความที่ถูกต้องคือ “ปูเป็นตระกูลของ
 เจ้าเมืองน่าน พระยาอชิตวงศ์ (บุตรพญาสุมน-
 เทวราช) ตระกูลจิตดวงคนันท์ เป็นสายทายาท
 เจ้าหลวงอชิตวงศ์” (ทีม สมอ.)

<http://www.qif.or.th/Home/Contents/1129>

“ถ้าครูไม่ห่วงประโยชน์ที่ควรจะห่วง หันไปห่วงอำนาจ ห่วงตำแหน่ง ห่วงสิทธิ์ และห่วงรายได้กันมากเข้า ๆ แล้วจะเอาจิตใจที่ไหน มาห่วงความรู้ ความดี ความเจริญของเด็ก ความห่วงในสิ่งเหล่านั้น ก็จะค่อย ๆ บั่นทอนทำลายความเป็นครูไปจนหมดสิ้น จะไม่มีอะไรเหลือไว้ พอที่ตัวเองจะภาคภูมิใจ หรือผูกใจใครไว้ได้ ความเป็นครูก็จะมีค่าเหลืออยู่ให้เป็นที่เคารพบูชาอีกต่อไป”

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
พระราชทานแก่ครูอาวุโส ในโอกาสเข้าเฝ้าฯ วันเสาร์ ที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๒๑

แต่คุณครู..ด้วยวิญญานสุดยอดครู

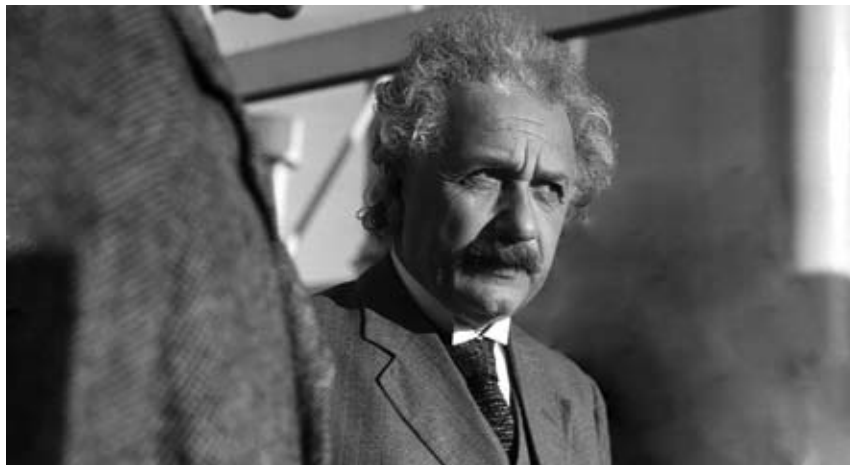
“ประเทศไทยอะไร ๆ ก็ดีหมด! เสียอย่างเดียวที่มีคนไทย?” ดูจะเป็นคำตลกที่คนไทยขำไม่ออก แต่เป็นสิ่งที่บ่งบอกให้เห็นถึงความสำคัญของทรัพยากรมนุษย์ แม้ประเทศชาติจะอุดมสมบูรณ์สักเพียงใด แต่ถ้าผู้คนในประเทศนั้นไม่มีทั้ง “คุณภาพและคุณธรรม” ก็ไปกันไม่รอด แต่ถ้าคนในประเทศนั้นๆ มีคุณภาพดีกันแล้วอย่างเช่น **สิงคโปร์** แม้จะเป็นเกาะที่ไม่มีทรัพยากรใด ๆ แม้แต่น้ำจืดก็ยังต้องซื้อจากประเทศอื่นมาใช้ แต่สิงคโปร์ก็สามารถพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก

แต่เมื่อหันมามองประเทศไทย เราถูกจัดให้เป็นอันดับต้น ๆ ของโลกในทางแย่ เช่น เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก ต้มสุรามากเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก หรือทิ้งขยะลงทะเลเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก แม้รัฐบาลจะหันมาทุ่มเทด้านการศึกษาเพราะเชื่อกันว่า “**การศึกษาสร้างคน ประชาชนสร้างชาติ**” แต่ดูเหมือนว่าจะปะฏิรูปการศึกษาอย่างไร ๆ ก็ไม่มีอะไรคืบหน้า หรือว่าเป็นเพราะเขาไม่ถูกที่คั้น ลองมาดูสิว่าพระโพธิสัตว์ทั้งหลายมองครูผู้มีบทบาททางการศึกษามากกว่าใคร ๆ ไว้อย่างไร?

ปฏิรูปการศึกษา..คำตอบอยู่ที่ครู! ร.๙

“ถ้าครูไม่ห่วงประโยชน์ที่ควรจะต้อง หันไปห่วงอำนาจ
ห่วงตำแหน่ง ห่วงสิทธิ และห่วงรายได้กันมากเกินไป แล้วจะ
เอาชีวิตเอาใจที่โชนมาห่วงความรู้ ความดี ความเจริญของเด็ก
ความห่วงในสิ่งเหล่านั้น ก็จะไม่ค่อย ๆ บั่นทอนทำลายความเป็นครู
ไปจนหมดสิ้น จะไม่มีอะไรเหลือไว้
พอที่ตัวเองจะภาคภูมิใจ หรือภูมิใจใครก็ได้
ความเป็นครูก็จะไม่มีค่าเหลืออยู่ให้เป็นที่เคารพบูชาอีกต่อไป”

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
พระราชทานแก่ครูอาวุโส ในโอกาสเข้าเฝ้าฯ วันเสาร์ ที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๒๑

ครูที่ทำให้ไอน์สไตน์ไม่อยากไปโรงเรียน

ไอน์สไตน์ได้มีโอกาสอ่านหนังสือวิทยาศาสตร์
ที่ต่าง ๆ อยู่หลายเล่ม และเขาก็ยังได้อ่านหนังสือ
ปรัชญาของชาวเยอรมันซึ่งคนทั่วไปไม่เข้าใจได้ง่าย
แต่ดูเหมือนจะเป็นเรื่องแจ่มกระจ่างสำหรับเขา ซึ่ง
ในช่วงนั้นเขามีอายุเพียงแค่ ๑๓ ปีเท่านั้น จากการ
ได้อ่านหนังสือทั้งปรัชญาทั้งวิทยาศาสตร์เหล่านี้
ไอน์สไตน์ได้ข้อสรุปว่า “เมื่อได้อ่านหนังสือวิทยา-
ศาสตร์ต่าง ๆ หลายเล่ม ไม่ช้าผมก็เชื่อแน่ว่าเรื่อง-
ราวต่าง ๆ ในคัมภีร์ไบเบิลคงไม่มีทางเป็นจริง!”
ผลที่เกิดขึ้นคือการปลดแอกเป็นอิสระทางความคิด

และความคิดที่ว่ารัฐมีเจตนาล่อหลอกเด็กด้วยเรื่อง
โกหก มันเป็นความรู้สึกที่ปวดร้าวมาก

ด้วยเหตุนี้ไอน์สไตน์จึงเสียดายไม่ยอมเข้าร่วม
พิธีกรรมทางศาสนาอีกเลยตลอดชีวิต **ฟิลิปป์ ฟรังค์**
ซึ่งเป็นเพื่อนของเขาเล่าว่า “ไอน์สไตน์เกิดความ
รู้สึกรังเกียจการปฏิบัติตัวตามแบบแผนของชาวยิว
และทุกศาสนา รวมทั้งการเข้าร่วมพิธีกรรมต่าง ๆ
ทางศาสนา ความรู้สึกนี้ไม่เคยจางหายไปจากเขาเลย”
ความรู้สึกต่อต้านการบีบบังคับให้อยู่ในกรอบ
ทำให้การเรียนที่โรงเรียนมัธยมมิวนิค ที่ประเทศ
เยอรมันยิ่งน่าเบื่อ นับวันก็ยิ่งทะเลาะกับคนมากขึ้น
เขาบ่นว่าการเรียนแบบให้คิดและทำตามเหมือน

เครื่องจักร “ดูเหมือนเป็นวิธีการของพวกเขากองทัพเยอรมันที่สร้างวินัยด้วยการทำตามคำสั่งที่ไร้ความหมายแบบซ้ำแล้วซ้ำเล่า” ภายหลังเขายังบอกว่าครูในโรงเรียนเหมือนพวกทหารในกองทัพ

“พวกครูประหลาดเหมือนจำพวกนักเรียนทหาร ส่วนครูมัธยมก็เหมือนพวกนายร้อย”

การไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย ๆ และไม่ยอมรับคำสอนเดิม ๆ กลายเป็นนิสัยประจำตัวของไอน์สไตน์ตลอดชีวิต ดังที่เขาเปิดเผยในจดหมายที่เขียนถึงเพื่อนสนิทที่นับถือกันเหมือนพ่อในปี ๑๙๐๑ ว่า

“การหลงเชื่อผู้มีอำนาจอย่างไม่ลืมหูลืมตา คือศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของความจริง!”

การที่ไอน์สไตน์ไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจบังคับของใครทำให้เขาไม่ได้เป็นที่รักของนายร้อยเยอรมันที่สอนเขาที่โรงเรียนนัก ผลก็คือครูคนหนึ่งประกาศว่า ถ้าเขายังมีนิสัยยโสอยู่อย่างนี้ ก็ไม่ต้องมาเข้าห้องเรียนอีก เมื่อเขายืนยันว่าไม่ได้ทำอะไรผิด ครูคนนั้นก็ตอบว่า **“จริงอยู่ถึงจะไม่ได้ทำผิด แต่การที่เธอนั่งกระหม่อมอยู่หลังห้อง ก็ทำให้นักเรียนในชั้นเรียนเสื่อมความนับถือในตัวฉัน”**

ในที่สุดไอน์สไตน์ก็ต้องย้ายโรงเรียนมาเรียนที่สวิตเซอร์แลนด์ โรงเรียนใหม่แห่งนี้เหมาะกับไอน์สไตน์มาก ใช้ระบบการสอนตามแนวทางของนักปฏิรูปการศึกษาชาวสวิส เปสตา โลชซี ยูอัน ไฮน์ริช เมื่อต้นคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ซึ่งเชื่อในการส่งเสริมให้นักเรียนสร้างมโนภาพ นอกจากนี้ยังเห็นความสำคัญของการสร้างเสริมคุณค่าจากภายใน และความเป็นตัวของตัวเองแก่นักเรียนทุกคน เปสตา โลชซี ให้หลักว่า นักเรียนควรได้รับอนุญาตให้คิดหาข้อสรุปด้วยตัวเอง โดยการใช้ขั้นตอนที่เริ่มจากการสังเกตอย่างใกล้ชิด และจากนั้นก็ใช้ฐานหยั่งรู้การคิดเชิงมโนทัศน์และการสร้างมโนภาพ หลักการทางคณิตศาสตร์และฟิสิกส์สามารถเรียนรู้และเข้าใจได้ด้วยวิธีเหล่านี้ ไม่ควรสอนให้ท่องจำ ทำซ้ำ ๆ หรือป้อนความรู้ให้นักเรียน

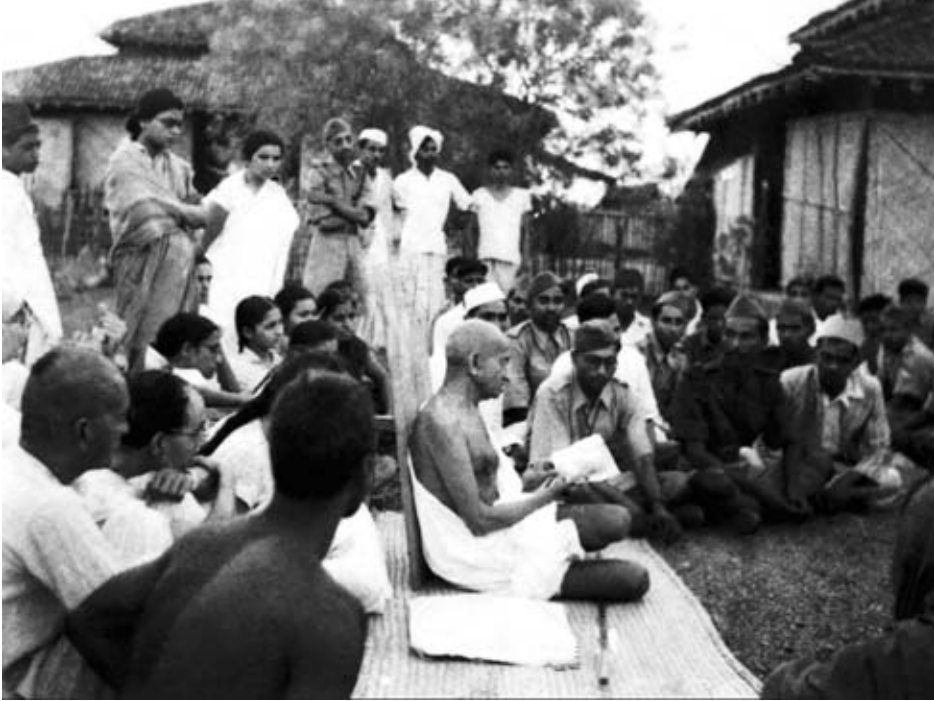
ไอน์สไตน์ชอบโรงเรียนที่เมืองอาเลา น้องสาวเล่าว่า “ที่โรงเรียนนี้ ครูจะดูแลนักเรียนเป็นรายคน

เน้นการมีอิสระทางความคิดมากกว่าความรอบรู้ นักเรียนที่นี่ไม่ได้มองครูว่าเป็นผู้มีอำนาจ แต่เป็นคนที่มีบุคลิกภาพโดดเด่นที่อยู่เคียงข้างนักเรียน” ซึ่งตรงกันข้ามกับระบบการศึกษาแบบเยอรมันที่เขาเกลียดมาก “ถ้าเทียบกับช่วงเวลา ๖ ปีที่เรียนโรงเรียนมัธยมแบบเผด็จการในเยอรมนี โรงเรียนนี้ทำให้ผมเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งเลยว่า การศึกษาที่เน้นการเรียนการสอนอย่างเสรี และความรับผิดชอบส่วนตัว ดีกว่าการศึกษาที่อาศัยอำนาจจากภายนอกมากมายแค่ไหน”

การที่ไอน์สไตน์รังเกียจโรงเรียนในเยอรมันนี้ที่สอนและปกครองนักเรียนด้วยการใช้อำนาจบังคับ และบรรยากาศแบบทหารทำให้เขาไม่อยากเป็นพลเมืองเยอรมันในประเทศนั้น เพื่อนของเขายืนยันในเรื่องนี้ เขาต่อต้านลัทธิชาตินิยมทุกรูปแบบ และปลุกฝังความเชื่อแก่ไอน์สไตน์ว่า ทุกคนควรถือว่าตนเองเป็นพลเมืองโลก ด้วยเหตุนี้ไอน์สไตน์จึงขอให้พ่อช่วยเขาเลือกสถานะสิทธิ์การเป็นพลเมืองเยอรมัน ซึ่งกระบวนการสถานะสิทธิ์เสร็จเรียบร้อยในเดือนมกราคม ปี ๑๘๙๖ และในปีนั้นเองไอน์สไตน์ก็เป็นคนไร้ศาสนาด้วย เพราะในใบคำร้องขอยกเลิกการเป็นพลเมืองเยอรมันพ่อเขาเขียนในใบคำร้องซึ่งเข้าใจว่าไอน์สไตน์ขอให้เขียนว่า **ไม่ได้นับถือศาสนาใดๆ**

เมื่อไอน์สไตน์เรียนจบที่โรงเรียนอาเลาที่เขาถูกใจ ผลการสอบไอน์สไตน์สามารถทำคะแนนได้สูงสุดเป็นอันดับ ๒ ของห้อง จากระดับ ๑-๖ โดย ๖ เป็นเกรดสูงสุด เขาได้เกรด ๕ หรือ ๖ ในทุกวิชาของสายวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ รวมทั้งวิชาประวัติศาสตร์และภาษาอิตาเลียนด้วย วิชาที่ได้เกรดต่ำสุดคือภาษาฝรั่งเศส เขาได้คะแนนเกรด ๓ ซึ่งผลการสอบที่ดีเยี่ยมนี้นับว่าตรงกันข้ามกับผลการเรียนที่ใช้อำนาจและการบังคับที่เยอรมันซึ่งทำให้เด็กอัจฉริยะอย่างเขากลายเป็นเด็กโง่ทึม และมีปัญหาขึ้นมา

(จากหนังสือไอน์สไตน์ ชีวิตประวัติ และจักรวาล ดร.บัญชา ธนบุญสมบัติ และคณะ แปล)

ตำราเรียนที่ดีที่สุดก็คือตัวครูผู้สอน...คานธี

จริยวัตรของผู้เป็นครูนั่น แม้จะอยู่ห่างไกลออกไปจากศิษย์ก็สามารถส่งอิทธิพลไปถึงศิษย์ได้เป็นต้นว่า หากข้าพเจ้าเป็นนักพูดเท็จเสียเองแล้ว ก็ไม่มีประโยชน์อันใดที่ข้าพเจ้าจะไปสอนให้เด็กพูดความสัตย์ ครูที่ขลาดข้อมไม่สามารถสร้างความกล้าหาญให้แก่ศิษย์ของตนได้ฉันใด ผู้ที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ก็จะไม่วันสอนเด็กให้เห็นคุณค่าของการควบคุมตนเองได้ฉันนั้น

เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงรู้สึกว่ ข้าพเจ้าจะต้องเป็นบทเรียนที่มองเห็นได้สำหรับเด็กชายและเด็กหญิงที่อยู่กินกับข้าพเจ้าทุกเมื่อเช่วัน และด้วยประการฉะนี้ เด็กเหล่านั้นก็ได้กลายเป็นครูของข้าพเจ้าไปด้วย ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่า จะต้องทำตัวให้ดีและมีชีวิตอย่างบริสุทธิ์สะอาดเพื่อเป็นเยี่ยงอย่างแก่เด็กเหล่านั้น อาจพูดได้ว่า ระเบียบวินัยและความเข้มงวดกวดขันอีกทั้งการควบคุมตนเอง ซึ่งข้าพเจ้าใช้กับตัวเองในไร้ตลอดสตอยนั้น ส่วนใหญ่เป็นผลเนื่องมาจากเด็ก ๆ ที่อยู่

ในความดูแลของข้าพเจ้าทั้งสิ้น

...ข้าพเจ้าตัดลนใจกินอยู่หลับนอนกับเด็กเหล่านั้นตลอด ๒๔ ชั่วโมง ในฐานะบิดาของพวกเขา ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า การสร้างอุปนิสัยเป็นรากฐานที่สำคัญยิ่งสำหรับการศีกษา หากมีการวางรากฐานไว้อย่างมั่นคงแน่นอนหนาแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่า เด็ก ๆ จะสามารถเรียนรู้สิ่งอื่น ๆ ได้ด้วยตนเอง หรือมีฉะนั้นเพื่อน ๆ ก็จะสามารถช่วยเหลือเขาได้

ข้าพเจ้ารู้สึกว่ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องให้เด็กเรียนหนังสือหลายเล่มจนเกินไป ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเสมอมาว่า ตำราเรียนที่ดีที่สุดสำหรับนักเรียนก็คือตัวครูผู้สอน สำหรับตัวข้าพเจ้าเองแล้ว สิ่งใดที่ครูได้สอนข้าพเจ้าจากหนังสือ สิ่งนั้นข้าพเจ้าจำได้น้อยเหลือเกิน แต่สิ่งที่ครูสอนโดยไม่ต้องใช้หนังสือนั้น ข้าพเจ้ามักมักจะยังจำได้แจ่มแจ้งดี (จากหนังสือข้าพเจ้าทดลองความจริง กรุณา-เรื่องอุไร กุศลาสัย แปล)

ความสำคัญของครูในมวลหมู่ “บวร”

การเรียนนั้นนอกจากจะมีนักเรียนและครู เรายังมีองค์ประกอบแวดล้อมคือ ประชาชนในบ้านและวัด เพราะโรงเรียนเราเป็น “บวร” คือ บ้าน-วัด-โรงเรียน ผู้ที่อยู่ในชุมชนและนักบวชก็จะมี การประพடுத்தให้ดูเป็นครูด้วย

อย่างเด็กที่หมาป่าคาบไปเลี้ยง เมื่อโตขึ้นก็คลานเหมือนหมาป่า เหาเหมือนหมาป่าพูดไม่เป็น ก็คือหมาป่าสอนโดยไม่ต้องเข้าห้องเรียน แต่หมาป่ามันสอน คนแก่ ๆ มันยังสอนให้ เป็นหมาป่าได้ คลานสี่ขาเหมือนหมา รู้ภาษาหมา แต่ไม่รู้ ภาษาคน

ดังนั้นการเป็นครู คือ การถ่ายทอดด้วย พฤติกรรม การดู การรู้ การเห็น เกิดการ ชับซาบทางวิญญาณ ด้วยผู้ที่อยู่แวดล้อมใน ชุมชน ซึ่งโรงเรียนเรามีบวรอยู่ทุกแห่ง ก็ขอ สำทับชาวชุมชนให้ทราบความสำคัญว่า ท่าน ทั้งหลาย...ถ้าเด็กไม่ได้ ท่านมีส่วนด้วย เหมือนเด็ก ที่หมาป่าเอาไปเลี้ยง

ความเสื่อมของการศึกษาทุกวันนี้ เป็นการ ศึกษาแยกเด็กนักเรียนเอาไปเข้ากล่องตั้งแต่เข้า จรดเย็น เรียนอยู่ในกล่องตั้งแต่เด็กจนโตถึงรับ ปริญา จึงไม่รู้จักสังคมที่ตนอยู่ เอาแต่ให้วิชาการ ทั้งคุณธรรม ทั้งธรรมะ เอาแต่เรียนรู้อ่านจำ แต่ทำงานไม่เป็น และไม่มีน้ำใจให้สังคม

อาตมาจึงมุ่งมั่นทำโรงเรียน เพื่อแก้ไขการ ศึกษาที่เอาแต่อยู่ในกล่อง ให้ออกมาเรียนรู้สังคม “บวร” บ้าน-วัด-โรงเรียนที่มีความสัมพันธ์เป็น อันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ใช่แยกกัน ต่างคนต่างอยู่ แต่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเหมือนกองกลางสงฆ์ เรียกว่าระบบ “สาธารณโลกิ” ที่บ้านของขรราวาส กิติ วัดอันเป็นที่อยู่ของนักบวชกิติ และโรงเรียน อันเป็นสถานศึกษาของเด็กนักเรียน และผู้ใหญ่ สมาชิกหมู่บ้านกิติ ต่างอยู่ร่วมกัน ผสมผสานกัน เป็นบวรที่ซึมซับแก่กันและกัน ถ่ายทอดถ่ายทอด เท ชีวมลิกสังฆธรรมอันประเสริฐของพระพุทธเจ้า คือมี osmosis กันอยู่ตลอดเวลา

การสอนคนเป็นเรื่องใหญ่ยิ่งจริง ๆ
โดยเฉพาะอาตมาเป็นครูจริง ๆ
เป็นครูที่จะตั้งใจสอนให้เขามีคุณธรรม
ไม่ใช่สอนความรู้ทางวิชาการแล้วก็จบ
บอกแล้วว่าของเรานี้เน้นสามประเด็น
“คุณธรรม-ทำงาน-วิชาการ”
หรือ“ศีลเด่น-เป็นงาน-ชาญวิชา”
นี่คือสาระสำคัญที่ต้องปลูกฝังให้แก่เด็ก

สรุป ผู้ที่เป็นตัวอย่างที่ดีทางกาย วาจา และจิตใจ ผู้นั้นคือครูโดยธรรมชาติ เพราะฉะนั้นเราต้องทำตัวให้เป็นตัวอย่างที่ดีในโลกให้ได้ การทำตัวอย่างที่ดีเราก็ต้องเป็นให้จริง กายกรรมก็เป็นจริง วชิกรรมก็เป็นจริง โดยเฉพาะจิตใจก็เป็นจริง และเราก็มีกำลังของใจที่ทำทางกายทางวาจาได้อย่างง่ายดาย เพราะใจเราเป็นจริง แข็งแรงแล้ว และเป็นธรรมชาติธรรมชาติที่คนดียอมทำดีได้ง่าย แต่ทำชั่วได้ยากตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ เมื่อทำ “ดี” บ่อย ๆ จะดีอะไรก็แล้วแต่ที่เป็นความประเสริฐในมนุษย์ที่ควรจะเป็นได้โดยง่าย แม้เราไม่สอนใครก็ตาม แต่เราก็มีความเป็น “ครู” แล้วโดยลึกลับ

สอนคำนี้ไม่ได้ว่าจะใช้แต่ปากพูด ได้บอกแล้วว่าถึงเราไม่ได้ตั้งใจว่าจะไปเป็นคนสอนใคร ถ้าเรายังอยู่กับสังคม เราก็คือครูที่สอนใคร ๆ อยู่โดยจริงแท้เป็นตัวอย่างให้แก่คนทั้งนั้น ยิ่งเราตั้งใจเป็นครูจริง ๆ อีกด้วยก็ยิ่งดี ทุกวันนี้อาตมาบอกได้เลยว่า อาตมาตั้งใจเป็นครู เต็มใจเป็นครู และจะเอาชีวิตเลือดเนื้อนี้เป็นครูไปจนตาย เพราะหนีไม่ออกแล้ว บอกแล้วว่าใคร ๆ ทุกคนในโลกนี้เป็นครูทั้งนั้น

อาตมาต้องขอขอบคุณ “ครู” ทุกคน ใครก็ตามทำมากทำน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้รับผิดชอบแบกหามเอาภาระในหน้าที่นี้ ครูที่ได้เสียสละ ที่ได้ตั้งอกตั้งใจสอนนั้นไม่เสียหลายหรือขอยืนยันว่าเป็นบุญเป็นกุศลอย่างแท้จริง เป็นคุณค่าอย่างแท้จริง ถ้าเราเข้าใจทฤษฎีกำไรขาดทุนของอารยชน

เราก็คงจะรู้จักลึกซึ้งแล้วว่า ทางโลกเขาทำงานแล้วเขาก็เอาค่าแลกเปลี่ยน ซึ่งค่ามันหมดไป ค่ามันลดไปตั้งแต่รับเอาค่าแลกเปลี่ยนมาแล้ว

แต่หน้าที่ “ครู” ของพวกเรา นั้น ไม่ได้มาทำงานเอาค่าจ้าง แต่มาทำงานด้วยใจบริสุทธิ์มาอย่างสมัครใจ ไม่ได้ถูกบังคับ และไม่ได้ทำงานเพื่อแลกอาณัติ นอกจากไม่เอาสิ่งแลกเปลี่ยนแล้ว ยังถูกตำหนิติเตียน บางทีเรายังไม่แข็งแรงทางจิตใจ เกิดการอึดอัดขัดเคืองขึ้นมา ซึ่งเป็นธรรมชาติของกิเลสที่เราไม่รู้เท่าทัน อันนั้นเป็นโจทย์ที่เราจะต้องจัดการปฏิบัติ เพื่อเปลี่ยนแปลงจิตใจให้ลดละกิเลสออกไปจนไม่ทุกข์ได้ นี่คือสุดยอดปรารถนาแล้ว

ที่อาตมาจะต้องขอบคุณนี้ ถึงไม่ต้องพูดด้วยปากพวกคุณก็คงรู้ว่า อาตมาระลึกถึงคุณค่าของแต่ละคน ๆ ที่ช่วยอาตมาซาบซึ่งประทับใจครูที่มาช่วยกันเอาภาระแบกหามเด็ก ๆ ซึ่งมันเป็นเรื่องที่ยากในการสอนคนนี่ยากมาก ๆ เรื่องอื่นก็ยากไปตามแขนงของมัน แต่การสอนคนเป็นเรื่องใหญ่ยิ่งในโลกจริง ๆ โดยเฉพาะอาตมาเป็นครูจริง ๆ เป็นครูที่จะตั้งใจสอนให้เขามีคุณธรรม ไม่ใช่สอนให้ได้รับความรู้ทางวิชาการแล้วก็จบเท่านั้น อาตมาบอกแล้วว่าของเรานี้เน้นทั้งสามประเด็น “คุณธรรม-ทำงาน-วิชาการ” หรือใช้ศัพท์ภาษาของพวกเราว่า “ศีลเด่น-เป็นงาน-ชาญวิชา” นี่คือสาระสำคัญที่ครูจะต้องปลูกฝังให้แก่เด็กของเรา

เรื่องของคนชอบล้ม

๑. ล้มเพราะโลก (ล้มบอล)

ที่ใดมีพนันและอำนาจเงินเป็นใหญ่ คำว่ามีน้ำใจเป็นนักกีฬาหายไป

๒. ล้มเพราะลวง (ลวงโลก)

กล้าลวงโลกเพื่อให้ตัวเองดูดีโดยไม่คิดถึงความเสี่ยงอีกมากมายที่จะเกิดขึ้นในบ้านเมือง

**ยธ.แจ้งช่วย“ครูจอนทrophy”
คนละเรื่องกับสร้างทักซานเทีย**

๓. ล้มเพราะเล่น (เล่นตามกระแส)

เมืองไทยวุ่นวายมาจนถึงทุกวันนี้เพราะไม่รู้จักแยกชั่วแยกดี(รู้แต่การเอาตัวรอด เป็นยอดดี!) กระแสไปทางไหนก็กระแสนตามกันไป

๔. ล้มเพราะเลือก! (โกงเลือกตั้งล้าง คสช.)

คสช. = คินความสุขและอำนาจให้ประชาชน

นลต.(นักโกงเลือกตั้ง) = หวังได้อำนาจและเงินตราของประชาชน

* พรคือ สิ่งที ปรารถนา
ได้มา ด้วยศีล บริสุทธิ์
เทวดา ให้พร พันทุกข์
พบสุข เพราะศีล มั่นคง.

<http://dhamma-stream.blogspot.com/>

พรให้แก่ผู้มีศีล

(สุรจุชาดก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ ปุพพาราม
ปราสาทของมิตราภรรยา (คือนางวิสาขา) ซึ่งอยู่
ใกล้กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล

มีอยู่วันหนึ่ง นางวิสาขาได้ฟังธรรมในพระ
เชตวันมหาวิหารแล้ว ก็กราบทูลนิมนต์พระผู้-
มีภาคเจ้ากับภิกษุสงฆ์ ให้ไปฉันภัตตาหาร(อาหาร)
เช้าในวันรุ่งขึ้น แล้วนางก็กลับเรือน

แต่คืนนั้นเอง เมฆก้อนใหญ่ปกคลุมไปทั่ว
ทำให้ฝนตกหนัก น้ำท่วมถึงเข่าบ้าง ถึงเอวบ้างก็มี
ฝนตกอยู่ตลอดคืนยังรุ่ง

รุ่งเช้าแล้ว พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสกับเหล่า
ภิกษุ

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ฝนตกที่เชตวันนี้อย่างใด
ก็ตกในทวีปทั้ง ๔ (คือ ๑. ชมพูทวีป ๒. อมรโคยาน
ทวีป ๓. อุตตรกุรุทวีป ๔. บุพพิเทหทวีป) อย่างนั้น”

ขณะที่ฝนกำลังตกอยู่ พระศาสดาพร้อมด้วย
หมู่สงฆ์ก็ไปถึงเรือนของนางวิสาขาแล้ว สร้าง
ความยินดีบันเทิงใจแก่นางวิสาขายิ่งนัก ได้อุทาน
ออกมาว่า

“อัครรย์นัก นาพิศวงนัก ที่พระตถาคต(เป็น

พระนามหนึ่งของพระพุทธรูปเจ้า)ทรงมีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก ทั้งที่มีน้ำท่วมอยู่ ฝนก็ตกอยู่ แม้แต่พวกภิกษุที่มั่วด้วย ก็ไม่มีลักรูปหนึ่ง ที่เท้าหรือจิวรเปียกน้ำฝนเลย”

แล้วจึงอ้างกาล(ถวายอาหารพระ)ภิกษุสงฆ์ ที่มีพระพุทธรูปเป็นประธาน จนกระทั่งภิกษุสงฆ์ภักติก(ฉันอาหารเสร็จ)แล้ว นางวิสาขาจึงได้กราบพูลถาม

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ขอประทานพร(คือขอสิ่งปรารถนา) ๘ ประการจากพระศาสดา พระเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงลดบออย่างนั้น จึงตรัสปฏิเสธ

“วิสาขา พระศาสดาทรงลดบอ(พร)จะไม่ให้พร(สิ่งที่ปรารถนา)แก่ใครๆแล้ว”

“ข้าพระองค์ขอประทานพรที่สมควรและไม่มีโทษ พระเจ้าข้า”

“ถ้าอย่างนั้น จงบอกมาเถิด”

“ข้าพระองค์มีสิ่งที่ปรารถนา(พร)จะขอคือ

๑. ขอถวายผ้าอาบน้ำฝนแก่ภิกษุสงฆ์ตลอดชีวิต

๒. ขอถวายภัต(อาหาร)แก่ภิกษุผู้มาถึง

๓. ขอถวายภัตแก่ภิกษุผู้จะไป

๔. ขอถวายภัตแก่ภิกษุผู้เจ็บป่วย

๕. ขอถวายภัตแก่ภิกษุที่พยาบาลผู้ป่วย

๖. ขอถวายยาแก่ภิกษุผู้เจ็บป่วย

๗. ขอถวายข้าวยาสูบ(ข้าวต้มเหลวที่ดื่มชดได้)เป็นประจำแก่สงฆ์

๘. ขอถวายผ้าอาบน้ำแก่ภิกษุณีสงฆ์

ของทรงประทานพรเหล่านี้ด้วยเถิด พระเจ้าข้า”

“ดีแล้ว ดีแล้ว วิสาขา เราอนุญาตพรทั้ง ๘ ประการนี้แก่เธอ”

หลังจากนั้น พระศาสดาทรงนำหมู่สงฆ์กลับสู่พุทธอาราม

ณ **ธรรมสภา** เหล่าภิกษุพากันสนทนาถึงเรื่องนี้

“ท่านผู้มีอายุ(อิทธิบาท)ทั้งหลาย มหาอุบาสิกาวิสาขาได้พร(สิ่งที่ปรารถนา) ๘ ประการจากพระศาสดา นางช่างเป็นผู้มีคุณมากนัก”

พอดีพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมา พวกภิกษุได้กราบพูลเรื่องที่สนทนากันให้ทรงทราบ พระองค์จึงตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น ที่วิชาษาได้รับพรจากเรา แม้ในกาลก่อนก็เคยได้รับมาแล้ว”

ทรงนำอดีตเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

☆☆☆☆☆

ในอดีตกาล พระราชาพระองค์หนึ่งทรง

พระนามว่า **สุรจิ** ครองราชสมบัติอยู่ในกรุงมิถิลา แคว้นวิเทหะ ครั้นทรงได้**พระโอรส** ก็ทรงตั้งพระนามให้ว่า **สุรจิกุมาร**

เมื่อพระกุมารทรงเติบโตเป็นหนุ่มแล้ว ได้เดินทางเพื่อจะไปเรียนศิลปะต่างๆ ที่กรุงตักสิลา นครหลวงของแคว้นคันธาระ กระทั่งใกล้จะถึงกรุงตักสิลา ได้หยุดแวะอยู่ที่ศาลาใกล้ประตูเมือง

เวลาเดียวกันนั้น **พระโอรสของพระเจ้าพาราณสี** ซึ่งมีพระนามว่า **พรหมทัตกุมาร** ก็แวะเข้าพักที่ศาลานั้นด้วย

พระกุมารทั้งสองได้พูดคุยสนทนากัน **เกิดความสนิทสนมกันตียิ่ง** จึงร่วมกันไปที่สำนักอาจารย์เดียวกัน ร่ำเรียนศิลปะด้วยกัน จบจนสำเร็จศิลปะทั้งปวงแล้ว ก็อำลาอาจารย์ เพื่อกลับคืนสู่บ้านเมืองตน

ก่อนที่จะต้องแยกย้ายกันไป **เพื่อรักษาความเป็นมิตรต่อกันให้ยั่งยืน** ได้ตกลงกันไว้ว่า

“ถ้าข้าพเจ้ามี**โอรส** ท่าน**มริธา** หรือท่าน**มิโอรส** ข้าพเจ้า**มริธา** เราจะให้ทั้งสองอภิเษกสมรสกัน”

กาลต่อมา...ทั้งสองต่างก็ได้ขึ้นครองราชสมบัติ **พระเจ้าสุรจิมหาราช** ทรงมี**พระโอรส** ทรงตั้งพระนามเหมือนพระองค์ว่า**สุรจิกุมาร** ฝ่าย**พระเจ้าพรหมทัต**มี**พระธิดา** ได้ตั้งพระนามว่า**สุเมธา**

ครั้นพระกุมาร**สุรจิ**ทรงเจริญวัยแล้ว ได้เรียน

ศิลปะที่กรุงดักลีลาจนสำเร็จ ก็กลับคืนสู่กรุงมิถิลา พระเจ้าสุริยุมหาราชจึงทรงส่งข่าวไปยัง พระสหายรัก

“พระเจ้าพรหมทัตผู้เป็นสหายเรา บัดนี้ถึงเวลาแล้ว ตามที่ได้สัญญาไว้ เราต้องการอภิเษก (แต่งตั้ง)พระโอรสขึ้นครองราชย์ **จึงปรารถนาสถาปนา(แต่งตั้ง)พระธิดาของท่าน ให้เป็นอัครมเหสีของโอรสเรา**”

แล้วทรงส่งอำมาตย์ถือสารไป พร้อมกับเครื่องบรรณาการจำนวนมาก ครั้นพระเจ้าพรหมทัตทรงทราบข่าวนั้นแล้ว ได้ตรัสปรึกษากับพระมเหสีของพระองค์

“พระเทวี เราอยากรู้ว่า อะไรเป็นทุกขอย่างยิ่งของมาตุคาม(ผู้หญิง)”

“ข้าแต่พระทูลกระหม่อม **ความทิ้งหวงต่อหญิงที่มาร่วมสามีตน เป็นทุกขอย่างยิ่งของมาตุคาม**”

ทรงสดับอย่างนั้น ด้วยพระทัยเป็นห่วงพระธิดา จึงตรัสว่า

“ถ้าเป็นเช่นนั้น เราจะไม่ให้ธิดาของเราต้องทุกขอย่างนั้น **เราจะมอบธิดาให้แก่ผู้ที่จะอภิเษกสมรสแต่เพียงนางเดียวเท่านั้น**”

แล้วจึงรับสั่งอำมาตย์กรุงมิถิลา ให้ส่งข่าวไปที่พระเจ้าสุริยุมหาราช

พอข่าวสารนี้ไปถึงกรุงมิถิลา พระเจ้าสุริยุมหาราชทอดพระเนตรแล้ว ทรงดำริในพระทัย

“ราชสมบัติของเรามีมากมายใหญ่หลวง กรุงมิถิลา ก็มีอาณาเขตถึง ๗ โยชน์(คือ ๑๑๒ กิโลเมตร) สมบัติของเราก็มีกว้างไกลถึง ๓๐๐ โยชน์(คือ ๔,๘๐๐ ก.ม.) ฉะนั้นอย่างน้อยที่สุดควรจะมีสตรีได้ถึง ๑๖,๐๐๐ นางเลยทีเดียว

แม้ทรงดำริอย่างนี้ก็ได้ตรัสกับใคร แต่ข่าวนี้ พระกุมารสุริยุมหาราชรู้เข้าแล้ว ก็ได้บอกกับพระราชบิดามารดาว่า

“**หม่อมฉันจะครองคู่อยู่กับนางเพียงผู้เดียวเท่านั้น ไม่ต้องการมีหญิงอื่นมาร่วมด้วย โปรดเชิญพระธิดาสุเมธามาเถิด**”

เป็นอย่างนี้พระราชบิดามารดาก็ไม่ทรงขัดพระทัยของพระโอรส ดังนั้นพระนางสุเมธาทะวีจึงได้มาเป็นพระมเหสีของพระกุมาร และพระกุมารก็ได้อภิเษกขึ้นเป็นพระราชบิดา ทรงพระนามว่า **พระเจ้าสุริยุมหาราช** ทรงปกครองบ้านเมืองโดยธรรมตลอดมา

ทั้งสองกษัตริย์ทรงอยู่ร่วมกันด้วยความรักยิ่ง แต่หลายปีผ่านไป ก็ยังไม่ทรงมีพระโอรสหรือพระธิดาเลย

ชาวบ้านชาวเมืองทั้งหลายจึงพากันมาที่พระลานหลวง กราบทูลร้องขอว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นใหญ่ เนิ่นนานแล้ว พระองค์ยังไม่ทรงมีพระโอรสสืบวงศ์สกุลเลย **เพราะทรงมีพระเทวีเพียงพระนางเดียวโปรดทรงรับสตรีอื่นๆด้วยเถิด** เพื่อบรรดาหญิงเหล่านั้นจะมีพระโอรสแต่พระองค์ได้”

แต่พระราชบิดาตรัสยืนยันว่าจาลัตย์ของพระองค์แก่มหาชน

“เราได้กล่าวปฏิญาณ(คำมั่นสัญญา)ไว้แล้วว่า จะไม่ครองคู่หญิงอื่นเลย เราจึงไม่อาจระบดสัตย์(ไม่รักษาคำมั่นสัญญา)ได้”

ประชาชนทั้งหลายได้ฟังแล้ว ก็สิ้นหวัง พากันแยกย้ายกลับไป แต่พระนางสุเมธาทรงสดับแล้ว กลับคิดในพระทัยว่า

“**พระราชบิดาทรงดำรงจาลัตย์ ไม่นำสตรีอื่นมาเลย แต่เรานี้แหละจะหาภรรยาแก่พระองค์ด้วยตัวเอง**”

แล้วพระนางก็ทรงแสวงหาสตรี **ทั้งจากเชื้อสายกษัตริย์ ขุนนาง เศรษฐี แม่นางระบำผู้ชำนาญ** รวมแล้วจำนวนมาก นำมาถวายแต่พระราชบิดา ทรงกระทำถึงปานนี้ก็ตาม พระราชบิดายังไม่ได้พระโอรสหรือพระธิดาเลย

กาลเวลาผ่านไปอีกยาวนาน มหาชนก็รวมตัวกันมากกราบทูลพระราชบิดาอีกครั้ง

“ข้าแต่สมมุติเทพ(หมายถึงพระราชบิดา) พระองค์โปรดบังคับพระเทวีทั้งหลาย ให้บำเพ็ญบารมีประเพณีปฏิบัติต่างๆ เพื่อปรารถนามีพระโอรส

ด้วยเถิด พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงรับคำ แล้วให้พระเทวีทั้งหมดปฏิบัติตามนั้น แต่ส่วนใหญ่แล้วพากันกราบไหว้ใช้ข้าวของบูชาเทวดาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ซึ่งทำอย่างไรก็ไม่อาจมีพระโอรสได้เลย

มีแต่พระนางสุเมธาเทวีเท่านั้น ที่ทรงสมทานอุโบสถ(ถือประเพณีปฏิบัติศีล ๘) รักษาศีล ๘ ทุกวันพระคือ ข้างขึ้นหรือข้างแรม ๘ คำ กับ ๑๕ คำ (เป็นแรม ๑๔ คำในเดือนขาด)ตลอดมา

ด้วยอานาภาพของการปฏิบัติศีลนี้เอง ทำให้**ท้าวสักกเทวราช(หัวหน้าเทวดาผู้เป็นใหญ่ด้วยความประเสริฐ)** ต้องเสด็จลงมาสู่โลกมนุษย์ แล้วแปลงเพศเป็น**พราหมณ์** ไปปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าเหล่าเทวีทั้งหลาย โดยประกาศว่า

“อาตมภาพเป็นผู้มีฤทธิ์มาก สามารถจะให้พระโอรสแก่หญิงคนใดก็ได้ ก็แล้วหญิงนางใดเล่าที่สมควรได้พระโอรส”

พระเทวีเหล่านั้นต่างก็ยกมือขึ้นประนมวิงวอนร้องขอกันแข่งแซ่

“พระคุณเจ้า โปรดให้แก่ดิฉันๆ”

เสียงดังเอะอะวุ่นวาย พราหมณ์จึงบอกข้อแม้ที่ตนกำหนดเอาไว้

อาตมภาพจะให้พระโอรสแก่หญิงที่มีศีล พวกเธอถือปฏิบัติศีลหรือไม่”

พระเทวีในที่นั้นเสียบเสียงทันที แล้วบอกว่า

“หากพระคุณเจ้าปรารถนาจะให้แก่สตรีผู้ถือศีล ก็เชิญไปหาพระนางสุเมธาเถิด”

พราหมณ์จึงไปเข้าเฝ้าพระเทวีสุเมธา พอได้พบกัน พระนางก็ตรัสถามทันที

“ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ ได้ยินว่า พระคุณเจ้าจะให้พร(สิ่งที่ปรารถนา)คือ โอรสผู้ประเสริฐแก่สตรีผู้มีศีล เป็นความจริงหรือ”

ขอถวายพระพร เป็นความจริง **ก็แล้วศีลของพระนางเป็นอย่างไรเล่า** เชิญตรัสแสดงแก่อาตมภาพด้วยเถิด”

“๑. ดิฉันถูกเชิญมาเป็นพระมเหสีของพระเจ้าสุริยราช เป็นคนแรกเพียงผู้เดียวเท่านั้น ตลอด

ระยะเวลาอันยาวนานปีที่อยู่กันมา **ไม่เคยเลยที่จะประพฤติก่อให้เกิดพระองค์** แม้ทางกาย วาจา และใจ ไม่ว่าทั้งในที่แจ้งหรือที่ลับก็ตาม

ข้าแต่ท่านพราหมณ์ ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ขอบุตรพึงเกิดบุตรแก่ดิฉันเถิด แต่ถ้าดิฉันกล่าวคำเท็จ ขอให้ศีรษะของดิฉันจงแตกออกเป็น ๗ เลี่ยง

๒. ดิฉันเป็นที่รักของพระภัสดา(สามี) เป็นที่พอใจของพระราชบิดามารดาของพระภัสดา พระองค์ท่านเหล่านั้นทรงแนะนำดิฉัน ตลอดเวลาที่ทรงพระชนม์ชีพอยู่ ทำให้ดิฉันมีปกติประพฤดิธรรมโดยส่วนเดียว **มีจิตยินดีในความไม่เบียดเบียน มีใจเมตตา มุ่งบำรุงท่านเหล่านั้นโดยเคารพ ไม่เกียจคร้านทั้งกลางวันและกลางคืน**

ข้าแต่ท่านพราหมณ์ ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ขอพึงเกิดบุตรแก่ดิฉันเถิด แต่ถ้าดิฉันกล่าวคำเท็จ ขอให้ศีรษะของดิฉันจงแตกออกเป็น ๗ เลี่ยง

๓. ดิฉันมิได้มีความริษยา(อาการที่ไม่อยากให้คนอื่นได้ดี) ไม่มีความโกรธในสตรีทั้งหลายผู้มาร่วมสามีเดียวกัน ในกาลไหนๆเลย ทุกคนเป็นที่รักของดิฉัน เป็นที่ชื่นชมเสมอ **ดิฉันให้ความเกื้อกูลช่วยเหลือพระเทวีเหล่านั้นทั่วกันทุกคน ในกาลทุกเมื่อ** เหมือนกับเกื้อกูลช่วยเหลือตน ฉะนั้น

ข้าแต่ท่านพราหมณ์ ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ขอพึงเกิดบุตรแก่ดิฉันเถิด แต่ถ้าดิฉันกล่าวคำเท็จ ขอให้ศีรษะของดิฉันจงแตกออกเป็น ๗ เลี่ยง

๔. ดิฉันมี**อินทรี(คือร่างกายและจิตใจ)เบิกบานอยู่เสมอ** แม้กับข้าทาส บริวาร และผู้มาอยู่อาศัย โดยจะดูแลเลี้ยงดูให้เหมาะสมกับฐานะและหน้าที่

ข้าแต่ท่านพราหมณ์ ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ขอพึงเกิดบุตรแก่ดิฉันเถิด แต่ถ้าดิฉันกล่าวคำเท็จ ขอให้ศีรษะของดิฉันจงแตกออกเป็น ๗ เลี่ยง

๕. ดิฉันมี**ฝ่ามืออันชุ่มด้วยทาน(คือการให้)** เลี้ยงดูสมณะและพราหมณ์ทั้งหลาย กระทั่งแม่พวกวณิพก(คนขอทาน) ให้อิ่มหน่ำสำราญด้วยข้าวและน้ำเป็นประจำ

ข้าแต่ท่านพราหมณ์ ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้

ขอพึงเกิดบุตรแก่ดิฉันเถิด แต่ถ้าดิฉันกล่าวคำเท็จ
ขอให้ศีรษะของดิฉันจงแตกออกเป็น ๗ เลี่ยง

๖. ดิฉัน**เข้าจำศีล(อยู่รักษาศีล) รักษาอุโบสถ**
(ถือศีล ๘) ทุกวันพระ ๘ คำ และ ๑๕ คำ(หรือ ๑๔
คำในเดือนขาด) โดยสำรวม(ระมัดระวังกายวาจา
ใจ)ในศีลในกาลทุกเมื่อ

ข้าแต่ท่านพรահมณฺ์ ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้
ขอพึงเกิดบุตรแก่ดิฉันเถิด แต่ถ้าดิฉันกล่าวคำเท็จ
ขอให้ศีรษะของดิฉันจงแตกออกเป็น ๗ เลี่ยง”

พอจบข้อความตรงนี้ พร่าหมณฺ์ก็กล่าววยกย่อง
สรรเสริญพระนางสุเมธาว่า

“พระราชบุตรผู้เจริญ เพียบพร้อมด้วยยศ
คุณธรรมทั้งหลายที่อาตมภาพกำหนดไว้แล้ว
คุณธรรมเหล่านั้นมีในพระนางครบทุกอย่าง **ฉะนั้น**
พระราชโอรสผู้สมบูรณ์ด้วยพระชาติ(เหล่ากอ)
เป็นอภิชาตบุตร(บุตรที่ประเสริฐกว่าพ่อแม่)
เป็นพระธรรมราชาแห่งชนชาววิเทหะ จงเกิด
ขึ้นแต่พระนาง”

พระนางทรงสดับอย่างนั้น พระทัยยินดียิ่งนัก
ตรัสถามว่า

“ท่านพร่าหมณฺ์ผู้มีดวงตาแจ่มใส ครองผ้า
หมองคล้ำด้วยฝุ่น แต่เป็นผู้มีฤทธิ์มาก ท่านเป็น
เทวดาหรือเป็นมนุษย์ ช่วยบอกความจริงให้ดิฉันรู้
ด้วยเถิด”

พร่าหมณฺ์ฟังแล้ว ก็สำแดงฤทธิ์ให้ปรากฏ กลับ
คืนสู่สภาพท้าวสักกเทวราช ตรัสตอบความจริงแก่
พระนางสุเมธา

“หมู่เทวดา(หมู่คนดีมีจิตใจสูง)ประชุมกันที่
สุธรรมสภา พวกกันกราบไหว้เคารพประธานสภา
เรานี้แหละคือ**ท้าวสักกเทวราช** ผู้เป็นประธาน
ใหญ่ของหมู่เทวดาเหล่านั้น

เพราะกาลใดที่บังเกิดหญิงผู้มีปกติประพฤติศีล
สม่ำเสมอ มีปัญญาในธรรม มีความเคารพสามีม
มีพ่อสามีและแม่สามีเป็นเทวดา(คือเป็นคนมีจิตใจ
สูงปฏิบัติศีลเป็นปกติ) มีการกระทำที่บริสุทธิ์
สะอาด

ในกาลนั้น เราจะมาเยี่ยมเยียนหญิงนั้น

ดูก่อนพระนางผู้เจริญ การที่พระนางได้เกิดใน
ราชสกุล(วงศ์สกุลของกษัตริย์) พรังพร้อมไปด้วย
สิ่งที่น่าปรารถนาทุกอย่าง ก็เพราะสุจริตกรรม
(คือการประพฤติดีทั้งกายวาจาใจ)ในปางก่อน นี้
เป็นชัยชนะในโลกทั้งสองของพระนาง คือ ได้เกิด
ในเทวโลก(โลกของคนมีจิตใจสูง) และได้เกียรติยศ
ดั่งามในโลกมนุษย์นี้

ดังนั้น **ขอให้พระนางทรงมีความสุขสำราญ**
ยังยืนนาน และรักษาศีลไว้ในตนตลอดกาลนานเถิด
การได้มาพบเห็นพระนาง เป็นที่ซาบซึ้งใจเรายิ่งนัก”

จบโอวาพนั้น ท้าวสักกเทวราชก็เสด็จกลับสู่
เทวโลก

กาลผ่านไปไม่นานเลย **พระนางสุเมธาเทวี**
ก็ได้ประสูติพระโอรส เหล่าพระประยูรญาติพากัน
ขนานพระนามให้ว่า **มหาปนาท**(หมายถึงเสียงโห
ร้องบันลือลั่นด้วยความยินดี)

มหาชนทั้งปวงพากันดีใจใหญ่หลวง ต่างก็นำ
ทรัพย์มาคนละ ๑ กษาปณ์(ค่าปัจจุบันเทียบ ๔ บาท)
กองรวมกันไว้ที่ท้องพระลานหลวง ถวายแต่
พระโอรสเป็นค่าน้ำนม แม้พระราชอาจะตรัสห้าม
อย่างไร มหาชนทั้งหลายก็ไม่ยอมรับทรัพย์นั้น
กลับคืน พวกกันกราบทูลว่า

“ทรัพย์เหล่านี้จะได้เป็นทุนรอน ในเวลาที่
พระลูกเจ้าของพวกข้าพระองค์ ทรงพระเจริญ
สืบต่อไป”

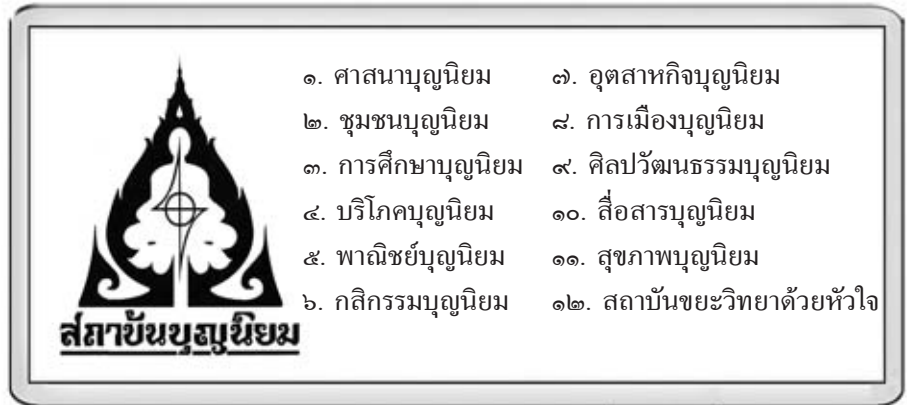
แล้วต่างก็พากันกลับไป เหลือไว้แต่เหรียญ
กษาปณ์ กองมทมมาอยู่ที่ท้องพระลานหลวงนั้น.

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้แล้ว ทรงเฉลยว่า
“พระนางสุเมธาในครั้งนั้น ได้มาเป็น
มหาอุบาสิกาวิสาขาในบัดนี้ ท้าวสักกเทวราช
ได้มาเป็นเรตถคตเอง” ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๙๔๒ อรรถกถา
แปลเล่ม ๖๐ หน้า ๔๒๑)

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้ว(๓๒๙) เราได้พูดถึง “บุญ” ในการปฏิบัติ“ไตรสิกขา” พาดพิงไปถึง“ศีล” แต่ละข้อที่มีสัมมาทิฏฐิจริง จึงจะทำ“อภิสังขาร”สัมมาปฏิบัติแท้ เกิด“ผล”แห่งการกระทำหรือการปฏิบัติที่เรียกว่า“บุญญาภิสังขาร”ได้สำเร็จ“กิจ”อันสำคัญพิเศษนี้

“บุญญาภิสังขาร”แปลว่า การทำจิตของตนขึ้นมาจัดการกำจัดกิเลสสำเร็จจริง นั่นคือได้ฆ่ากิเลส จึงจะเป็น“บุญ”

การฆ่ากิเลสก็ต้องปฏิบัติ“ไตรสิกขา” นั่นเอง ครบทั้ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”

จิตจะเป็น“สมาธิ”ก็ต้องครบทั้ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ”

กล่าวคือ สมทานศีล เช่น ศีลข้อ ๑ เราปฏิบัติ ก็คือ ทุกเวลาที่มีชีวิตอยู่เมื่อสัมผัสสัตว์ใด ก็สังวรตน อย่าฆ่าสัตว์ ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทณฺฑะ (วางไม้,วางกระบอง,วางค้อน เป็นต้น) วางศาสตรา (วางอาวุธ) มีความละอาย(ที่จะทำร้าย หรือจะฆ่า) มีความเอ็นดู(เมตตาสัตว์) มีความกรุณา(ช่วยสัตว์ที่ตนเมตตาให้พ้นทุกข์) หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่(มีความหวังหรือตั้งความปรารถนาที่จะเป็นประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงตลอด)

เมื่อสัมผัสสัตว์ใดก็มีการปฏิบัติตามหลักกรรม“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ไปตลอดเสมอ “ศีล”จึงจะเจริญเป็น“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”ไปตามลำดับ

โดยมีการ پاکเพียรสังวรตนในขณะที่มีสัมผัสสัตว์ทั้งหลายเสมอ พิจารณา“กาย

ในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ของตน ฉะนั้นคือ“สังวรปธาน” โดยเฉพาะมี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค ๘-ก็จะเกิด“ปัญญา”ขึ้นได้ ในขณะที่ปฏิบัติไปตามลำดับ-เจริญขึ้นเป็นปัญญินทรีย์-และสุดท้ายเจริญถึงที่สุดเป็นปัญญาพละ”

“ปัญญา”จะเกิดได้นั้นต้องปฏิบัติมี “ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มรรค ๘ ทุกองค์อยู่พร้อม มี“สัมผัสเป็นปัจจัย”ให้เกิด“เวทนา”เป็น“กรรมฐาน”ในการปฏิบัติ

แล้วมี“ปัญญา”ตามรู้“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”ทั้งหลายซึ่งรู้“รูป”และรู้“นาม”ของ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ที่มี“สังขาร”กันอยู่ และเราก็ทำ“อภิสังขาร”มีผลเป็น“บุญญาภิสังขาร”ให้ได้ จนกระทั่งสำเร็จเสร็จสิ้นหมดอาสวะ ก็เป็นอันหมด“สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญ ปาปปริกขิณ)”

การมี“ความรู้”ไปตลอดใน “อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”ทั้งหลายหรือรู้“รูป”รู้“นาม”ของ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” และ“สังขาร”ทั้งหลายทั้ง“สังขาร ๓” ทั้งที่เราได้“อภิสังขาร ๓”มี“สัจจญาณ-กิจจญาณ”เป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์” ตามลำดับของ“อินทรีย์ ๕”

นั่นแหละคือ มี“ปัญญา”อันยิ่งหรือมี“ญาณทัสสนวิเศษ” เมื่อถึงขั้น“วิมุตติญาณทัสสนะ”สัมบูรณ์เป็น“ปัญญาพละ” ก็จบกิจ

ครบ“พละ๕” เป็น“กตญาณ”

“ปัญญา”จึงไม่ใช่“สัญญา”ที่เกิดจากการปฏิบัติแบบ“หลับตา” ไม่ทำงานทำการใด ไม่ว่า“สัมมาอาชีวะ-สัมมากัมมันตะ-สัมมาวาจา-สัมมาสังกัปปะ”ตามหลัก“มรรคองค์๘”

“ปัญญา”นั้น มิใช่“สัญญา”อย่าสับสน

“ปัญญา”ต้องเกิดจาก“องค์ธรรม๖”

คือ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิชัยสัมโพชฌงค์-มัคค์ังคะ”

“ปัญญา”คือ ความรู้ยิ่งที่จะรู้“ธรรมในธรรม” ซึ่งจะจัดการ“ธรรมะ๒ (เหตุ ธัมมา)”กัน อย่างสำคัญ(อภิสังขาร) โดยการกำจัด“ธรรมะ๒”ให้เป็น“ธรรมะ๑”ให้ได้ หรือการกำจัด“ภายในภายใน”นั้นแหละคือ“ธรรมะ๒”ให้เป็น“ธรรมะ๑” หรือจัดการกำจัด“เวทนาในเวทนา”นี้แหละคือ“ธรรมะ๒”ให้เป็น“ธรรมะ๑” หรือจัดการ“จิตในจิต”นี้แหละคือ “ธรรมะ๒”ให้เป็น“ธรรมะ๑” หรือให้เป็น“เอกัคคตาธรรม” ฉะนั้นคือ“ปหานปธาน”

เมื่อพากเพียรกำจัดกิเลสให้เกิดผลสำเร็จ หรือฆ่ากิเลสได้ ก็เป็นการเกิดผลเป็น“เอกัคคตาจิต” ฉะนั้นคือ “ภาวนาปธาน”

แล้วจึงพากเพียร“รักษาผลที่ได้จากการปฏิบัติ” เรียกว่า“อนุรักษณาปธาน”

“ปัญญา”จึงคือ“ความรู้ยิ่ง”ที่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริงในความสามารถของตนที่ทำ“บุญญาภิสังขาร”ได้ผล จนที่สุดเสร็จสิ้น จบกิจ

“บุญ”ฆ่ากิเลสได้เสร็จจบ คนผู้นั้นก็ไม่ได้“อะไรเลย มีแต่“เสียไป”หรือ“หมดของ

ตนไป” โดยเฉพาะ“เสียไปหรือหมดไปจากจิตใจของตน” คนผู้นั้นก็ไม่ได้อะไรเลย มีแต่“เสียไป” คือ “เสียกิเลสออกไปจากจิตตน”

ผู้ทำ“บุญ”สำเร็จเป็นผล มีแต่เสียไป

ไม่มี“การได้มา” ไม่ว่า“ได้”วัตถุที่เป็น“รูปธรรม” หรือ“ได้”ความเป็น“นามธรรม”

มีแต่“เสียกิเลสไป” ถ้ากิเลสหมดก็ยิ่งเรียกว่า “สูญ”เลย คือกิเลสหมดสิ้นไปจากตนแล้ว กิเลสผู้นี้มีแต่“สูญ” คือ“ไม่มี”อีกแล้ว

ผู้ทำ“บุญ”สำเร็จเป็น“ผล”จึงไม่ใช่“มี”ขึ้นมา หรือ“ได้”อะไรขึ้นมา ในตนเลย

“การทำบุญ”ไม่มี“ได้” มีแต่“เสีย”

“บุญ”ทำหน้าที่กำจัดกิเลสเสร็จ คนผู้นั้นก็“หมดบุญ(บุญปริกขิโณ)” หรือ“สิ้นบุญ(บุญปริกขิโณ)”ไปจากตนเด็ดขาด

เป็นผู้ถึงพร้อมด้วย“สุญญตา” คือ

เพราะกำจัด“บาป”สิ้นเกลี้ยงไปจากตนเองหมดสิ้นแล้ว คนผู้นี้จึงมี“การกระทำ(กรรม)”อะไรอีกก็ไม่เกิด“บาป”(สัพพปาปัสสะ อกรรมังแล้ว

ใคร“ทำจิตของตนให้กำจัดกิเลส”ได้แท้ ผู้นั้นก็“ทำบุญเป็นผล” หรือ“ทำบุญเกิดผลสำเร็จได้” นั่นคือ “กำจัดกิเลสหรือฆ่ากิเลส”ได้ผล ถ้าฆ่ากิเลสไม่ได้ ผลของการ“ทำบุญ” ก็ไม่มี

ผู้มี“ปัญญา”จะรู้“ความเป็น-ความไม่เป็น”-“ความมี-ความไม่มี”-“ความเกิด-ความไม่เกิด”-“ความดับ-ความไม่ดับ”

ดังนี้แลคือ “ปัญญา”ของผู้รู้จักรู้แจ้ง

รู้จักจริง ที่สามารถเห็น“ความเกิด-ความดับ”ของ“กิเลส”ของตน อย่างเป็น“ปัญญาอันยิ่ง”แท้จริง

“การเกิด”(ชาติ)ซึ่งเป็น“การมีภพมีชาติขึ้นในจิต”ก็มี“ปัญญา”รู้แท้ และ “การตาย-การสูญสิ้นซาก”(สฺมฺยตฺตา)ที่“ตายสิ้นภพจบชาติในจิต” สำเร็จก็ดับจริง ด้วยอาวุชที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ ชื่อว่า“บุญ” อันเป็น“จิตตาวุช”หนึ่งเดียว ยอดที่สุดในโลก

“จิตตาวุช”เป็น“อาวุช”ฆ่ากิเลสเท่านั้น ผู้ปฏิบัติจิตของตน”จนเกิดพลังงานที่เป็น“บุญ”ได้สำเร็จเรียกว่า“บุญญาภิสังขาร” นั่นคือ ผู้ปฏิบัติคนนี้สามารถ“จัดการหรือปรุงแต่งจิตของตนเองได้อย่างวิเศษยิ่ง” ถึงขั้นเป็น“บุญ”ทีเดียว

อย่างนี้คือ “การทำบุญ”ของผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธมี“ผล”เป็น“บุญ”หรือเรียกเต็ม ๆ ว่า เป็น“บุญญาภิสังขาร”

“พลังงาน”ที่เรียกว่า“บุญ”นี้สามารถกำจัดกิเลสหรือฆ่ากิเลสได้ ชื่อว่า“บุญ”

เป็น“พลังงานทางจิตที่พิเศษยิ่ง”มีในศาสนาพุทธเท่านั้น ลัทธิอื่นใดไม่มี

เป็น“มโนกรรม”แท้ ๆ ที่ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธที่สามารถจัดการหรือปรุงแต่งจิตตนเองได้อย่างเก่งวิเศษจนถึงขั้นเป็น“บุญ”กำจัดกิเลสได้จริง ด้วยประการอย่างนี้

“บุญ”ไม่มีประสิทธิภาพอย่างใดอื่นเลย ไม่มีหน้าที่จัดการกับใดอื่นเลย นอกจาก“กิเลส”

“บุญ”ไม่ฆ่าอะไรอื่น “บุญ”ไม่ทำลายอะไรอื่น “บุญ”ฆ่ากิเลสอย่างเดียว “บุญ”ต้องมี“ปัญญา”คมชัดแม่นยำจริงลึกสุด ช่วยเสมอ จึง“รู้จักรู้แจ้งรอบถ้วน”ในความเป็นกิเลสเสมอ แล้วจึง“ฆ่า”กิเลสได้ถูกต้องคนที่ เป็น“กิเลส”จริง ๆ

“บุญ”ไม่เลอะเทอะไปเป็น“กุศล”เลย ซึ่งคำว่า“บุญ”นี้แหละที่“มีจกาทิฏฐิ”กันมาก เพราะหลงผิดกันเยอะ มันยากมากจริง ๆ ที่จะเข้าใจคำว่า“บุญ”นี้ได้ จึงเป็น“อจินไตย”แท้ ๆ ซึ่งมีการเข้าใจผิดกันว่า “บุญ”นี้ถ้าทำแล้วจะมี“ผล”เป็น“สมบัติ”ในชาตินี้หรือในชาติหน้า เหมือนกับ“กุศล”

ประเด็นนี้แหละ “บุญเหมือนกุศล”นี้แหละ ที่มัน“ผิด”แท้ ๆ “ผิด”จริง ๆ

“ผิด”อย่างมหามหันต์เลย เนื่องจาก “บุญ” กับ“กุศล”นี้มันต่างกันสุด ๆ คนละขั้ว

เพราะ“กุศล”นั้นเกิด“ผล”เป็น“สมบัติ”ที่ได้มา หมายความว่า ถ้าใครมีการกระทำคือกรรมขึ้นมา ถ้า“ผล”สำเร็จของกรรมนั้น เรียกว่า“กุศล” ผู้นั้นจึงเกิดภาวะโดยภาษาว่า “มี” ซึ่งเป็นการสะสมมาให้ตน”คือ“มีกุศล”หรือมี“อกุศล”! คือมี“การสะสมมาให้ตน”

“ใจ”ของตนผู้ปฏิบัตินั้นก็“มีสมบัติ”เป็น“ความมี”ซึ่งยิ่ง“ไม่มีทางสูญสิ้น”ไปได้

“กุศลหรืออกุศล”จะยิ่งสะสมไว้ใน“สัญญา”หรือใน“อตฺตา”ของคนผู้ยังไม่เป็นอรหันต์ ถ้าเป็นอรหันต์แล้วก็ไม่“มีอกุศล”ใดสะสมเพิ่มมาอีก มีก็แต่“กุศล”ที่เกิดได้

แต่“บุญ”นั้นถ้าเกิด“ผล”จบแล้วก็เป็น “วิบัติ”ที่ฉิบหายไปแล้ว หลังจากทำหน้าที่ เสร็จทันที หมายความว่า ถ้าใครมีการ กระทำคือ“กรรม”ในใจขึ้นมา เมื่อประกอบ กรรมนั้นถึงขั้นเป็น“บุญ” คือฆ่าได้สำเร็จ

“ผล”สำเร็จของพลังงานที่เรียกว่า “บุญ” เมื่อ“ปัจจุบันของบุญ”ผู้นั้นเสร็จจบ “บุญ”ก็เกิดภาวะ“สูญสิ้นไป(ปริกฺขิโณ)” โดย ภาษาก็คือ “ไม่มี” ซึ่งเป็น“การไม่สะสมมา ให้ตน” คือ “ไม่มีอะไร”เหลือ มันว่างเปล่า

ทิศของ“กุศล”กับ“บุญ”มันหันทิศไป ตรงข้ามกันคนละทิศ คนละทาง หันหลัง ให้กัน ๑๘๐ องศาเลยทีเดียว

“บุญ”ไม่มีการสะสมภาวะใด ๆ มาให้ ตน”เลย แต่“กุศล”มีการสะสมทุกภาวะที่ ตนเกิดภาวะไม่ตกหล่น ไม่ระเหยไม่ระเหิด

“อกุศล”เป็น“สมบัติ”เหมือนกับ“กุศล”

“กุศลและอกุศล”นั่นคือ“มี” และ“มี” อยู่ใน“สัญญา”ของแต่ละคนไปกับ“อดีต” ของทุกคน ใน“อดีต”เท่านั้นนะที่ไม่หายไป จนกว่าจะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไม่ว่า “อรหันต์”หรือ“พระพุทธเจ้า”ก็ตาม

แต่“อกุศล”ของพระพุทธเจ้ากับพระ อรหันต์”ที่มีใน“อดีต”นั้น ไม่“กำเริบ(อสังกุ ปัง)”ขึ้นมาอีก แค่“มี”อยู่เป็นอดีต”เท่านั้นเอง เพราะสำหรับ“อรหันต์”กับ“โพธิสัตว์” ขึ้น๔”ขึ้นไป “อกุศล”หรือ“บาป”จะ“ไม่มี”แล้ว กับ“ปัจจุบันและอนาคต”

เหลือเป็นซากจากที่“ทำไปแล้วในอดีต” เท่านั้น ที่เป็นเศษ จะเกิดก็ไม่ได้แต่“มีอยู่”

กรรมที่เป็น“กุศล”หรือ“อกุศล”หมด ภาวะ“สูญสิ้นไป(ปริกฺขิโณ)”จาก“กรรม”ไม่ได้

เพราะกุศลหรืออกุศล” จะ“หมดสิ้น สูญไป(ปริกฺขิโณ)”จากความยังมีชีวิตไม่ได้ มันต้อง“มี”สำหรับความเป็น“ชีวิต”อยู่

ถ้าบรรลุเป็นอรหันต์ขึ้นไป “อกุศลหรือ บาป”ก็หมดสิ้นไป ไม่มี ไม่เกิด ไม่เป็น ใน ปัจจุบันทุกปัจจุบัน และทุกอนาคต ตราบที่ อรหันต์มีชีวิตอยู่ ยังไม่ปรินิพพานเป็นที่สุด แต่“กุศล”ยังเกิดได้อยู่ เพราะมันเป็น “สมบัติ”ไง

มีเฉพาะ“บุญ”กับ“บาปหรืออกุศล”แค่นั้น ที่หมดสิ้นไปสำหรับผู้เป็นอรหันต์ขึ้นไป

แม้จะบรรลุเป็นพระพุทธเจ้าหรือ อรหันต์แล้ว อกุศลที่เป็น“วิบาก”ที่ตนได้ทำ ไว้แล้วก็ยังตามมาเล่นงานได้อยู่ เป็น“ทุกข์ที่ เลี้ยงไม่ได้”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๐ ข้อ ๖๘)

จะพิเศษก็เฉพาะเจ้า“อกุศลหรือบาป” แค่นั้นเอง ที่มี“ความจบ”(สัพพปาปัสสะ อกรรมัง) ไม่ทำแล้ว เมื่อเป็น“อรหันต์”บริบูรณ์เสร็จ

“กรรม”ของอรหันต์จึงมีแต่“กุศล”เท่านั้น(กุศลัสสสุปสัมปทา) เพราะอรหันต์ได้ชำระ จิตของตน(สจิตตปริโยทปนัง) ให้หมดกิเลสสิ้น อย่างสะอาดเกลี้ยงผ่องใสแล้ว จากสันดาน (สันดานัง ปุณาติ วิโสเจติ) “ปัญญา”ก็อยู่เหนืออย่าง (อุตตระ) “สติ”ก็มีอำนาจใหญ่(อุธิปโตย)

จึงเป็นอันจบหน้าที่ของ“บุญ” และ จบความเป็น“บุญ”ลงในปัจจุบันนั้น ๆ

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

๗ อ่านต่อบัณฑิต

ชายในโรงเรียนไม่พอ
ขยายพื้นที่บูทตลาดสด
ไปเลย ไปตั้งโต๊ะ ตั้งเตา ติดไฟ ขายกันสด ๆ
จะพูดจะโฆษณาขายอย่างไร คิดกันเอง
ทำบ่อย ๆ หัวใจพ่อค้า-แม่ขาย
จะค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นในสายเลือด

สู้กับอาเชียนด้วยทักษะพ่อค้า-แม่ขาย

๑. ปรากฏการณ์ พ่ออาเชียนรวมกัน นักธุรกิจก็แลปลิ้นแลล็บ ๆ ได้เวลาออกหาเหยื่อนอกประเทศ! ชีปนาวุธวิธีโค้งงอกันสุดสุด ประเทศแก๊งมาประเทศจีนยังไป ทำมาหากินสนุกสนาน!

อย่างกับเหล่าฝูงปลาในท้องทะเล ช้างล่างมีปลาโตกว่าไล่จับ ช้างบนฝูงนกคอยโฉบเฉี่ยว

“ฝูงปลา” รोजจับมืออยู่ในทุกประเทศ เมื่อก่อนโดนแต่คนชาติเดียวกันเขมือบ ต่อไปนี้ก้าวสู่ระดับอินเตอร์ พวกเขาจะถูกคนต่างชาติมาขอแบ่งเขมือบขยี้...จงภูมิใจ!

สู้เขา ๆ เอาอะไรสู้ ถ้ามีแค่มือเปล่า!

๒. ความหมายแห่งทักษะ มีทักษะหลายๆตัวที่ต้องเรียนรู้ฝึกฝน

ส่วนใหญ่เขาจะเริ่มที่การศึกษา ฝึกฝนหล่อหลอมกันที่โรงเรียน

เพื่อให้แกร่งพอที่จะเอาตัวรอดบนโลกกว้างจะให้เทกว่านั้นก็ต้องบอก “มีคุณธรรม มีจิตวิญญาณเพื่อส่วนรวม”

เป้าหมายนั้นยิ่งใหญ่ แต่ที่สุดแต่แนวปฏิบัติของแต่ละประเทศว่าจะมุ่งมั่นจริงจังสักแค่ไหน ขอแค่วาทกรรมส่วยทรู หรือก้าวเข้าสู่ปฏิบัติการเข้มข้น

“ทักษะ” ต้องทำให้มาก ทำให้เก่ง ทำจนชำนาญ ทำจนเชี่ยวชาญ

มิใช่แค่ “ทำแล้ว ๆ ๆ ๆ” แค่นี้ยังไม่พอ “ทำแล้ว ๆ” ก็แค่โครงการหลอกเด็กไปวัน ๆ!

ในความ “เชี่ยวชาญ” จะก่อเกิดปฏิภาณไหวพริบ เทคนิค ตลอดจนนวัตกรรมในเรื่องนั้น ๆ นี้แหละถึงจะเรียก “เกิดทักษะ”

๓. ทำไมเขาถึงเก่งค้าขาย?

ก) เพราะเขายากจนขั้นแค้น ไม่ได้ย่ำยี ไม่ได้ดูถูก แต่ความสบายทำให้อ่อนแอ สมองฝ่องอวยเปลี้ยเสี่ยขา!

ความจนนี้แหละยาวิเศษ กระตุ้นต่อมเอาตัวรอด กระตุ้นความฉลาด-ความเข้มแข็งออกมาคุ้มครองเจ้าของชีวิต

จีน-บาห์ลี-ญี่ปุ่น ฯลฯ เขาลำบากกันทั้งนั้น แต่ประเทศไทย...ในน้ำมีปลา...ในนามีข้าว...

แผ่นดินของเรา...ช่างแสนอุดมสมบูรณ์

โชคร้ายจัง เกิดมาในประเทศมีไร่มินา มีน้ำ มีป่า มีสวน มีของกินมากมาย!

ใครบอกเป็นข้อแก้ตัว นี้แหละข้อเท็จจริง มิได้มี!

ข) เพราะมีพรสวรรค์ แบบนี้เขาเรียกเก่งเอง

แต่ลึกๆ แล้วอาจมาจาก DNA ของบรรพบุรุษ ที่
เก่งค้าขาย เก่งทำมาหากิน ลูกหลานที่เกิดใหม่
ก็เลยได้รับเชื้อตัวนี้!

๔. ฝึกทักษะค้าขายเริ่มที่โรงเรียน

ผ่านไปตามโรงเรียน มีป้ายโฆษณาชวนเชื่อ
เรามีสอนภาษาอังกฤษ ลูกคุณจะเก่งภาษา
เราเตรียมพร้อมเข้าสู่ระดับอินเตอร์

ลับ-ลวง-พราง ใช่หรือ หรือสำคัญผิดในเรื่องนี้?

มีโรงเรียนแห่งหนึ่งที่ชัยภูมิสร้างโครงการ
แม่ค้าแม่ขาย ฝึกเด็กให้มีความรู้ความชำนาญใน
การค้าขาย

มีกองทุนให้ยืม ไม่คิดดอกเบี้ย นักเรียนจะตั้ง
กลุ่มของตัวเอง วางแผนจัดการทุกขั้นตอน จะขาย
จะทำอะไรกัน เริ่มตั้งแต่ซื้อวัตถุดิบมาผลิตกันเลย

จะทำไอติม ปาท่องโก๋ น้ำแข็งไส ขนมของกิน
สารพัด...

เด็กเรียนรู้การผลิต ต้องช่วยกันศึกษา

ความอร่อยก็ต้องทดลองหลายสูตรจนพอใจ
คนขายพอใจ ยังไม่พอ คนซื้อต้องโอเคถึงจะขายได้

สินค้าตัวไหนขายไม่ดี ขายจนเจ๊งก็เริ่มใหม่
จะทำอะไรขายดี

บรรยากาศในโรงเรียนจึงเต็มไปด้วยนักเรียน
นิรนาม ต่อสู้เพื่อให้งานรอด ไม่เจ๊ง!

เงินที่ยืมมาก็ทยอยส่งคืน

ขายในโรงเรียนไม่พอ ขยายพื้นที่บุกตลาดสด
ตลาดในชุมชน

ไปเลย ไปตั้งโต๊ะ ตั้งเตา ติดไฟ ขายกันสดๆ

จะพูดจะโฆษณาขายอย่างไร คิดกันเอง

ทำบ่อยๆ หัวใจพ่อค้าแม่ขาย จะค่อยๆ ก่อ
ตัวขึ้นในสายเลือด

เรียนจบจะไปทำอะไร ไม่ต้องห่วง เขาฝั่ง
“ชิป” เอาไว้เรียบร้อย

มันจะเดินเครื่องตลอดเวลา๒๔ชม. ไม่มีถ่านหมด

เมื่อโรงเรียน “ให้พื้นที่ ให้เวลา ให้บริหาร
จัดการ” ท่านคอยดูนักเรียนนิรนามจะค่อยๆ กลายเป็น
นักเรียนไซเบอร์!

แบบนี้แหละ ลิงคโปรกิ้งคโปรเถอะ ค่อยลูสี!

๕. เลิกเล่นขายของได้แล้ว ปัญหาระดับชาติ
มีใช้พูดวันสองวัน แต่ต้องทำซ้ำทำจริงทำบ่อยๆ
จึงจะเกิดผลสัมฤทธิ์ มีใช้แค่ผลสำเร็จธรรมดา

สำคัญที่ว่ามีปัญหาเห็นทางออกหรือไม่?

การแก้ปัญหาทางพารายังง่ายกว่าเสียอีก นายกฯ
สั่งตั้งแต่ปีมะโว้ให้คนคว่ำวิจัย เอาวัตถุดิบไปใช้
กลับไม่มีเจ้าภาพรับผิดชอบ

องค์กรยางทำได้แค่รวมทุนห้าเลื้อ หกเลื้อ
คอยดันราคามิให้ตก

นำหัวร่อที่คิดฟุ้งนายทุนแก้ปัญหาการค้ายาง!

“No mercy in merchant”!. you know?

๖. ขอฟุตปาทคืนคนจน หัวข้อสุดท้าย
หลายคนเดือดพล่าน

ฟุตปาทเป็นของคนเดิน เรื่องอะไรเอาไปให้คน
มาค้ามาขาย...

บ้านเมืองยิ่งไม่มีระเบียบวินัย..

ฯลฯ

ไม่เถียง ลูกของคุณ ลูกของเขา

ในยุคแห่งความยากจนที่แผ่คลุมทั่วประเทศ
“อาชีพค้าขาย” เป็นอาชีพที่ไม่ต้องไปสมัครงาน
หรือเสียค่าหน้าร้าน หรือต้องมีการศึกษา

มันเป็นอาชีพที่ไม่ต้องพึ่งใคร พึ่งตัวเราอย่างเดียว

สังคมทุนนิยม สังคมบริโภคนิยม มนุษย์จะยิ่ง
อ่อนแอ พึ่งเงินเดือน พึ่งเจ้าแก่ พึ่งนายทุน...

การให้ค้าขาย ถือเป็นกาให้เขาพึ่งตน

ไม่ต้องให้ปลา แต่จงให้เบ็ดแก่เขา

ไม่ต้องให้ผัก แต่จงให้เมล็ดไปปลูก!

“ประชานิยม” มากมาย ลองแบ่งฟุตปาทให้
ประชาชนมีอาชีพอิสระ หัดทำมาหากิน

แล้วจัดระเบียบให้เข้ม ให้ดูดัน มีกรอบ มี
กติกา ใครไม่ทำต้องจัดการขั้นเด็ดขาด!

พวกหมวกสีดำ ความคิดต่อต้าน ลองถอด
หมวกสักครั้งจะดีไหม?

ระวังนะ จนมาก ๆ ยิ่งจนก็ยิ่งเห็นแก่ตัว มัน
เป็นสัญชาตญาณเขี้ยวนะ ได้เท่าโปรดพิจารณา ☹

**คนจะมีธรรมะ
ได้อย่างไร**
• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๒๙

ฉบับ ๓๒๙ เราได้พูดถึง“กรรมวิบาก” นั้น ว่าเป็น“อจินไตย” ซึ่งเป็น ๑ ใน ๔ ของ “อจินไตย ๔” ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า เามาประกาศให้โลกรู้ ก็ขอขยายความ ตามภูมิของตนเองบ้าง

ก็ขอทวน“กรรม ๕ ลักษณะ”ที่เราได้ รู้มาจากพระพุทธเจ้า และได้นำมาใช้เป็น ทางปฏิบัติให้แก่ตนเอง จนสามารถได้ดี พันทุกขอาริยสังข์ เป็นโลกุตระบุคคล เป็นคนดีมี ประโยชน์ แทนที่จะเป็นคนชั่วมีภัยมีโทษอยู่ใน สังคมในโลก แล้วก็เป็นคนจนที่สุขสำราญ เบิกบานใจอยู่ในสังคมโลกอยู่นั้น ก็เพราะ เราปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าแท้ ๆ จึงสามารถบรรลุความเป็น“อจินไตย”ทั้งหลาย ของพระพุทธเจ้าได้ สูงขึ้น ๆ เป็นลำดับ ๆ

โดยเรา“บรรลุถึงความรู้-ความจริง”ที่เป็น“พุทธสังขะ”นี้ อย่างแท้จริง ชนิดที่มี“รูป-ขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์-วิญญาณขันธ์”อันเป็น“ขันธ์ ๕”ของสัตว์โลกที่มีพลังงาน nucleus ชั้นจิตนิยามของแต่ละคน

เรามาฟัง“กรรม ๕”ของพระพุทธเจ้าดูซิ

“กรรมของเราเป็นของเราเท่านั้น แต่ผู้เดียวตลอดกาล ตลอดกัปป์”(กัมมัตถกะ) เรา “ทำ”ทุกกรรมมันเป็นของเราแต่ผู้เดียว แบ่ง

ใครไม่ได้ ใครแย่งไม่ได้ กระทั่งปรินิพพานเป็น ปรีโยสถาน โน่นแหละส่วนของเราจึงจะสิ้น สลายไม่เหลืออยู่ในที่ไหน ๆ อีก จบสำเร็จสุด

“ตนเป็นทายาทของกรรมของตน แบ่ง ส่วนกรรมของตนออกไปให้ใครไม่ได้เด็ดขาด แม้นิดแม้น้อย(กัมมทายาท)”

“กรรมพาเราเกิดเราเป็นไป(กัมมโยนิ)”

“ตนมีกรรมเป็นเผ่าเป็นพันธุ์ของตนแต่ผู้เดียว(กัมมพันธุ)เพราะ‘การกระทำ’นั้นตนเป็นคนทำเท่านั้น คนอื่นถ้าเขาทำมันก็เป็นของเขา ของใครก็ของมัน กรรมที่ตนทำแล้วจะแบ่ง‘กรรม’ของตนให้ใครไม่ได้ เราทำคือเรา ทำ-เขาทำก็คือเขาทำ การกระทำ(กรรม)ของเราก็ต้องเป็น‘เราทำ’ ใครทำมันก็เป็น‘ของคนนั้น’ คนที่ไม่ได้‘ทำ’จะมีของตนได้ยังไง?

‘กรรม’ที่“ตน”ทำจึงเป็นของ“ตน” เป็นพันธุ์ของ“ตน”แต่เดี๋ยวแค่นั้น เพราะ“ตน”เป็นผู้ทำเอง แล้ว“ตน”จะแบ่งการกระทำนั้น (กรรม)ให้คนที่เขาไม่ได้‘ทำ’..ยังไง?

ก็เขาไม่ได้“ทำ” แล้วจะแบ่ง“กรรม” แบ่ง “การกระทำ”ของตน ที่เขามิได้“ทำ”นั้นกัน ตรงไหน?

“กรรม”เป็นแค่‘กิริยา’เท่านั้น เมื่อเสร็จ ‘กิริยา’นั้น มันก็จบ‘กิริยา’ของคนนั้นไปแล้ว คนอื่นมี‘กิริยา’ด้วยที่ไหน? ตรงไหน?

แม้“คนอื่น”คนใด เขาก็จะมี“กิริยา”ด้วย หรือมีพร้อมกัน เหมือนกันเลย มันก็ต่างคน

ต่าง“มี”ของของตน ใช่มั้ย?

มันก็ต่างเป็น“ของตน”ทั้งนั้น

“กรรม”มันจะเป็น“การกระทำ”ที่ใคร
“ทำ”ก็ล้วนเป็น“ของตน”ทั้งนั้น

และ“แบ่งกรรม”นั้นของตน ให้ใครไม่
ได้เด็ดขาดด้วย ชัดเจนมั้ย?

“กรรมวิบาก”หรือเรื่องของ“กรรม”และ
เมื่อเป็น“วิบาก(ผลของกรรม)”จึงเป็นเรื่องยาก
ที่คนจะ“รู้ความจริง”ว่า ข้ามชาติไปแล้ว มัน
จะยังเป็น“ของผู้กระทำ”อยู่หรือเปล่า และมี
ผลตามตัวผู้ทำนั้นข้ามชาติไปด้วยหรือเปล่า

นั่นเป็น“อจินไตย” ถ้าใครซึ้นคิดเอาเอง
ระวังเกิด“พึงเป็นผู้มีส่วนแห่งความเป็นบ้า
เดือดร้อน” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสแน่นอน

จะรู้จักรู้แจ้ง“ความจริง”นี้ได้ ก็ต้องเข้า
กระบวนการเรียนรู้แล้ว“กรรมจะสั่งสมข้าม
ชาติ”ไปให้เรา“รู้เองแจ้งเองในตนเอง”

จะมี“การระลึกรู้อดีตได้จริง”(บุพเพนิวา
สานุสติญาณ) จะตามรู้ตามเห็น“ความเกิดของ
กรรม-ความดับของกรรม”ที่เราเคยเกิดเคย
ดับมาแต่ละชาติได้จริง(จตุปปตญาณ) เพราะ
มีทฤษฎีพิเศษ นั่นคือ“อารยธรรมชั้นโลกุตระ”
ของพระพุทธเจ้า อันมี“วิชา๘”และ“จรณะ
๑๕” ซึ่งสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น
“รูป”เป็น“นาม” คือ ความเป็น“รูป๒๘ และ
ความเป็น“นาม ๕” และสามารถเรียนรู้ลึก
ละเอียด“นาม”ไปถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นาม”

หรือ“จิต-เจตสิก”ที่แยกย่อยได้อีกเป็น“จิต
๘๙ หรือ๑๒๑”และ“เจตสิก ๕๙”เป็นต้น

ซึ่งแค่ส ถิติแห่งความรู้“รูป-นาม”เท่า
นี้ แค่นี้ก็สามารถรู้ยิ่งรู้จริงใน“ความจริง”ที่
เป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”อย่างชัดเจน
แจ่มแจ้งว่าเป็น“สัจธรรม”แท้จริงอย่างไรได้
แล้วจริง ๆ ขอให้“สัมมาทิฏฐิ”เกิด

ตาม“การศึกษา๓”(ไตรสิกขา)อย่างเป็น
ลำดับ เป็นระบบระเบียบที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง
ผู้ปฏิบัติก็จะเจริญ“อริศีล-อริจิต-อริ
ปัญญา”ด้วย“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อย่างมี
ระบบระเบียบที่น่าอัศจรรย์จริง ๆ

อันเป็นระ บบตามทฤษฎีของพุทธ ที่
รู้จักรู้ แจ้งรู้จริง“สสาร-พลังงาน” รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“รูป-นาม” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมะ๒” รู้
จักรู้แจ้ง รู้จริง“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม
-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม” จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม” และรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ที่สำคัญรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“โลกียะ-โลกุตระ” ด้วยการปฏิบัติ
“ทาน-ศีล-ภาวนา”หรือ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”
ที่“สัมมาทิฏฐิ”อย่างถ่องแท้

“ศีล”ก็เป็น“อริศีล”ไปตาม“ศีล”ที่เป็น
“ธรรมนุญ”ของพระพุทธเจ้าสมณโคดมทรง
บัญญัติไว้แต่เดิมแท้ ๆ ซึ่งได้แก่ “จุลศีล๒๖-
มัชฌิมศีล ๑๐-มหาศีล ๗”(สามารถตรวจสอบได้
จากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ซึ่งมี ๑๓ สูตร ทุกสูตร)

แต่ทุกวันนี้คนทยอยเรือชาวพุทธไม่รู้จัก แล้วว่า“ศีลธรรมนุญ ๔๓ ข้อ”นี้มีอยู่ เพราะ ได้ลืมนิททิง “ศีล”ไปแล้ว เหลือแต่“วินัย ๒๒๗”ที่หลงผิดว่าเป็น“ศีล”ของภิกษุ

ศาสนาพุทธกลุ่มใหญ่ทุกวันนี้จึงเป็น หมู่ชาวพุทธที่ไม่นับถือ“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”กันแล้ว ละเมิด“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”กันจริง ๆ อันยืนยันความจริงตามความเป็นจริงที่เห็นอยู่จริง มีอยู่จริงนี้ได้

ดังนั้น“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”อันเริ่มต้น ด้วย“ศีล”(จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล)เป็นเบื้องต้น แล้วจึงจะเกิด“สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ-วิมุตติ ญาณทัสสนะ” ด้วย“ศีลธรรมนุญ ๔๓”นี้ไป ตามลำดับ ก็ต้องแตกต่างกันกับมรรคผล ที่ได้จาก“วินัย ๒๒๗”ไปคนละอย่าง คนละ มรรคผลแน่นอน เพราะมันคนละบัญญัติ

“ผลของศีล”ที่ได้ก็ดี “ผลของสมาธิ”ที่ ได้ก็ดี “ผลที่ได้เป็นปัญญาหรือความรู้ความ ฉลาด”มันก็ต้องเป็นคนละอย่าง คนละมรรค ผลแน่ ๆ แม้ที่สุด“วิมุติ”ที่ได้ จึงเป็นคนละ อย่าง คนละมรรคผลแน่ยิ่งกว่าแน่

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ”ของพุทธหมู่ ใหญ่จึงเป็น“ผล”ที่ได้ไปตาม“เหตุ”นั่นเอง

ซึ่งมรรคผลย่อมแตกต่างกันแท้ ด้วยการ ยึดถือ ที่ใช้ปฏิบัติอันแตกต่างกันจริง ด้วยประการฉะนี้เอง

ที่พูดนี้ไม่มีความแตกแยกใด ๆ ในความ

เป็น“สังวาสเดียวกัน” คือต่างก็เป็นพุทธด้วย กันไม่มีใครแยกได้ เป็นแต่เพียงมันมี“ความ แตกต่างกัน”(นานา)เท่านั้น ไม่ใช่“แตกแยก กัน”(เภท หรือสังฆเภท)

คงเป็น“พุทธ ร่วมกันอยู่”(สังวาสเดียวกัน) เพียงแต่ว่า “ถือศีล”ที่แตกต่างกัน หมู่ใหญ่ ถือ“วินัย ๒๒๗” ส่วนชาวอโศกถือ“จุลศีล ๒๖- มัชฌิมศีล ๑๐-มหาศีล ๗”และถือ“วินัย ๒๒๗” ด้วย จึงมี“วินัย ๒๒๗”นั่นเองที่ยึดถือเป็น “โอวาทปาติโมกข์”ร่วมกันอยู่ คือมี“รูปธรรม” ร่วมกันอยู่ เพียงแต่“รูป-นาม”หรือ“กาย”ของ “จุลศีล ๒๖- มัชฌิมศีล ๑๐-มหาศีล ๗”เท่านั้น ที่ยึดถือ“แตกต่าง”(นานา)กัน แต่“รูป-นาม”ของ “ศีล ๒๒๗”ตามบัญญัติของพระศาสดาเดียวกัน ยังมีเป็น“กาย”พุทธเดียวกัน ไม่ได้“แตก แยก”(เภท)จากความเป็น“พุทธ”ที่สัมผัสด้วย

ตามการกำหนด รู้(สัญญา)ก็ดี ความ เป็น“กายภายนอก”(ส่วนหนึ่งของกาย)ก็ดี ก็ยังมี “กาย”เป็น“สักขี”ได้ว่า เป็น“พุทธ”ด้วยกัน

จึงยังไม่ได้“แยกแตก(เภท)”ไปคนละต่าง ศาสนาไม่ใช่“เภท”เป็น“สังฆเภท”คือมิใช่“นิกาย(มีชกาย เดียวกัน)”อย่างเด็ดขาด

แค่“สัญญาภายใน”เท่านั้นที่“นานา(ต่าง กัน)”ไม่ตรงกัน ไม่ใช่อย่างเดียวกัน แต่“กาย ภายนอก”นั้น คนทั้งหลายทั่วไปต่างเห็นได้ ง่าย ๆ ชัด ๆ ว่า “เป็นพุทธร่วมกันอยู่ดี”

ส่วน“สัญญาภายใน”ของใครจะเห็นว่า

“ความเป็นอย่างใดนั้น”นั้นเป็นเรื่องส่วนตัว ที่รู้อยู่ภายในของแต่ละคน และมี“การกระทำ”หรือ“พฤติกรรม”ที่ต่างกันอยู่บ้าง(กรรมต่างกัน) ของแต่ละคน

และ“กรรม”ที่เป็น“กุศล-อกุศล”ของ โลกีย์ ก็นับถือตำ-สูงเหมือนกัน ก็ต้องรักษา ให้สูงสุดให้ได้เช่นกัน เพียงแต่มันมีหมุนรอบ เชิงซ้อนที่ต่างกันบ้างเท่านั้นเอ

“กรรมภายใน”หรือ“การประพฤติภายใน”เท่านั้น ของใครก็ของตน ล่วงรู้กันได้ยาก เช่น ความเป็น“ฉาน” หรือ“ฉานวิสัย” เป็นต้น จึงถือเป็น“อจินไตย”

แม้แค่“ฉานโลกีย์ของผู้ได้ฉาน” คนอื่นหรือคนภายนอกยังไม่อาจจะล่วงรู้ความเป็น“ฉาน”ของผู้ได้ฉานได้จริงเลย

“ฉานของผู้ได้ฉานวิสัย”แม้แค่“ฉานโลกีย์”จึงเป็น“อจินไตย”ด้วยประการฉะนี้

ยังเป็น“ฉานโลกุตระ”ที่“อุตตริมนุสสรธรรม”ของพุทธก็ยิ่งยากใหญ่ คนทั่วไปมีโอกาสใช้ความฉลาดใดคิดเอาได้แน่ๆ และแน่นอนนอกโลกเลียนเอาแบบโลกีย์ก็ไม่ได้เด็ดขาด

“ฉานวิสัย”แบบพุทธที่เป็น“อจินไตย”จึงเป็น“ฉาน”ที่มันสุด“วิสัย”ของคนอื่นหรือศาสนาอื่นจะใช้แค่“ความคิด”เพื่อรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“ฉานโลกุตระ”ได้

ซึ่งผู้ไม่มีภูมิ“พ้นอจินไตย”ได้จริง ไม่สามารถ“เดา”หรือ“คาดคะเน”เอาได้(อตกก

วจรา)เป็นอันขาด จึงเกินกว่าลัทธิอื่นศาสนาอื่นหรือผู้มีแค่“ฉานโลกีย์”จะคาดเดา จะนึกคะเนคำนวณเอาอย่างเป็นจริงได้

ขึ้นคิดไปก็“ศีระะแตกเป็น ๗ เสียง” ไม่สามารถจะ“พ้นอจินไตย ๑ ใน ๔”นี้ได้ ซึ่งหมายความว่า คิดไปก็ตายเปล่า สูญเปล่า ไม่มีทางบรรลุได้หรอก นั่นเอง

ต้องผู้ที่ปฏิบัติสัมมาทิฐิและสัมมาปฏิบัติกระทั่งเกิดความเป็น“ฉานโลกุตระ” ชนิดที่เข้าไปถึงขั้น“โอบปาติโกโยนิ”ในจิตของผู้มี“ฉานเอง”(ฉานิกะ)อย่างถูกต้องแน่แท้เท่านั้น จึงจะ“พ้นอจินไตย”ที่เกิด“ฉานวิสัย”ของผู้ได้ฉาน(ฉานวิสัยะ)แบบพุทธ”กันจริงๆ

“ผู้ได้ฉาน”ที่เป็นแค่“ฉานโลกีย์วิสัย”จึงคนละ“วิสัย”แน่นอน ไม่ใช่“ฉานโลกุตระวิสัย”เด็ดขาด และพุทธที่ไม่ฝึก“ฉานโลกีย์”ก็ไม่อาจจะจะมี“ฉานโลกียะ”ได้เหมือนกัน แต่ก็สามารถฝึกเอาเองได้โดยไม่ต้องเรียนจากสัตบุรุษ เพราะเป็น“ฉานสาธารณะ”ทั่วไป

ดังนั้น “ฉานโลกียะ”ก็ย่อมเป็นโลกีย์ และ“อาศัย”ฉานที่เป็นโลกียะด้วยกันมาเช่นกันตามทิฐิเป็นแบบโลกียะ แม้เรียนรู้ฝึกฝนอบรมก็คงยังเป็นทิฐิแบบโลกียะแน่นอน ผลที่ได้ฉาน ก็ต้องเป็น“ฉานโลกียะ”สังสมเจริญขึ้นจนเป็น“นิสัย” จนกระทั่งเป็น“วิสัย”จึงยิ่งแพร่หลายก็ยิ่งเป็น“ฉานโลกีย์วิสัย”ง่ายเข้าๆ ซึ่งต่างจาก“ฉานโลกุตระวิสัย” ถ้า

ขาดผู้มี“ฉานโลกุตระวิสัย”แท้จริงเสียแล้ว ก็ไม่มีใครถ่ายทอด“สัมมาทิฏฐิ”ที่เป็น“ฉานโลกุตระ”ให้ การดันเดาปฏิบัติเอาเอง โดยไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”ถ่ายทอดบอกสอนจากปากผู้มี“ฉานโลกุตระ”แท้ จึงเกิดไม่ได้เด็ดขาด

ผู้หลับตาสะกดจิตปฏิบัติจึงมีแต่“ฉานโลกิยวิสัย”เท่านั้น เพราะเชื่อของ“โลกุตระภูมิ”ไม่มี เขายังไม่ได้“รับเชื่อ”ถ่ายทอดมาเลย แม้แค่จากการได้ยินได้ฟัง“ทฤษฎีที่เป็นโลกุตระฉาน”จาก“สัตบุรุษ”ซึ่งมี“สัมมาทิฏฐิ”กล่าวให้ฟัง เขาก็ยังไม่ได้ฟังเลย แล้วเขานี้จะได้“เชื่อของฉาน”ที่จะ“กลายเป็นโคตรหรือครอบโคตร(โคตรภู) ข้ามโคตรมาเป็นโลกุตระโคตร”ได้แบบไหน? อย่างไรกันล่ะ?

ที่น่าสงสัยอย่างยิ่งจริงๆก็คือ คนผู้นั้นได้ยิน“ทฤษฎี”จากผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”แท้ๆ ได้ฟังผู้เป็น“สัตบุรุษ”จริงๆ แต่เขาไม่เชื่อ เขาไม่ยอมรับเอา“สัมมาทิฏฐิ”นั้นมาศึกษาฝึกฝนกันจริงๆจั่งๆดูเลย อย่าง“ยินดี”(มีฉันทะ) เป็น“มุลกา(ต้นค้ำ)” เข้าใจอย่างถ่องแท้(มีทิฏฐิอย่างโยนิโสเป็นสัมมาทิฏฐิ) เชื่อถืออย่างบริบูรณ์แท้จริง(ศรัทธาที่บริบูรณ์) เขาก็ไม่มีวันจะได้โลกุตระที่เป็นจริงจากคนผู้มี“เชื่อโลกุตระ”แน่

เขาไม่มี“ปรโตโฆสะ”แท้จริง เขาอาจจะฟัง แต่เขาไม่เชื่อว่าผู้พูดนั้นเป็นสัตบุรุษจริง จึงฟังไปอย่างนั้นแหละ เขาจึงยัง“โยนิโสมนสิการ”ไม่เป็น หรือยัง“ทำใจในใจของตน”

ไม่สัมมาทิฏฐิโยนิโสมนสิการไม่บริบูรณ์) เขาก็ไม่มีสัมมามรรค แล้วเขาจะได้“สัมมาผล”มาจากไหน? จะเข้ากระแส“โลกุตระธรรม”ยังไง?

เห็นไหมว่า ผู้จะ“กลายเป็นโคตรหรือครอบโคตร(โคตรภู) ข้ามโคตรมาเป็นโลกุตระโคตร” นั้นมันไม่ใช่เรื่องสามัญของปุถุชนที่จะเป็นกันได้ง่ายๆ มันต้องได้รับ“สัมมาทิฏฐิ”จากผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”มาจริงก่อนจึงจะสามารถ“กลายเป็นโคตรหรือครอบโคตร(โคตรภู) ข้ามโคตรมาเป็นโลกุตระโคตร” มี“โคตร”ใหม่ได้

ความเป็น“จิตนิยาม”มีการ“ข้ามโคตร”จาก“โลกิยโคตร”มาเป็น“โลกุตระโคตร”ได้ด้วยการเริ่มได้รับ“ทิฏฐิ”ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ”จากสัตบุรุษหรือจากพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งโดยตรง แล้วจึงนำมาปฏิบัติหรือ“กระทำ”(กรรม)นั่นเอง ต้องเป็น“สัมมาปฏิบัติ”ด้วยนะ จึงจะเกิดแรงเคลือบหรือพลังงานไปตาม“กรรม”ที่ได้กระทำ“สั่งสม”ถึงขีดถึงขั้นของมันจริง จึงจะสามารถ“เปลี่ยนโคตร”จาก“โลกิยะ”มาเป็น“โลกุตระ”ได้

คำว่า “สั่งสมหรือสะสม”นี้ จะไม่ใช่สะสมสมบัติวัตถุ หรือสะสม“เชื่อของมหาภูตรูป-ของว่างหรือสรีระ”ใดๆ หรือแม้แต่สะสม“อุตุนิยาม”เป็นอันขาด แม้แต่“พีชนิยาม”

“การสะสม”นี้จึงเป็นของ“จิตนิยาม” ซึ่งมันจะ“มี”ขึ้นมาให้สะสมได้ก็มาจาก“กรรม”อันมีพลังงาน“ผลึก”และ“ดูด”หรือ“รั้ง”และ

มี“ซัง”หรือ“โลภ”และ“โกรธ-พยาบาท” ของ
เวรจองกรรมกันข้ามชาติ ไปกับ“อตตตา”

แต่พลังงาน“พีชนิยาม”ยังไม่เป็น“กรรม”
ยังไม่มี“ผลัก”และ“ดูต”หรือ“รัก”และ
มี“ซัง”หรือ“โลภ”และ“โกรธ-พยาบาท” ยังไม่
จองเวรจองกรรมกันข้ามชาติ ไปกับ“อตตตา”

แม้“พีชนิยาม”นั้นจะเป็นสภาวะที่เป็น
“ชีวิตินทรีย์” ก็สะสม“อุตุธาตุ”ไปตามฐานะ
แต่ยังไม่เข้าเขต“จิตนิยาม”ที่“กรรม”มี
การยึดครอง“ตัวตน(อตตตา)”ชนิดที่“ยึดมั่นถือ
มั่นในตัวตน(อุปาทิยติ)” และมี“ความโกรธ”ถึง
ขั้น“พยาบาท”แก้แค้น ทำร้ายภาวะอื่นๆ ซึ่ง
เป็น“อตตตา”ที่เข้าขั้นมี“กรรมครอง”

ส่วน“พีชนิยาม”ยังไม่มี“กรรมครอง”

ต้องขั้น“จิตนิยาม”ขึ้นไป

และยังเป็น“จิตนิยาม”ที่ผ่านขั้น“โคตร
ภูจิต”ที่เป็น“โลกุตรจิต”เต็มตัวจึงจะ“สะสม
หน่วยแห่งโลกุตรจิต”ได้

ดังนั้น บุคคลผู้ยังไม่มี“ภูมิโลกุตระ”จึง
ไม่มีความรู้ยิ่งที่เป็น“ปัญญา”(มีแต่เจโก)ที่จะ
“สะสมหน่วยกิจ*ของโลกุตรจิต”ได้เป็นเด็ด
ขาด ผู้ไม่มี“ปัญญา”จึงไม่สามารถทำ“กรรม”
ที่เป็น“โลกุตรกรรม”ได้ ชัดเจนมั๊ย?

เพราะฉะนั้นผู้จะสะสม“โลกุตรจิต”ได้
จึงต้องเป็นผู้“ทำใจในใจ”(มนสิการิต)ของตน
เป็น หรือแยกกายถ่องแท้(โยนิโส)ถึงขีดถึงขั้น
“โลกุตรสัจจะ” ซึ่งต้องเป็นผู้มี“สัจญาณ”

แท้จริง ๆ จึงจะมี“กิจญาณ”แท้ ๆ

ผู้จะชื่อว่า เป็น“ผู้สะสมหน่วยกิจ*ของ
โลกุตรกรรม”ด้วยกิจจอย่างแท้จริง จึงจะ
สะสม“พลังงานจิตนิยามนั้น ๆ”ได้แท้ ซึ่งก็
ต้องสะสม“เชื้อพันธุ์”ได้ด้วย“กรรม”เท่านั้น

“ฌานที่เป็นโลกุตรวิสัย”จึงต้องปฏิบัติ
ด้วย“กายกรรม”ที่ครบพร้อมไปด้วย“ธรรม๒”
คือ ต้องมีพร้อมทั้ง“รูปกับนาม”หรือ“กาย”กับ
“ใจ” ซึ่งเป็น“ฌาน”ที่ต้องมี“กาย”เสมอ

ผู้หลับตาสะกดจิตปฏิบัติก็สามารถ
ได้แค่“ฌานโลกียวิสัย” ที่ไม่มี“กาย” เพราะ
ไม่สัมผัส“วิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย” เพราะเอา
แต่“หลับตา” ไม่มี“ภายนอก” จึงหมดสิทธิ์ได้
“ฌานโลกุตรวิสัยอันเป็นอาริยะของพุทธ”

สรุปกันลงไปชัด ๆ ได้แล้วมั๊ยว่า “ฌาน
โลกียวิสัย” จึงมีชีวิตวิสัยของผู้มี“ฌานโลกุตร
วิสัยที่เป็นพุทธอาริยะ” ด้วยประการอย่างนี้

“อจินไตย”ในเรื่อง“ฌานวิสัยของผู้ได้
ฌาน”(ฌานวิสัย)จึงมีนัยสำคัญที่ต่างกันฉะนี้

“อจินไตย”รองลงมาจาก“พุทธวิสัย”
คือ“ฌานวิสัย”จึงเป็น“อจินไตย” ก็ฉะนี้ ๆ

ดังนั้น “ฌานวิสัย”ของพุทธ ซึ่งเป็น
“วิสัยโลกุตรกรรม” เป็น“อตุตถิมนุสสรกรรม”
แท้ ๆ จึงไม่ใช่เรื่องจะเอาไปพูดสาธยายกัน
ได้ง่าย ๆ ถ้าแม้ไม่เป็นผู้มี“ฌาน”ที่สัมมา
ปฏิเวธในตนจริง ผู้พูดนั้นก็พล่อย หรือ
คะนองปากอย่างที่เห็นที่เป็นอยู่

หมายเหตุ * ในที่นี้ ใช้ หน่วยกิจ คือ กิจที่เป็นจริง

ระวัง ๆ กันเถอะ!

นั่น..นรกนะ!!!! ขอบอก

“ฌานวิสัย”นี้จึงเป็น“อจินไตย”สูงสุดสำหรับ“วิสัย”ทั้งหลายของสาวกภูมิ ยกเว้น“พุทธวิสัย”เท่านั้นที่ต้องยกไว้เป็นที่สูงที่สุดแห่งที่สุดใน“อจินไตย”ทั้ง ๔ ที่ประชาชนคนเราทั้งหลายจะไม่พึงอาจเอื้อมไปแตะต้อง

“ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน(ฌานวิสัย)”ขอพูดแค่นี้ก่อน ยังมีนัยสำคัญที่จะสาธยายอีก

พุทธสาวกนั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะบังอาจไปละลาบละล้วง“อจินไตย”ชั้นพุทธวิสัยเด็ดขาด

แม้“ฌานวิสัย”ก็เถอะ ผู้ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”ใน“ฌานวิสัย”ที่เป็นแบบพุทธจริงจึงพูดกัน อธิบายกันอย่างอวดดี ก็ได้นรกแน่!

แต่ถ้า“หลงผิด”จริง ๆ คือผู้นั้นแน่ใจ เชื่อตรงในใจแท้ ๆ ว่า “อย่างนี้เป็นฌานของพุทธ”จริง ๆ แล้วก็สาธยาย“ความเป็นฌาน”นั้นไปอย่างไม่มีสาถะยจิตแอบแฝงใดเลย

ก็แล้วไป ไม่มีสาถะยจิต ไม่ถือว่าเป็น“อาบัติ” แต่ก็มี“อกุศลวิบาก”ตามสัจจะของการแสดงออกนั้น ๆ ว่า ทำให้เกิดกระทบเป็นความเสื่อมเสียแก่ศาสนาจริง แก่สังคมหรือบุคคลจริงมากน้อยเท่าใด ก็มี“อกุศลวิบาก”อยู่แท้เท่านั้น ๆ เพียงแต่ไม่เป็น“บาป”แค่นั้น

ซึ่ง“บาป”กับ“อกุศล”นั้น ยังมีนัยสำคัญต่างกันอยู่ว่า ถ้า“บาป”จะตราฝังลงไปในจิตถึงขั้นสั่งสมใน“อนุสัย” เกินกว่าเป็น“วิสัย”

แต่ถ้า“อกุศล”ก็ยังเป็นเพียงตราที่สั่งสมใส่จิตเป็นแค่ขั้น“นิสัย”หรือ“อาศัย”เท่านั้น แม้สะสมขึ้นเป็น“วิสัย”ก็ยังไม่เข้าขั้น“อนุสัย”

ที่อธิบายสู่ฟังนี้เป็น“อจินไตย”ตามภูมิของอาตมา ก็ตามขั้นฐานะ“โพธิสัตว์วิสัย”ของอาตมาแท้ อย่าเลียนแบบ ถ้าไม่ถึงจริง เพราะกรรมเป็นอันทำ ทำปุบวิบากปั๊บ

“อจินไตย”รองลงมาจาก“ฌานวิสัย”ก็คือ“วิบากแห่งกรรม”(กัมมวิปาก)ก็เท่าที่“ตนเอง”ได้มีส่วนเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมาแล้วกับตนเอง อาจจะเป็นอดีตที่กัปที่กัลป์ก็ตาม ถ้าผู้นั้นเคยเกี่ยวข้องกันมาจริงและเก่งพอ มีภูมิถึงจริงก็สามารถระลึกนึกค้นเอา“อดีต”ที่ตนเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมานั้น ๆ ได้จริง ถ้าไม่มีภาวะที่ตนได้สัมผัสสัมพันธ์กันมาจริง อดีตนั้นก็ไม่มีจริง ก็โกหก

การระลึกอดีตชาติ จึงปลอมกันเยอะ เพราะถ้าไม่เคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมาเลยสักชาติ ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะนำ“ความจริง”นั้นมาระลึกถึง ตามที่เป็นจริงมีจริงได้

ผู้จะระลึกชาติของตน หรือระลึกชาติของใครก็ตามได้นั้น ตนต้องมีความสัมผัสสัมพันธ์ในเหตุการณ์นั้นปรากฏการณ์นั้น ๆ ในชาติใดชาติหนึ่ง หรือในหลายชาติจริงมาแล้ว จึงจะระลึก“อดีตที่จริง”นั้น ๆ ขึ้นมาได้

ไม่เช่นนั้น จะเอาอะไรมาระลึก มันต้องมีอยู่ในคลัง“สัญญา”(ความจำ)ของตนเอง

จริงก่อน จึงจะระลึกชาติเก่าขึ้นมาได้

ผู้จะระลึกชาติก่อนได้ ก็ต้องระลึกจาก “สัญญา” ที่ตนเองเคยมีมาแล้วในเก่าก่อน จึงจะสามารถระลึกเอา “ความจริงที่มี” นั้นมาให้ระลึก หากไม่ก็เป็น “การคิดเอาเองปั้นเอาเอง”

ยิ่งระลึกเอา “ความรู้” อันเป็นคุณวิเศษ ชั้น “โลกุตระธรรม” นั้น ยิ่งเป็นเรื่องนำมาพูด อวดดี อวดโก้ อวดใหญ่ไม่ได้เป็นแน่แท้ จะพล่อยพูด จะพรั้มเพ้อกันอย่างไร ก็ไม่ถูก ไม่ตรงตามสัจจะแห่งโลกุตระได้เด็ดขาด

ตรวจสอบเอาตามหลักฐานทั้งหลาย ที่มีกันอยู่เถิด ยุคนี้อีกยังมีหลักฐานให้อ้างอิง ยืนยันมากมาย ทั้งวัตถุ ตำนาน ตำรา สถาน ที่ บัญญัติ ภาษา คัมภีร์ ผู้คน เหตุผล ฯลฯ

เอาละ ..ขออธิบาย “อจินไตย” ต่อ

“อจินไตย ๔” ก็ยก “พุทธวิสัย” ไว้สูงสุด ต่อมาชั้น “ฌานวิสัย” แล้วก็ “วิบากแห่งกรรม” แล้วจึงจะ “ความคิดเรื่องโลก (โลกจินตา)” ซึ่งเป็น ลำดับ ๆ ลงมา สำหรับผู้รู้จักผู้แจ้งรู้จริงจริง

เช่น โสดาบันก็มี “ภูมิโพธิ” หรือ “ภูมิที่ ตนตรัสรู้โลกุตระธรรม” ในชั้นของตนแท้จริง ซึ่งบางคนก็ไม่สามารถสาธยาย “ภูมิชั้นที่ตนมี” สู้อื่นฟังได้ แต่ในตนมี “ภูมิธรรม” นั้น ๆ แล้วจริง หรือชั้นอื่นก็เช่นกัน ท่านที่บรรลุ “ภูมิแห่ง ความตรัสรู้” (โพธิสัตว์ภูมิ) นั้น ๆ แล้วจึงยังมีแตกต่างกันไปอีกหลายอย่างหลายนัย

เพราะบางท่านไม่มีจิตนิสัยในการ

สาธยาย แต่ท่านมีความประพัตติที่เห็นได้ อ่านออกว่าท่านหลุดพ้น หากได้คับคั่นกัน เพียงพอ ถ้าผู้นั้นมีภูมิที่สามารถรู้ได้ ก็จะมี

แต่บางท่านแม้คับคั่นแล้วยังรู้จักท่าน ไม่ได้ ก็มีอยู่มากมาย ถ้าท่านไม่บอกตนเอง

ดังนั้น “การบอกความจริงของตนเอง” ที่สำคัญสูงยิ่งคือ “อุตตริมนุสสธรรม” จึง จำเป็นต้องบอก ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “โลหิจจุสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๕๑-๓๖๔) จึงเป็นสูตรที่ยืนยันสำคัญยิ่งในเรื่องนี้ ศึกษา อ่านตรวจกันให้ละเอียดลเอียด หรือแม้แค่ ใน “อภิณหปัจจเวกขณะ ๑๐” ข้อที่ ๑๐ ก็ยืนยัน อยู่ใต้ง ๆ ว่า “ต้องบอก-ต้องยืนยัน “อุตตริ มนุสสธรรม” ด้วยตนเอง เพราะใครจะยืนยัน “ความจริง” ชั้นโลกุตระธรรมได้เท่าตนเองผู้ บรรลุเองจริงกันแล้ว ที่สำคัญยิ่งก็ตรวจตนเอง

“มีจิตอยากอวดมั๊ย?” ถ้าไม่มีเลย ก็ OK

“โลกุตระธรรม” มีทั้งการอนุโลม (ย้อนตาม ลูกศร)-ปฏิโลม (ย้อนทวนลูกศร) ที่เป็น “สัจจะย้อน สภาพหรือเป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน” (ปฏิ นิสสัคคะ, คัมภีรารวภาโต) ที่กลับไปกลับมา วนไป วนมา ดูเหมือนกลับกลอกยกย้อนไม่สุจริต

แต่แท้จริงผู้ที่สูงจริงที่จะต้อง “ปฏิโลม” ตนเอง เพื่อ “อนุโลม” แก่ผู้ยังอยู่ในฐานที่ยัง ไม่สูงถึงชั้นสูงนั้น มันก็จำเป็นที่จะต้องร่วมมือ ร่วมเป็นไปกับผู้ยังไม่เดียงสา ผู้ยังอ่อนวัย ยังอ่อนภูมิ เป็นธรรมดา ถ้าไม่เช่นนั้นก็ไม่

กลมกลืน ไม่มีฤทธิ์นำพาผู้ด้อยกว่านั้นไปได้

ลองไตร่ตรองดูสิ ถ้าผู้ที่ยังข้องใจ สงสัย
ลังเลอยู่ว่า “เอ๊ะ..อรหันต์นี่มันเป็นอย่างงี้หรือนี่!”

จะอ่านเอาจากที่มองเห็นด้วยตาเนื้อ
หรือแม้จะมีความรู้ทางปริยัติมากมาย
แค่ใดก็เถอะ หากมาเจอ“สภาพสัจจะย่อน
สภาพหรือสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิต
สัคคะ,คัมภีรารวภาโส)อย่างงี้เข้า ถ้าไม่ให้ผู้
ที่บรรลุนิพพาน“บอกตนเอง”ยืนยันว่า“ตนเองบรรลุนิพ
พานแล้ว คุณก็ต้อง“เดา”ต่อไปอยู่นั่นแหละ

ผู้บรรลุนิพพานจะ“กล้าบอกตนเอง”อย่าง
สะอาดใจไม่“มั่งกู่” คือ ไม่กระดากกระเดื่อง
ใจเลย ไม่ตะขิดตะขวงใจเลย ไม่สะดุดใด ๆ
ในใจตนเลย จิตใจใสสะอาดบริสุทธิ์สนิท

แต่ถ้าเป็น“คนที่ไม่บรรลุนิพพาน” จะทำ
เป็น“กล้า”โกหกได้เนียนขนาดไหน เขาก็จะ
รู้ตนเองอยู่ดีว่า ตนโกหก “บาป”ของจริงก็
ตกเป็นของเขา ด้วยโกหกนั้น ๆหนักแน่นนอน

เพราะทั้งโกหก ทั้งปกปิด ทั้งกลบเกลื่อน
ทั้งต้องพยายามตีเนียนให้สนิทที่สุด มันเป็น
“ความชั่ว”ที่ทับทวีทั้งนั้นในความพยายามนั้น

“บาป”ก็ทับทวียิ่ง ๆขึ้นตามสัจจะนั้น ๆ

แต่นี่คือการอนุโลม-ปฏิโลมเพื่อผู้อื่นนะ
ซึ่งไม่ใช่การเล่นลิ้นแก้ตัว โกหกซ้ำซ้อน
เลย มันเป็นความจริงความแท้ของผู้ที่ตรง
ที่แท้ แล้วมันจะทำให้หายข้องใจ สงสัย ลังเล
กันได้ด้วยความจริงคนจริงกันอย่างนี้เป็นที่สุด

เพราะบริสุทธิ์จริงเท่านั้น ที่เป็นความ
จริงแท้ แม้จะแพ้ว หรือจะชนะ ก็ไม่มีอะไร
จริงเหนือ“ความบริสุทธิ์”ที่แท้จริงนั้นอีกแล้ว
นี่คือ ที่สุดแห่งที่สุดของ“ความจริง”

ลองใคร่ครวญไตร่ตรองดูสิ

เห็นมั๊ย? ว่า ผู้บรรลุนิพพานที่ที่จะ
ต้อง“บอกความจริง”เพราะท่านคือ ผู้ที่สัตย์
สุจริตจริง ก็ต้องพูดแต่จริง แล้วจะปล่อยให้
ให้คนอื่นไม่มีความจริงโกหกอยู่ฝ่ายเดียว หรือ
ปล่อยให้“คนผู้ไม่รู้-ไม่แน่ใจสักที” เดาเอา
ตลอดกาล เป็นโลกแห่ง“การเดา”คาราคาซัง
กันอยู่ยงี้จ้ะแล ไม่มีจุดจบกันที่ตรงไหนได้

แล้วมันจะมี“ความจริง”แท้ ๆได้เมื่อไหร่?
เกิดขึ้นอย่างไร? คิดให้ทะลุ แล้วตอบมาดูสิ

“คนจริงที่มีความจริง”ก็จะจบที่“ความ
จริง” ซึ่งได้เปิดเผยไปหมดสิ้นแล้ว ก็เป็น
อันครบครัน“ทั้งสมมุติสัจจะและทั้งปรมาตม
สัจจะ” เป็น“สัจจะ๒”ของโลก ที่ยืนยันกันแล้ว

เห็นไหมว่า ความผิดพลาดมันเกิดมา
หนักหนาสาหัส จนยากแก่การจะนำกลับไป
สู่“ความจริง”ได้ มันแสนเข็น สูดยากหนัก
หนาสาหัสกันจริง ๆ ขนาดไหน?

เพราะศาสนาพุทธทุกวันนี้ มันได้เข้าใจ
ผิดไปมากแล้ว จนกลายเป็นเชื่อกันว่า “ผู้
บรรลุนิพพานเป็นอาริยะแล้ว ห้ามบอกใคร”
ถึงขั้นผู้รู้ขู่กันว่า “ผู้บอกว่าตนบรรลุนิพพาน
ผู้นั้นคือผู้ไม่บรรลุนิพพาน” แล้วเพ่งโทษว่าท่านปาราชิก

ไปเลย ก็มีอยู่มากมายในวงการพุทธ

มันเพี้ยนกัน ผิดจากสัจจะกันปานนี้

เมื่อผู้บรรลุธรรมอันเป็นโลกุตระของ
พระพุทธเจ้าแล้วไม่บอกใคร หรือห้ามไม่ให้
บอกใคร ซึ่บอกเอาผิดกันเลย การกระทำ
แบบนี้เอง ที่ทำให้อารยธรรม ที่เป็นโลกุตระ
ของพระพุทธเจ้า เลือนหายไป แล้วพุทธ
ธรรมก็เลอะเทอะและทะกัณอย่างที่เป็นและ
เห็นอยู่ในทุกวันนี้ ยืนยันความจริงที่ว่านี้

ความเป็นอารยธรรม โดยเฉพาะผู้ใด
จะเป็นอารยบุคคล ในทุกวันนี้จึงต้อง“เดา”
กันเอาเองทั้งนั้น เพราะไม่ให้ผู้บรรลุบอก
ตนเองว่าบรรลุ นี้เอง “*ซึ่บอกปาราชิกนะ!*”

ก็จำนนกัน แล้วเอาแต่อยู่ใน“โลกแห่ง
การเดา”นั้นแหละ ในสังคมพุทธศาสนาทุกวันนี้
จึงมีแต่“พระอริยะ”ที่ต่างคนต่าง“เดา”กัน
และว่า ท่านผู้นั้นผู้นี้บรรลุ หรือไม่ก็มีผู้เจริญ
แบบ“อารยะ”ที่ก็แค่เก่งบัญญัติภาษาตรรกะ

หาผู้เป็น“พระอริยะ”จริงแท้กันยาก
จงทำความเข้าใจคำว่า“อารยะ-อริยะ-
อารยะ” สามคำนี้ให้ตรงนิยามกันดี ๆ เกิด

มันน่าสงสารศาสนาพุทธกันยิ่งนัก
เพราะได้ครอบงำทางความคิดที่ผิด
ไปแล้วกันไว้ จนยึดถือกันอย่างเป็นจริงแล้ว

และเพราะตนเองก็ไม่สามารถอ่าน
ความเป็น“พระอาริยะเจ้า”จริงออก รู้ไม่ได้

มิหนำซ้ำกลับเติมเสริมหนักเสียอีกหา

ว่า พระอาริยะเจ้าท่านนั้น เป็นพวกทำลาย
ศาสนาพุทธ เป็นผู้มิัจฉาทิฏฐิ เป็นพวก
นอกกริต ถึงขั้น“ปกาสณียกรรม”(การประกาศ
ให้เป็นที่รู้ทั่วกัน ถึงสภาวะของภิกษุรูปนั้นซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับของสงฆ์ อันพึงถือว่าการใดที่เธอทำ ก็เป็นเรื่องเฉพาะตัวของเธอ ไม่ผูกพันกับสงฆ์หรือต่อพระศาสนา ดังที่ท่าแก่พระเทวทัต) ต่อสังคมกันทีเดียว

แล้วก็กลับไปหลงรับนับถือเอาผู้หลง
ตนว่าบรรลุ ซึ่งที่จริงยัง“มิัจฉาทิฏฐิ”อยู่..โนน
เป็นผู้ที่ควรเคารพนับถือบูชา ยกย่องกัน

เพราะเขาอ่าน“สัตบุรุษ” ผู้เป็นอาริยะ
บุคคลแท้จริง ไม่ออก เขาเข้าใจพระอาริยะ
จริงกันไม่ได้แล้ว ไม่เชื่อถือกันแล้ว

แม้จะรับฟังธรรมท่าน ก็ไม่เอาเลย ผู้
เป็นดังนี้จึงไม่มี“ปรโตโมหะ” จึง“อโยนิโสมนสิการ(คือทำใจในใจไม่เป็น)” ก็ดักดานกันต่อไป

ผู้ที่เป็นดังว่านี้ ในวงการศาสนาพุทธ
จึงปิดประตูตนเองอย่างสนิทแล้ว เพราะเขา
ไม่ฟังธรรมของผู้เป็น“สัตบุรุษ”แท้ๆเสียแล้ว

ก็ไม่มีเชื้อพันธุ์แท้ใดของ“โลกุตระธรรม”
จากสัตบุรุษตัวจริงหยั่งลงในจิตของเขาเลย
การสืบเชื้อก็ไม่มี น่าเสียดาย-น่าเวทนาจริงๆ

เมื่อผู้ใดไม่ยอมรับฟังก็เป็นดังที่พระ
พุทธเจ้าตรัส คือไม่มี“เชื่อโลกุตระธรรม” หรือ
“อาริยะธรรม”ของศาสนาพุทธ สำหรับเขาผู้นั้น
เป็นอันหมดทางช่วยกันได้อีกต่อไป

❖ สมณะโพธิรักษ์

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมจาม

cdna.artstation.com

พวกเราต้องรักษาแผ่นดินไว้
เพื่อชาติ ศาสนา องค์พระมหากษัตริย์
ต้องช่วยกันปกป้อง
ขอบคุณทุกคนที่ตั้งใจทำงาน
โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน

จาทุมหาราช บทที่ ๑๐ “สงครามแห่งเทวะ”

● ต่อจากฉบับ ๓๒๙

ดึกสงัด...ในห้องนอนเรือนหลังใหญ่ชั้นสอง
มิดสนิท เครื่องทำความเย็นคงครางกระหึ่ม

สามัญได้ยินเสียงสายลมสาดซัดนอกร้านดังมา
แผ่วเบา ชีวิตการเป็นนายคนทำให้เขาสบายเกินตัว
อยู่บ้านชนบท อากาศบริสุทธิ์ ทว่าทุกคืนเขาก็ยัง
เคยชินกับการใช้เครื่องปรับอากาศทำความเย็น

ตำแหน่งนายอำเภอเหมือนทำให้เขามีบริวาร
ผู้คนห้อมล้อม เรียกใช้ผู้ใต้บังคับบัญชาได้อย่าง
ใจนึก...ทว่าบัดนี้ ไม่มีอีกต่อไป ทุกอย่างกำลังจบลึกลง

เหลือค้างเฉพะการหวนหาความหลัง
กระทั่งวันแรกแห่งการพ้นออกจากตำแหน่งหน้าที่
ปลดเกษียณตามวิธราชการ ทว่าภาพอดีตอัน
หอมหวานก็ยังลอยอวลในความทรงจำ นัยน์ตา
เขาคล้ายจะแข็งค้าง ไม่มีทีท่าว่าจะหลับไหล

พลัน...เสียงโทรศัพท์วางไว้บนหัวนอนก็ดังกังวาน

เขาหยิบแว่นสายตาขึ้นสวม เอื้อมมือไป
คว้ามือถือมาแนบหูอย่างเนิบ ๆ กดปุ่มหน้าจอให้
แสงสว่าง ตัวเลขนาฬิกาบนหน้าจอบอกเวลาว่า
ห้าทุ่มตรง สามัญเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่ง ประติวาทขึ้น
ในหัวอก เมื่อเห็นชื่อเจ้านาย อธิบัติที่บันทึกไว้
ในเครื่องปรากฏหราตามมา

“ท่านอธิบดี...สบายดีนะครับ” เขากรอกเสียง
ผ่านลงไป ยังเรียกตำแหน่งนายอย่างให้เกียรติ

“เออ...สบายดี...เกษียณแล้วไซ้ไหม” เสียง
ทักพร้อมเอ่ยถาม นายอธิบดีคนที่สามสนิทกับ
สามัญค่อนข้างลึก เพราะเขาคือผู้ติดตามเมื่อนาย
เดินทางไปตรวจงาน เยี่ยมเยือนข้าราชการต่าง
จังหวัดเกือบทุกครั้ง เขานึกถึงชายเรือนกายลั่นทัด
ผิวคล้ำ ชอบแต่งกายชุดซาฟารีม่อฮ่อม กางเกง
สีทึบ ๆ ผมตัดสั้น นัยน์ตาสอแววมืดตา “ขอโทษนะ

ที่โทรมารบกวนตอนดึก ๆ” เสียงปลายสายดังมา
ระคนเสียงหัวเราะน้อย ๆ

“มีอะไรให้ผมรับใช้ครับนาย” นี่คือประโยคที่
สามัญมักใช้เป็นปกติกับนายทุกคน

“ไม่มีอะไร..เพียงโทรมาเพราะคิดถึง อยากจะ
เตือน ทุกอย่างต้องปล่อยวาง ลากยศของชั่วคราว
ในที่สุดเราก็ต้องอยู่คนเดียว สามัญจำได้ไหม คำพูด
ที่ผมเคยพูดไว้ อย่าลืมพุงนี้ใส่บาตรพระแต่เช้ามีด
ทำให้ให้สบาย ๆ เราสูงวัยแล้ว” พูดเพียงนั้นแล้ว
เสียงนายก็เงียบหายชั่วขณะ

ทำไมเขาจะจำไม่ได้ นายมักจะเตือนตัวของ
นายเอง ขณะเดียวกันก็สอนผู้ใต้บังคับบัญชาอย่าง
ไม่ถึงตัว เพื่อนฝูงรวมถึงลูกน้องนายจึงมากมาย
เกือบทุกจังหวัด

“เราทำความดีเต็มที่แล้ว...วันเราไปตรวจเยี่ยม
ค่ายผู้อพยพ สามัญจำได้ไหม เราไปดูปราสาท
จุดก่อสงครามที่ชายแดน ชาวบ้านเขาแซนพิการ
เพราะบาดแผลแห่งสงคราม ชีวิตมันไม่แน่ ทำบุญ
ให้มาก ๆ ...อย่าไปยึดติด...” นายบอกย้ำถึงเรื่อง
บุญกรรมกับการปล่อยวาง

“จำได้นาย...ผมถ่ายภาพนายไว้เกือบทุกแห่ง”
น้ำเสียงสามัญแจ่มใสยิ่งขึ้น ไม่คิดว่าจะมีคนมาชวน
คุยยามดึกตื่นในขณะดวงตาเขายังคงสว่างใส เขา
รับรู้ถึงความอบอุ่นแผ่ซ่านขึ้นทีละน้อยในหัวอก
อาการว่าแห้วเจ็บเหงาเลือนหายออกไปบ้างแล้ว

“โชคดี...ขอให้มีความสุขกับการใช้ชีวิตใน
บั้นปลาย แค่นี้ก่อนนะ นอนหลับฝันดี” นายอวยพร
เป็นประโยคสุดท้ายก่อนปิดเสียง

แล้วภาพครึ่งเดินทางไปเยี่ยมค่ายผู้อพยพ
ชายแดนอีสานก็ผุดขึ้นในมโนนึก

รถกระบะขนาดสองตอนกำลังวิ่งผ่านไปตาม
ถนนดินลูกรังสลัดลาดยางด้วยความเร็วสม่ำเสมอ
แมกไม้เป็นเงาตะคุ่ม ท้องฟ้าสีตึกฟ้าอ้อมชมพูเข้ม
จากบ้านเรือนค่อนข้างแน่นตามรายทาง กลายเป็น
แมกไม้ป่ากร้อสองฟากทาง สามัญเห็นรถ
ยี่เอ็มซีทหารสีทึบ ๆ คันใหญ่ ๆ คำรามลั่นผ่านไป
เป็นระยะ น่าจะเป็นช่วงลับเปลี่ยนกำลังพล แสง
ไฟหน้ารถลาดผ่านไปในความมืดเบื้องหน้าเป็น

ล่ำกว้าง ทว่าเหมือนจะขับความทึบทะมึนให้เข้ม
มากยิ่งขึ้น ในที่สุด ช่วงหนึ่ง รถนั่งมาก็ถูกล้ง
ให้หยุด เพื่อการตรวจค้นจากหน่วยทหารหาญชุด
ลาดตระเวนที่จอดรถซุ่มข้างทางในความมืด

เสียงตะโกนถามไล่จากกระบะหลังที่ชุดอาสา
รักษาดินแดนจำนวนสี่นายนั่งอยู่ ทหารเครื่อง
แบบลายพรางสวมหมวกเหล็กรัดคางเข้าไปชักถาม
รถที่สามัญกับเพื่อนนั่งมาเป็นของหน่วยงานไหน
หรือกองกำลังต่างชาติจะแปลกปลอมเข้ามาหา
ข่าว แต่พอรู้ว่าเป็นคนกะกองร้อย อ.ส.ชายแดนไทย
จึงปล่อยผ่าน

รถมาจอดลงอีกครั้งหนึ่งในหมู่บ้านแนวตะเข็บ
แห่งหนึ่ง สามัญซักตึงในสมอง อะไรกัน ทั้ง
หมู่บ้านปิดไฟมืดสนิท เห็นแสงไฟบนเสาคอนกรีต
ซิมกะทือเป็นบางจุดจวนหรีดดับ บ้านแต่ละหลังดับ
ไฟมืด ผู้คนอพยพออกไปเกือบหมดสิ้น

พลัน...ชุดรักษาความสงบหมู่บ้านชายแดน
ค่อย ๆ ไหลออกมาทีละคนสองคนจนครบสิบห้า นาย
บางคนแต่งเครื่องแบบชุดพราง บางคนสวมเสื้อ
ยัดแขนยาวดำสนิท สามัญกับเพื่อนก้าวลงจากรถ
แล้วออกเดินสำรวจเข้าไปในซอยข้างทาง ด้วย
การนำของหัวหน้าชุด ชรบ. มีทั้งป้อมยาม หลุม
หลบภัยข้างซอยยาว ทว่ายามนี้ ทั้งหมู่บ้านนับ
กว่าร้อยหลังคาเรือนไม่มีชาวบ้านอยู่อาศัย

แต่นั้นแหละ...มีบ้านหลังหนึ่งยังเปิดไฟ
สว่างไสวทำท่าย มันคือบ้านขนาดสองชั้นพื้นดินดิน
โดดเด่นในความมืด เหมือนจุดขาวในสีดำ สามัญ
สอบถามชุดลาดตระเวน จึงได้ความว่า เจ้าของ
บ้านเป็นทหารเก่า ไม่กลัวตาย ยอมแล้วที่จะพลี
ชีวิตบนผืนแผ่นดินไทย

สามัญกับเพื่อนกลับมาขึ้นรถอีกครั้ง แล้ว
กระบะสองตอนก็เริ่มขับเคลื่อนผ่านออกไปตาม
ถนนใหญ่เลาะชายแดนอีกครั้ง เขาเห็นชุด ชรบ.
เดินท้อม ๆ เป็นระยะหลายหมู่บ้านรายทาง

“ไปบันทึกภาพและเก็บข้อมูล ถ่ายทอดเป็น
ข้อเขียนให้คนทั่วประเทศได้รับรู้” นายสั่งเป็น
คำขาดเมื่อวันวาน หลังตรวจเยี่ยมศูนย์อพยพ เพื่อน
ผู้รับผิดชอบงานชายแดนกับสามัญจึงต้องเดินทาง

ออกมาในคืนนี้ ส่วนนายเดินทางไปอีกอำเภอหนึ่ง เขาซักไม่พอใจอยู่บ้าง ทว่าใครหรือจะกล้าขัดอธิบติ “นาย...” สามัญเข้าไปเอ่ยกระซิบเกือบซิดริมหูผู้เป็นนาย

“ข้อใจอะไร” เสียงนายห้วน ดังจะรับรู้ถึงคำถามที่จะมีตามมา

“มันเสียงนะครึบ” เพื่อนเป็นผู้เอ่ยบอกแทนอย่างรู้สึกหวั่นไหวขึ้นมาบ้าง

“ข้าราชการ ข้าของแผ่นดิน กลัวอะไร” นายกระแทกเสียงกลับ ด้วยถ้อยคำปลุกเร้า จริงของนาย บางครั้งคนไทยต้องพลีชีพเพื่อชาติ ยิ่งข้าราชการระดับผู้ใหญ่ เงินเดือนสูงๆ ต้องเสียสละให้มากกว่าใคร “ไม่ต้องห่วงว่าจะเกิดอะไรขึ้นครอบครัวพวกมึง กูดูแลได้” นายตบท้ายน้ำเสียงเหี้ยมๆ ระคนประชด ทว่าสามัญถึงกับเสียวสันหลังวาบ

จะไม่ให้เสียวได้อย่างไร วันแรกเมื่อเดินทางมาก่อนเข้าประชุมรับทราบสถานการณ์ ผู้ว่าราชการจังหวัดพานายไปดูบ้านชาวบ้านที่ถูกอาวุธสงครามทำลายเป็นเบื้องต้น

บ้านไม้ข้างถนนกลางหมู่บ้านกลายเป็นซากไฟไหม้ล้มระเนน เหลือเพียงเสา ฝาผนังคอนกรีตบางส่วนกับแผ่นสังกะสีไหม้ไฟสีดำต่างวางกระจัดกระจายบนพื้นดิน เจ้าของบ้านกำลังยืนร้องไห้คร่ำครวญ ขอความกรุณาผู้ว่าราชการจังหวัดได้ช่วยเหลือสร้างบ้านหลังใหม่ให้

จุดสอง อาคารขนาดสามชั้น โรงเรียนมัธยมหลังคากระเบื้องเปื้อนยุ่ยเป็นรูโหว่ด้วยแรงระเบิดรวมถึงอาคารกิจกรรมขนาดชั้นเดียวด้านหลัง โดนอาวุธสงครามถล่มชนิดเต็มๆ ตัวอาคารป่นปี้ไม่มีชิ้นดี

แล้วนายก็เดินทางไปยังที่ว่าการอำเภอชายแดน เต็มที่ค่ายอพยพตั้งเรียงรายบนสนามกว้างหน้า ที่ว่าการ ผู้คนเดินขวิกไขว่ ชาวบ้านหนีตายนั่งนอนเต็มแน่น เมื่อประชุมเสร็จนายพาสามัญไปเยี่ยมอีกหลายๆ แห่ง ไม่ว่าศาลเจ้า วัด โรงเรียน มันถูกแปลงเป็นค่ายอพยพชั่วคราว ชาวบ้านตื่นกลัวสงคราม หนีตายแบบเสื่อผืนหมอนใบมารวมกันที่นี้ ส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มสตรี เด็กๆ และคนชรา

แวบหนึ่งก่อนออกจากอำเภอ สามัญยังทัน

แลเห็นรถฝรั่งราคาแพงหลายสิบล้านบาท นำภิกษุหนุ่มเกจิชื่อดังผ่านเข้ามา นัยว่าหลวงพี่จะมาแจกพระเครื่อง ปลุกใจทหารหาญและชาวบ้านให้เข้มแข็ง

อีกงานที่นายตั้งใจมา คือการบำเพ็ญกุศลผู้พลีชีพเพื่อชาติ ไม่ว่าจะทหารหรือพลเรือน ชาวบ้านถูกระเบิดคอขาดกระเด็นกลางห้างนา คืนนั้นสองทุ่มกลุ่มนักข่าวและสามัญรีบลุกออกจากศาลาการเปรียญหลังพระสวดจบ มายืนมองขึ้นไปกลางฟากฟ้าระยับดาว เขามองเห็นแสงไฟพุ่งทะยานขึ้นเหนือแผ่นดินลึบๆ ดุจผีพุ่งไต้ดอกแล้วดอกเล่าตามด้วยเสียงสะเทือนเลื่อนลั่น อาวุธสงครามกระหน่ำมาไกลๆ

จากนั้นนายก็กลับเข้าที่พัก นายอำเภอจองรีสอร์ทไว้ให้ ห้องพักคือบ้านครึ่งตึกครึ่งไม้ หลังเล็กกะทัดรัด ขนาดชั้นเดียวทาสีสดใสกระจัดกระจายในหมู่แมกไม้ ส่วนห้องพักนายเป็นเรือนหมู่สามหลังหันหน้าเข้าชนกัน มีชานกว้างเชื่อมต่อ ล้อมด้วยระเบียงไม้ มีโต๊ะนั่งพักผ่อนในซุ้มศาลาข้างเรือนพัก

เจ้าของรีสอร์ทเข้ามาถามไถ่เมื่อเกือบสองทุ่มพร้อมเล่าสถานการณ์เพิ่มเติม พนักงานดูแลห้องพักหนีกลับบ้านกันหมดแล้ว ต่างเป็นห่วงครอบครัวทางบ้าน เจ้าของรีสอร์ทก็เช่นกัน อีกสักครู่ก็ต้องขับรถกลับไปดูแลภรรยาและลูกในตัวเมือง คำคืนนี้ ขอฝากให้นายและคณะช่วยดูแลที่พักแทน

อำเภอชายแดนเหมือนเมืองร้าง ไร้รถวิ่งผ่านผู้คนไม่มีสัญจร ร้านค้าโรงเรือนปิดเงียบ สงครามทำให้ผู้คนหลบภัยเข้าในบ้านเรือน นั่นคือคำบอกเล่าของเพื่อนหลังขับรถลาดตระเวนรอบอำเภอแล้วเข้ามารายงานให้นายทราบ

นายนั่งอยู่ในศาลารับลมเย็น ขวดไวน์ตั้งเด่นพร้อมแก้วทรงสูง สามัญกับเพื่อนนั่งล้อมรอบโต๊ะเป็นเพื่อนเคียงข้าง

ระเบิดยังคงดังกระหึ่ม เหมือนพร้อมจะทำหันแสงดวงไฟยังพุ่งพราวบนท้องฟ้า มันคือสงครามชิงเขตแนวตะเข็บ เทวสถานเป็นเครื่องหมายการลุกกล้า ต่างฝ่ายต่างอ้างความเป็นเจ้าของ

เมฆขาวครึ้ม ฝนตั้งเค้า เมื่อสามัญก้าวผ่านชั้น

ไปบนบันไดศิลาแลงเมื่อเช้าผ่านมา.....เทวสถาน
ก่อด้วยหินศิลาแลงสีน้ำตาลมีรูปพระ.....เทือกภูสูง
ทะมึน อาคารขอมโบราณกระจัดกระจายบนลาด
เนินลดหลั่น ผาหินตั้งสูงเสียดฟ้า แกะสลักรูป
เคารพ พระพักตร์องค์ทေးสงบงามบนผนังหิน กว้าง
จะผ่านขึ้นไปถึงต้องผ่านด่านตรวจ ทหารทุกหน่วย
ตรวจเข้ม ห้ามขาดไม้ให้หนักท่องเที่ยวผ่านเข้ามา
การบาดหมางกำลังปะทุ ทุกคำคืนสงครามคราง
กระหึ่ม นั่นคือเหตุให้นายต้องเดินทางมาในฐานะ
ผู้บัญชาการพิทักษ์พื้นที่ส่วนหลัง กองกำลังเผชิญ
หน้าทั้งสองฝ่าย ตั้งบังเกอร์ฐานที่มั่น เข้ารักษา
โบราณสถานและแนวตะเข็บ ป่ารกทึบเห็นลึบ ๆ
ใต้ผาสูงเทียมเมฆ กลุ่มควันกระจายอวลเหนือ
ผืนป่า น่าจะเป็นฐานที่มั่นฝ่ายตรงข้ามนอกประเทศ
ภาพทุกอย่างยังคงมโหฬารในโพรงสมอง

“เราเป็นคนไทย ต้องรักษาแผ่นดินไว้ให้
ลูกหลาน” เสียงนายเอ่ยดังมาขณะยกแก้วไวน์
ขึ้นจิบ คลายอาการล้าเหนื่อยหลังกรำงานมาทั้งวัน

“อีกนานไหมครับนาย...กว่าสงครามจะยุติ”
สามัญเอ่ยถาม สายลมยามดึกพัดผ่านเข้ามาบางเบา

“มันอยู่ที่การเจรจาระหว่างเขากับเรา” นาย
น่าจะหมายถึงนายทหารระดับสูงที่กำลังเจรจา
ต่อรองกันและกันอย่างเข้มข้นวันต่อวัน เมื่อ
เงื่อนไขยังไม่ยุติ ยังไม่มีหลักการแน่นอน การข่มขู่
คุกคาม จึงคงมีตลอดแนวตะเข็บ

การประชุมช่วงเช้ากับฝ่ายทหาร ทำให้รับรู้ว่
ต่างฝ่ายต่างถือแผนที่คนละฉบับ แนวเขตคนละแนว

“เทวสถานต้องเป็นของเรา” นายทหารใหญ่
เอ่ยตอกย้ำกลางที่ประชุมให้ตระหนัก

มันคือแหล่งท่องเที่ยว สร้างรายได้ให้ประเทศ
และประชาชน ทุกฝ่ายต้องรักษา รวมถึงหมู่บ้าน
ชาวไทยชายแดนทุกหมู่บ้าน

“ต้องดูแลประชาชนให้ดี รักษาพื้นที่ส่วนหลัง
ลดการบาดเจ็บล้มตายให้ได้มากที่สุด...พักกันเถอะ
พรุ่งนี้จะได้ทำงานต่อ” นายสั่ง กระจกไวน์แก้ว
สุดท้าย แล้วหลุดจากคาลาริมระเบียง เดินกลับ
เข้าห้องพักเงียบ ๆ

ชุดรักษาความสงบหมู่บ้านชายแดนลึบกว่านาย

ชายฉกรรจ์ล้วน ๆ ในชุดเครื่องแบบลายพรางสีใบไม้
พวกเขาเพิ่งรับจากมือนายวันวานผ่านมา ชาวบ้าน
ตั้งแถวเป็นระเบียบ ชิดเท้าตรงกลางสนามหญ้าหน้า
วัด ลูกของห้านัด คอนถือกับมือสองข้างทะมัดทะแมง

นายยื่นให้โอวาทเบื้องหน้าด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ
“พวกเราต้องรักษาแผ่นดินไว้ เพื่อชาติ ศาสนา
องค์พระมหากษัตริย์ ต้องช่วยกันปกป้อง ขอขอบคุณ
ทุกคนที่ตั้งใจทำงานโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน”

นายกวาดตามองผ่านแถว ชรบ. พลัน...นาย
ก็เบิกตากว้าง เลิกคิ้วสูงมองผ่านไปยังทำยแถว
ชายหนึ่ง ร่างเตี้ยแคระ สูงเพียงสะเอว ในชุด
เครื่องแบบลายพราง ขาสองข้างขาดเลยหัวเข่า
ขึ้นมาเล็กน้อย เหมือนชายผู้นั้นจะใช้เหล็กตาม
ไว้ ชายผู้แข็งแกร่ง สวมรองเท้าหนังสีดำหุ้มข้อ
ชิดเท้าตรงทำความเคารพ

นายตรงเข้าไปจับมือ เขย่าแรง ๆ” เยี่ยม...ขา
เป็นอะไร น้องชาย” อธิบดีเอ่ยถามน้ำเสียงนุ่มแผ่ว
แผ่งกรุณา

“กับระเบิด...ไปหาของป่า เหยียบโดยไม่รู้อ
ตัวครับผม” ชายร่างแคระเอ่ยอธิบายน้ำเสียง
เรียบ ๆ อย่างไม่ต้องซักถามในประโยคต่อมา

นายอึ้งไปชั่วขณะ อำเภอลาดหญ้า สามัญเห็น
ผู้พิการ แขนขาขาดทั้งชายหญิงจำนวนพอสมควร
พวกเขา นั่งอยู่บนรถวิลแชร์ แถวหน้าสุดกลาง
ค่ายอพยพ กำลังรอรับการช่วยเหลือ

สามัญถึงกับหวาดผวาเมื่อหลับฝันในบาง
คำคืนผ่านมา เขาระลึกในทรวงอก ผุดลุกขึ้นนั่ง
ในความมืดตึทึ่ใจ เต็มระล่ำ เขามักจะเห็นภาพ
ที่ซ้ำซาก เหมือนหนังที่ฉายซ้ำ ๆ

ภาพหัวกระสุนระเบิดพุ่งตัดคอชาวบ้านขาด
กระเด็นกลางห้วงนา สลับกับบางภาพที่เลอะ-
เลือนแทบจะมองไม่เห็น...ไฉนะ...น่าจะใช่ สามัญ
เห็นภาพใบหน้านายทหารใหญ่ ประธานที่ประชุม
บนอำเภอลาดหญ้า กำลังกลับกลายเป็นพระพักตร์องค์
ทေးอย่างช้า ๆ...และใบหน้าอธิบดี.....เปล่งแสง
เรืองรองเป็นสิมรดกในความมืดมิด

แม้แต่ชาวบ้านในค่ายอพยพก็เริ่มจะเปล่งแสง
สีเขียวเรืองรองไปหมด...ทำไม ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

๑. อดข้าวระวังนะเจ้า..ชีวา
อาจวาย! พื้นที่สีเขียวหาย ๒ แสนไร่
(เดลินิวส์ ๒๗ ก.ย.๖๐)

๒. ประชุมวางแผนบนโต๊ะ
ต่อไป! 'บิกัดร' ล้างปรับยุทธศาสตร์
นม ๑๐ ปี (มติชน ๒๕ ก.ย.๖๐)

๓. โครงการไม่สำคัญเท่าปฏิบัติการ!
เร่งคลอดเกณฑ์จังหวัดคุณธรรม
(เดลินิวส์ ๑๒ ก.ย.๖๐)

๔. สังคมอยากรู้อยากเห็นชีวิตของดารานะ!
'โตโน่' ขึ้นแท่นพระเอกร้อย
ล้าน ช้อททอง ๑๕ บาทให้แม่เป็น
ของขวัญ.....'ณิชา' น้ำตาคลอ
เบ้า ยอมรับเล็ก 'ไอติม'
(เดลินิวส์ ๑๒ ก.ย.๖๐)

๕. โครงการฝึกอบรม นับวันจะ
สุดยอดเลอเลิศ!
ชรก.ผลสัมฤทธิ์สูงรุ่น ๑๓
(มติชน ๑๓ ก.ย.๖๐)

๖. ลงข่าวเพื่อให้รู้ว่ายังมีคนทุกข์สาหัสอีกมาก!
พบแม่ฆ่าลูกป่วยเป็นโรคประสาท
กินยาหวังตายตามไม่สำเร็จ
(ไทยโพสต์ ๑๓-๑๔ ก.ย.๖๐)

๗. การคุกคามของประเทศมหาอำนาจ!
จีน-รัสเซีย ซ้อมรบ
ใกล้เกาหลีเหนือ
(มติชน ๑๙ ก.ย.๖๐)

๘. ความยุติธรรมคือความล่าช้า!
ศาลสั่งเหมืองตะกั่วชดใช้ชาวคลิตี้
ล่าง ๑๕๑ คน ๓๖ ล้าน...ปิดฉากคดี
ยืดเยื้อกว่า ๑๙ ปี (มติชน ๑๒ ก.ย.๖๐)

๙. ธุรกิจโตโหนกศักดิ์ศรีของประเทศได้
ย่อมรวยอู้ฟู!
'ไอ้แหลม' สละโสด...เว็บดัง
ยกขึ้นเบอร์ ๕ โลก หนักกว่า
'ปาเกี้ยว'...ไฟต์หน้าพัน ๘
หลัก (มติชน ๑๒ ก.ย.๖๐)

๑๐. อนาคตของรถที่ใช้
น้ำมัน! จีนจ่อแบนรถใช้
น้ำมัน ส่งเสริมยานยนต์
ไฟฟ้า (ไทยโพสต์ ๑๒ ก.ย.๖๐)

๑๑. ยุคอุตสาหกรรมเน้นผลิต เน้นบริโภคให้มาก
ที่สุด มนุษย์เงินเดือนเริ่มอ่อนแอ!
ไทย-ญี่ปุ่นศึกจับมือธุรกิจ ๓ พันคู่
(มติชน ๑๓ ก.ย.๖๐)

๑๒. ทวงวงการต่างเน้นโฆษณาชวนเชื่อ!

ใช้บโฆษณากร่อยทุบสถิติต่ำสุด
รอบ ๑๐ ปี (มติชน ๑๓ ก.ย.๖๐)

๑๙. คนไทยทุกคน ยากดมีจนล้วนมีคุณค่า!

๓๕๑ คนไทยพลัดถิ่น
การต่อสู้เพื่อได้สัญชาติ
(เดลินิวส์ ๑๔ ก.ย.๖๐)

๑๓. วินัยคือปัจจัยสร้างชาติในทุก
กรณี! กรีฑายกเครื่องใหม่หลัง
ล้มเหลว เข้มวินัย-ยึดโทรศัพท์ - ตัด
โซเซี่ยล (มติชน ๑๗ ก.ย.๖๐)

๒๐. โครงการรายวันของกระทรวง!

สพฐ. เดินหน้าปลูกสำนึกจัดการ
ขยะ (เดลินิวส์ ๑๔ ก.ย.๖๐)

๑๔. คนไทยเสียค่าซ่อมสภาพที่ล้านล้าน? เปิดพิกัด
สรรพสามิตใหม่ ริดภาษีขาบ...
โกยเงินเข้ารัฐ ๑.๒ หมื่นล้าน
(มติชน ๑๘ ก.ย.๖๐)

๒๑. โลกนับวันจะเสพติดความสนุกสนาน
บันเทิง! 'อีเอฟเอ็ม'บุกมหา-
วิทยาลัย ชวนระเบิดพลังความ
มันส์ (ไทยโพสต์ ๒๑-๒๒ ก.ย.๖๐)

๑๕. ตอนทะเลาะกันไม่ต้องพูดถึง!

กลุ่ม 'ปตท.' ฉลองชัยทัพ
ซีเกมส์กว่า ๑๐ ล้าน
(เดลินิวส์ ๑๙ ก.ย.๖๐)

๒๒. งานระดับประเทศ! ผลทดลองรถเมล์

ประช.ให้เลิกปฏิรูป รายได้หดกว่าครึ่ง-
คนงงหนัก (เดลินิวส์ ๑๙ ก.ย.๖๐)

๑๖. รื้ออยู่แกใจสร้างเพื่อตั้ง 'เงิน' เข้าวัด! พระแจง
ทุบเลือ ปลัดขิก ลดด้าน เนะชูลิปะ
ล้ำค่าดึงคนเข้าวัด (มติชน ๑๙ ก.ย.๖๐)

๒๓. จะโทษใครดี? ผงะข้าราชการเบี้ยวหนี้

'กยศ.' ๖ หมื่นคนไม่จ่ายตามกำหนด
(เดลินิวส์ ๒๑ ก.ย.๖๐)

๑๗. เกษตรพึ่งตนต่างหากมหัสจรรย์ของแท้!
เปิดเกษตรรมหัสจรรย์
โชว์พืชกินได้-ไม่ขายดี
(มติชน ๘ ก.ย.๖๐)

๒๔. สุภษิตรู้มากยาวนาน ยังคงทันสมัย!

พระผู้ใหญ่ชี้ ดีแมวอาบัติไม่เท่าฆ่ายุง
(ไทยโพสต์ ๑๙-๒๐ ก.ย.๖๐)

๑๘. ราชการหาทางเพิ่มตำแหน่ง ผิดกับเอกชน
หาทางเพิ่มงาน แต่ไม่เพิ่มคน! ปลัด
สธ.เสนอ กพ.ขอตำแหน่งชำนาญการ
พิเศษ 'ผอ.รพ.สต.' (มติชน ๘ ก.ย.๖๐)

๒๕. ให้คนมีเงินเขามีทางเลือก! กทม.เปิดคลินิก

ฟรีเยี่ยม บริการรวดเร็วนอก
เวลาทำการ ประเดิม ๓ โรง-
พยาบาล เริ่มปี๖๑
(เดลินิวส์ ๒๐ ก.ย.๖๐)

โครงการก้าวคนละก้าว นำวิ่งโดย นายอาทิตย์ คุมมาลัย
เป็นอีกหนึ่งปรากฏการณ์สะท้อนให้ประจักษ์น้ำใจคนไทย
พร้อมพรุ่งพรูเสียสละเมื่อผู้นำทำหน้าที่ไปก่อน
โดยมุ่งหมายให้เกิดประโยชน์สุขสาธารณะแก่ประชาชน

กรรมของจริงยิ่งให้ยิ่งได้ น้ำใจล้นแบบคนจน

กรรมสำคัญเหนืออื่นใด...

คงจะเป็นบุญกรรมของคนไทยที่ได้เกิดในแผ่นดินพุทธ ชาวพุทธย่อมศรัทธาในกฎแห่งกรรม ผิงลึก ๆ อยู่ในสายเลือดจิตวิญญาณมานานัก

เมื่อมีปัญญาเชื่อชัดเจนในผลของกรรม ทำดีเป็นดีในตัว ทำชั่วยอมชัวกับคนทำเอง ส่วนใครจะเห็นหรือไม่ เมื่อไหร่ ก็แล้วแต่คนจะเจอความจริงช้าเร็ว..

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ชอบย้ำว่า กรรมเป็นอันทำทำอะไรไว้ ไม่มียางลวพิเศษใดลอบออกได้ จะเบี้ยวหนีลัจจะยังงักไม่พ้นนะคนดี

ยิ่งกับบาปเวร ทำเป็นเล่น ประมาทไม่ได้เขี้ยวพระพุทธรเจ้าถึงกับเตือน ความชั่วแม้เล็กน้อย อย่าทำซะเลยดีกว่า...!

ยิ่งยุคดิจิทัลอลนี่ เหมือนเหมาะเจาะชวนบรรลุธรรมไวดีแท้ ลัจจะดีชัวเกิดปรากฏการณ์ประกาศตัวเห็นประจักษ์

ทักษิณเคยทรงอิทธิพลคับแผ่นดินขนาดไหน

ใครจะคาดคิด มาถึงความจริงวันนี้ ไม่มีแผ่นดินอยู่ยังบาปกรรมนำพาหุ่นเชิด นายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกพราวเลนซ์ ชาวบ้านเฮเทใจให้มือใหม่หัดขับต้องพลอยรับวิบากกรรมนำลงสารปานใด...

คงไม่จำเป็นต้องเล่าถึงกำนันคนดังผิงตะวันออก คนทำสื่อหรือใครอีกหลายคนดังๆ ชะตากรรมอวิชชาพาตัวเองรับเคราะห์ติดคุกเป็นแถว

ตัวอย่างคนใช้ชีวิตผิดพลาด เป็นธรรมดากว่าจะฉลาดเมื่อทำโง่งๆ ไปก่อนแล้ว ใครๆ ก็ต้องจ่ายค่าโง่งเป็นบทเรียนมากขึ้นไปตามเรื่องทั้งนั้น ท่านเหล่านี้ต้องถือเป็นครู อุทาหรณ์สอนให้อย่าไปโง่งตามเด็ดขาด จึงอย่าไปซ้ำเติม แต่ควรเมตตา นำอภัย ชวนเห็นอกเห็นใจเพราะเราเองอาจเคยพลาดพลั้งชาตินี้ชาติหลังได้เช่นกัน

คือท่านให้มองเขาเหมือนกระจกเงา อย่าเหมาเอาเป็นกระสอบทราย มันกลายเป็นคนใจดำ บาปหลายครีบท่าน

คิดบวกให้ดี โยมีเครียด?!

เมื่อเอ่ยถึงแนวคิดเชิงบวก ไม่ได้ให้ต้องมองโลกสวยด้านเดียวเท่านั้น ซึ่งมันไม่ควรตรงกับความเป็นจริง ที่โลกย่อมมีทั้งสองด้าน คือ บาบ-บุญ คุณ-โทษ เป็นประโยชน์หรือพิษภัย

ธรรมะนำทางให้ใช้ปัญญารู้เท่าทันทุกสิ่งตามความเป็นจริง เมื่อรู้จริงตามจริงนั้น ๆ มันเป็นเรื่องของเราที่จะปฏิบัติจัดให้ได้อย่างไรดีด้วยเท่านั้นเอง ไม่ผิดนะ

ชีวิตจริงประจำวัน เราต้องเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ผู้คนทำผิด ๆ ถูก ๆ อารมณ์พลิกผันสำคัญแล้วแต่สำนึกดีมีภูมิปัญญา สารพัดจะหลากหลาย ผีเข้าผีออก แล้วเราควรเดินตามคลื่นตื่นตามลมยังงั้นหรือ?

เช่นง่าย ๆ คนในบ้านทำงานด้วย ทำของใช้พังซะเพราะอย่างแรง ถ้าเราไปถือโทษโกรธคนทำพังใช้งานผิดพลาด

อันนี้เท่ากับเราไปเอาตัวผิดพลาดคนทำงานมาลงโทษตัวเอง แบบนี้ตัวเราฉลาดหรือโง่แท้ ๆ กันแน่

ข้าของเสียไปเป็นธรรมดาของคนทำงานมาผิดพลาดได้มาก คนทำงานน้อยก็ผิดน้อย เสียของไม่พอ มาทำใจตัวเองให้เจ็บซ้ำเข้าไปอีก มันทำอะไร...ท่านผู้เจริญ!

ฉะนั้น ท่านถึงสอนให้ระวังอารมณ์ก่อนงาน แม้ไม่ใช่เรื่องงานต้องสัมพันธ์อื่นใด จำเป็นต้องคุมอารมณ์ให้มีสติเต็ม เบิกบานเสมอด้วยใจเมตตา

เรียกว่า อย่าพรวดประโยชน์ตนเพราะเห็นแก่ประโยชน์ท่านแม้มาก

ทุกวันนี้มีปัญหาเพราะไม่เอาจิตวิญญาณเป็นตัวตั้งให้สำคัญเหนืออื่นใด เช่น เอาเงินเป็นตัวตั้ง เอาผลประโยชน์โลกธรรมลาภยศของข้าต้องได้เปรียบเท่านั้นเท่านั้น

อย่างเรื่อง จนเครียดกินเหล้า เพราะยากจนขาดสติปัญญา หรือจนไม่เป็น ไม่ประสีประสาแบบคนจนที่พอหลวง ร.๙ ทรงชี้ทางสว่าง พอเพียงอย่างก้าวหน้า

อย่าว่าแต่จนมีปัญหาเลย รวยยังมีปัญหาลึกร้าย เครียด กินไม่ลง นอนไม่หลับ ต้องโทษต้นเหตุ

รวยไม่เสิร์ฟ พอเพียงไม่เป็น เก่งแต่โกงเข้า เอาออกไม่เป็นประสา ใช้เงินไม่เป็น ไม่มีสุขในการจ่ายทรัพย์ให้เกิดปิติ

กลุ่มเพราะเงินส่วนล้นเกินทำพิษเจ้าของ รวยเสียของเปล่า ๆ ขาดหัวคิด ลืมตาย เลยไม่วยเครียด คิดดูซิ ถือเงินไว้เฉย ๆ ไม่งอกเงยก็กลุ่ม จะลงทุนตรงไหนก็กลัวหวัหวิด เวรกรรมคนมีตั้งค์!

เป็นอันว่า จะยากดีมีจน ล้วนเครียดเพราะยากจนปัญญาอืดคืออ่อนหัดภูมิคุ้มกันอารมณ์ตั้งแต่ตัวโมโหโพล

มันไม่มีเหตุผลใด ๆ เลยที่จะต้องฆ่าบ่อนทำลายตัวเองด้วยซีโมโห ใครหาเหตุผลคนอื่นผิด ตัวเองถูกเพื่อตัวเองมีสิทธิ์โมโหเต็มประตู ไม่รู้จักถ่วงถ่วง

คนมักจะโทษคนอื่นก่อนมองตัวเอง แล้วชอบจะไปเที่ยวเปลี่ยนแปลงรอแก้ไขคนอื่นให้ได้ ตัวเองถึงจะมีสิทธิ์อยู่เย็นเป็นสุข ช่วงฉลาดน้อยนำสมเพชแท้ ๆ ไปตกเป็นขี้ข้าใครตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย ตัวเป็นไท

ใจเป็นทาส ก็อย่าประกาศตนเป็นคนไทยดีกว่านะ ดังนั้น ปัญหาอะไรจะถูกผิด ไม่ใช่เรื่อง

คอขาดบาดตาย จะต้องเอาแพ้อาชนะลูกเดียว เพราะแพ้อได้เป็นพระ ชนนะเป็นมาร

สำหรับชีวิตความเป็นจริง ไม่มีอะไรดีร้อยเปอร์เซ็นต์ เราต้องทนอยู่กับคนบกพร่องต่าง ๆ นานา โดยถือโอกาสฝึกฝนเมตตา กล้าเสียสละตั้งแต่ช่วยเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดีขึ้นก่อนใคร ค่อยเป็นตัวอย่งให้คนทำตามเราบ้าง

นั่นคือสิ่งทำทลายสติปัญญา อาศัยมิตรดี สหายดี ที่ต่างขาด ๆ เกิน ๆ มีจุดเด่นจุดด้อยมาเป็นตัวช่วยพัฒนาตน เยี่ยงต้นไม้ใช้ของปฏิภูลทำปุ๋ย ด้วยแนวคิดเชิงบวกเช่นนี้แหละ

ก้าวคนละก้าว เข้าทำสามัคคีมีน้ำใจ

โครงการก้าวคนละก้าวเพื่อ ๑๑ โรงพยาบาลทั่วประเทศ นำริ้วโดย นายอาทิตย์ คุงมาลัย เป็นอีกหนึ่งปรากฏการณ์สะท้อนให้ประจักษ์น้ำใจคนไทยพร้อมพรั่งเสียสละเมื่อผู้นำทำหน้าหน้าไปก่อน โดยมุ่งหมายให้เกิดประโยชน์สุขสาธารณะแก่ประชาชนลุด ๆ เต็ม ๆ เช่น โรงพยาบาลซึ่งคนเล็ก

คนน้อยต่างพึ่งพาใช้บริการอยู่เสมอ

เรื่องเจ็บป่วยได้ใช้ ใครก็เห็นทุกขี้ได้ง่าย ผู้คนถึงครีทอาอยากร่วมมื่อร่วมไม้ตามโอกาสเหมาะๆ ดังที่ ตูน บอดี้สแลม ลงทุนพาตัวเองออกวิ่งรับเงินบริจาคจากใต้สุดถึงเหนือสุดเชียงใหม่

นับเป็นงานเสริมต่อยอดในกระแสคลื่นระเบิดรักจากงานสนามหลวง ๑๓ ตุลา เสด็จสู่สวรรคาลัย พ่อหลวง เป็นต้นมา

เหมือนสอดคล้องเจริญรอยงานขยายผลดังที่ในหลวง ร.๑๐ ทรงพระปรีชา เมตตา นำพาจัดให้เกิดขบวนการจิตอาสาประชาชนมีส่วนร่วมอย่างขนานใหญ่ ชวนประทับใจ ช่างอัศจรรย์น่าซาบซึ้งดีแท้ๆ...พลังรักสามัคคีมีน้ำใจพิเศษหลาย!!

กระทั่งถึงวันนี้ เราท่านต่างไม่มองข้ามตัวเอง ช่วยกันก้าวออกมาคนละก้าว ทำหน้าที่พลเมืองดี นำพางานการเมืองเรื่องทำประโยชน์สุขแก่บ้านเมืองผู้คนในแผ่นดินไทยนี้

ช่วยกันปลูกให้ต้นตัว ไม่ดูตายหายใจทิ้ง ขับเคลื่อนกายจ่ายกำลัง ออกแรงทำงานฟรีไม่ต้องมีเงินจูงจูงก จั๊งานเป็นสารพัด เก็บกวาดขยะในบ้านยันนอกรั้วสาธารณะ ปลูกผักสวนครัวแบ่งปันเพื่อนบ้าน ทำท้าวบ้านช่องให้มันล้นตลาดเลยเป็นใจ..

นี่คือประชาธิปไตยกินได้ ให้ประโยชน์ใกล้ตัวคือตั้งต้นพึ่งพาตัวเองแบบคนจนพอเพียงก้าวหน้าประชาชนทุกชอกกมุภภาคส่วน ควรมีส่วนร่วม เช่น ทำงานส่วนรวมด้วยหัวใจ ใจต้องจ้าง

ดังนั้น ก้าวคนละก้าวเท่ากับชี้ชัดลัจจะว่า ทีละคนแต่ละก้าวไม่เสียแรงเหนื่อยเปล่า แม้ได้ขาดทุนลงแรงไป ย่อมเกิดผลยังกำไรทวีคูณ เกิดทุนสะพัดเฉียดพันล้านให้สังคมตามมา

ครั้งสังคมอุดมพอเพียง ส่วนตัวย่อมอยู่เย็นเบิกบานสำราญใจตามไปด้วย

สื่อสาธารณโภคียุคดิจิทัล

เราอยู่ในโลกฟ้าบ่กั้น ยุคสื่อสารไร้พรมแดน แม้บริการสื่อต่าง ๆ จะเป็นเครื่องมือทำธุรกิจอบายมุข ตามวิสัยของทุนนิยมฉกฉวยโอกาส ใช้บริโภคนิยมเป็นเหยื่อล่อมนุษย์ชนหลงติดกินสุบ

ดื่มเสพสุขสมอารมณ์หมาย สุดท้ายเพื่อทำกำไรเม็ดเงินสูงสุด

ถึงกระนั้น อย่างบริการสื่อทางไลน์ มีมุมแลกเปลี่ยนแบ่งปันข้อมูลฟรีๆ เช่น องค์ความรู้รักษาสุขภาพ มีการแชร์การแพทย์ทางเลือก ทั้งไม่มีทางเลือก ให้ศึกษาลองผิดลองถูก ค้นคว้าหาทางเยียวยาพึ่งตนเอง ลางเนื้อชอบลางยาอนิจจัง

อันนี้เป็นตัวอย่างแบ่งปันประสบการณ์ภูมิรู้ดูแลสุขภาพ เพื่อเห็นแก่เพื่อนมนุษย์ชาติ ผู้คนสามารถมีสุขภาพแข็งแรงดี อายุยาวสูงขึ้นเรื่อยๆ

นอกจากเรื่องสุขภาพ ภูมิรู้วิทยาการแทบทุกด้าน กลีกรรมอินทรีย์ไร้สารพิษ วิทยาศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรมสังคม ภาษาศาสตร์ กระทั่งกระยา-สารท สามารถเสาะหาครูผู้ชำนาญการผ่านสื่อเพื่อเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยไม่จำเป็นต้องไปเรียนมหา'ลัยปิด ต้นทุนแพง เปลืองเวลาเกินเหตุ

ยิ่งบริการสังคมเผยแพร่ธรรมะศาสนาต่าง ๆ ยิ่งเกิดประโยชน์มนุษยชาติมหาศาล นำเสียตาย ลัทธิสังคมหลงจมอวิชชา เป็นทาสอบายมุขมิดบอด เห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นดอกบัวเป็นกงจักร หนักๆ ผลักไสธรรมะเอาไว้ทีหลัง ขอพึ่งเงินเป็นสรณะก่อนเถอะ พวกนี้เยอะเยอะเท่าชนโค ขณะที่คนสนใจศรัทธาธรรมติดตามฟังมีแค่เขาโคเป็นชนส่วนน้อยกระจิริดอนิจจา!

พอเอ่ยถึงศาสนาน่าเจาะลึกไขต้นอย่างล้ำคณอย่างพุทธกระแสหลักสำนักมหาเถรสมาคม ซึ่งลัมเหลวตั้งแต่ไม่รู้จักคัดเลือกคุณภาพคนมาขอบวชให้เข้มๆ หน้อย เลยไม่ต้องฝันดอกว่าจะได้พระบวชจริงถึงไหน...

ยังไม่มีปฏิรูป ยกเครื่องการศึกษาของสงฆ์ปริยัติไปพวกหนึ่ง พระปฏิบัติไปอีกทาง แล้วใครจะไปจัดการให้ได้ ในเมื่อเป็นกิจของสงฆ์เองแท้ๆ

สังคมคงไม่วาดหวังเกินกว่าอยากเห็นพระ-คุณเจ้าอยู่ในสมณสารูปที่พอกราบไหว้ได้ และนำสังเกตว่า พระสูญเสียฐานะทางสังคมไปเยอะเลยทำไฉนสงฆ์จะกอบกู้ศรัทธาคืนมา ในขณะที่พระสุปฏิปันโนซึ่งมีอยู่ น่าจะเป็นตัวอย่างให้หมู่ใหญ่ตื่นรู้ตามไปดูบ้าง

อย่างไรก็ตาม เราก็ได้เห็นสงฆ์หมู่ใหญ่เริ่มปิด กวาดอบายมุข วัดอุทของขลังพุทธพาณิชย์นอกเรต นับเป็นนิมิตหมายนำยินดียิ่ง ลึงแปลกล่อม เนื่องอกผิตพุทธสะสมเรื่อริง ยังต้องรอให้เกิด เรียนรู้ศีลธรรมณูญของพุทธแจ่มแจ้งทั่วถึง

สำหรับคณะสงฆ์สันตือโคกเอง เป็นสงฆ์หมู่ น้อยนิต เทียบไม่ติดกับสงฆ์มหาเถรสมาคม เรา สามารถทำงานศาสนาไปตามภูมิเต็มกำลัง โดย อาศัยวิถีบวรพุทธ คือพุทธบริษัท มีบ้าน วัด โรงเรียน ครบหมู่มวล

เนื่องจากพ่อครูนำพาปฏิบัติในแก่นสารถึง โลกุตระธรรม ย่อมลึกซึ้งเพราะทวนกระแสโลกีย์ ที่ปุถุชนนิยมหลงไหลใคร่อยากโลกธรรม อยาก รวยลาภยศสรรเสริญ โลกียสุข ขณะที่โอศุกพามา กล้าจน เป็นจิตอาสาทำงานฟรีทั้งปีทั้งชาติ

แน่นอนว่าคนใจถึงจะศรัทธาโอศุก ย่อมเป็น ชนกลุ่มน้อยจริง ๆ

แม้กระนั้น พ่อครูเชื่อมั่นว่า โลกุตระธรรมของ พุทธถึงจะพาคนหมดกิเลส พันทุกข์จริงโดยลำดับ ในขณะที่สังคมนับวันยิ่งเดือดร้อนหนักขึ้นเรื่อย ๆ จำเป็นต้องหาทางรอดอย่างเราพิสูจนมาหลายสิบ ปี มีหมู่มวลชุมชนให้แจ้งประจักษ์ เลยไม่ต้องกังวล คนหนุ่มสาวรุ่นใหม่หรือปัญญาชน ไยไม่เห็นตามมา แลวงหา...

อุดมการณ์ตั้งไว้แต่แรกเริ่ม โอศุกเพื่อมวล มนุษยชาติ ใหม่ๆดูนางง จะเป็นไปอย่างไรหวา จน ก้าวหน้ากว้างไกลปานนั้น...?!

วันนี้มีสื่อสาร ตั้งแต่หนังสือ ซีดี สื่อวิทยุถึงทีวี ดาวเทียมแบบคนจนหนึ่งช่องเป็นเครื่องมือ งาน สื่อสารลัทธิพุทธวิถีนุญนิยม สามารถกระจายแพร่ ผ่านสื่อออนไลน์ไปไกลทั่วโลก ให้บังเกิดเป็นกำไร ชีวิตของมนุษยชาติ

สักวันหนึ่งดอกไม้บานสะพรั่ง

สักวันหนึ่งคนจริงจังกหักหลากหลาย

สักวันหนึ่งคนดีทั้งหญิงชาย

จักเกิดขึ้นมากมายเต็มแผ่นดิน

น้ำเหลืองติดขัด..อันตราย

ระบบน้ำเหลืองหมายรวมถึง ม้าม ต่อมทอนซิล ต่อมไธมัส ต่อมน้ำเหลืองต่างๆ น้ำเหลือง ท่อน้ำเหลือง นับเป็นระบบที่ ร่างกายสร้างขึ้นเพื่อทำความสะอาด ชำระล้างของร่างกาย อัน จำเป็นต่อการรักษาสุขภาพ เยียวยาความเจ็บป่วย

เพราะระบบน้ำเหลืองมีหน้าที่ขนถ่ายของเสีย พิษที่สะสม ในร่างกาย เศษของเซลล์ที่ตายแล้ว ออกไปกำจัดยังอวัยวะที่ รับผิดชอบและขับออกไปจากร่างกาย นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ สร้างเม็ดเลือดขาว แอนติบอดี ของระบบภูมิคุ้มกัน

ดับทำงานควบคู่ไปกับระบบน้ำเหลือง โดยดับมีหน้าที่สร้าง น้ำเหลืองเป็นส่วนมาก และดับก็อาศัยน้ำเหลืองนี้เองขนส่งสาร อาหารที่ย่อยแล้วจากดับและลำไส้เล็กไปส่งต่อให้กับเซลล์และ อวัยวะต่างๆ

ม้ามเป็นอวัยวะขนาดใหญ่ที่สุดของระบบน้ำเหลือง มีหน้าที่ กรองและกำจัดเซลล์เม็ดเลือดแดงที่หมดอายุ และมีบทบาท สำคัญของระบบภูมิคุ้มกัน ผู้ที่ผ่าตัดเอาม้าม ต่อมทอนซิล ต่อม ไธมัสออกไป จะติดเชื้อง่ายขาดภูมิคุ้มกัน

หากการไหลเวียนของน้ำเหลืองติดขัด ต่อมน้ำเหลือง จะบวม อักเสบ บริเวณที่น้ำเหลืองไหลเวียนและสังเกตุได้ชัด ได้แก่ ลำคอ หลังใบหู ท้ายทอย หน้าอก รักแร้ใต้หัวไหล่ ท้อง แขน หน้าท้องกึ่งกลางระหว่างหน้าอกกับสะดือ บริเวณขาหนีบ

น้ำเหลืองไม่มีบีบเหมือนระบบเลือดที่มีหัวใจเป็นบีบ ดังนั้นการกระตุ้นให้น้ำเหลืองไหลเวียนดีขึ้นจึงต้องพึ่งพิงการ ออกกำลังกายและการหายใจให้ลึกๆเป็นหลัก เพื่อกระตุ้นการ ไหลเวียนน้ำเหลืองด้วยการขยับกล้ามเนื้อ และกระบังลม

การเดินกระโดดบนแทรมโพลีน (เครื่องเล่นกระโดด) ดู จะช่วยกระตุ้นน้ำเหลืองได้ทั่วร่างกาย หากเดินไม่ได้ก็อาจใช้วิธี กัวชา (Gua Sha) การนวดด้วยน้ำมัน การนวดแผนไทย

ใครที่มักมีอาการ ผิวซิด ชูบซิด หลงๆ ลืมๆ ติดเชื้อง บ่อยๆ เป็นหวัดเจ็บคอเสมอๆ มีเซลล์ลูไลท์เพิ่มมากขึ้น ให้สงสัย ระบบน้ำเหลืองติดขัด ไทลเวียนไม่ดีเพราะของเสียตกค้างสะสม

อย่าละเลยอาการน้ำเหลืองติดขัด นานวันเข้าพิษร้ายอาจ ทำให้ล้มหมอนนอนเสื่อด้วยมะเร็งในต่อน้ำเหลือง

(เขียนโดย Dr. Kimberly Kaye Castaneda

แปลเรียบเรียงโดย Wellness 2012)

ท่านใดไม่มีเวลาออกกำลังกาย หรือขี้เกียจมากๆ เชิญแกว่งแขน วันละ ๒๐-๓๐ นาที นี่เป็นวิธีที่ง่ายที่สุดแล้ว และได้ผลดี จะได้ขยับ หัวไหล่ รักแร้ นั่นนะเป็นขุมทางต่อน้ำเหลืองที่สำคัญนะจ๊ะ.

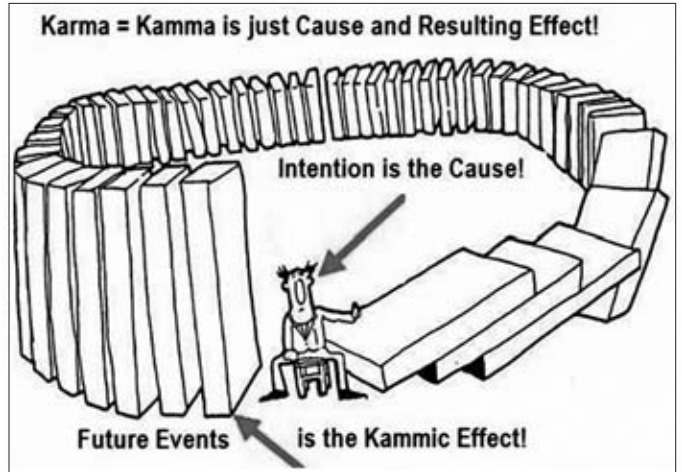

สมัยหนึ่งพระภาคเจ้า ทรงแสดงธรรมบรรยายแก่ภิกษุ ในเรื่องของการกรรม(การกระทำ)ไว้ดังนี้
 ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ถ้าเราไม่รู้แล้ว ย่อมไม่กล่าวความสิ้นสุดแห่งกรรม(การกระทำ) ที่สัตว์(หมายถึงคน)ตั้งใจกระทำสั่งสมขึ้น ก็วิบาก(คือผลของการกระทำ)นั่นเอง ทำให้ผู้ทำพึงได้รับผลในปัจจุบัน(ทิฏฐธรรมเวทนียะ)ก็มี ได้รับผลในอภิปภ(ชีวิตร่างกายของภพชาติ)ถัดไป(อุปบัติชเวทนียะ)ก็มี หรือได้รับผลในอภิปภต่อไป(อปปราปรียเวทนียกรรม)ก็มี

มีทุกข์เป็นกำไร มีทุกข์เป็นวิบาก คือ

๑. บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้พูดเท็จ แม้อยู่ในสภา อยู่ในบริษัท อยู่ท่ามกลางหมู่ญาติ อยู่ท่ามกลางหมู่เสนา(ทหาร) อยู่ท่ามกลางราชสำนัก

เมื่อเป็นพยานเขาถูกซักถามว่า ท่านรู้สิ่งใดจึงพูดสิ่งนั้น

<http://evdhamma.org/images/stories/phat-phap/2017/>

ก่อกรรมใดได้กรรมนั้น

ภิกษุทั้งหลาย กิวับัติ(ความหายนะ)อันเป็นโทษแห่งการงานทางกาย ๓ อย่าง ที่มีความตั้งใจเป็นอกุศล(ความชั่ว) ย่อมมีทุกข์เป็นกำไร มีทุกข์เป็นวิบาก(ผล) คือ

๑. บุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้ฆ่าสัตว์ หยาบฆ่า มีมือชุ่มด้วยเลือด บังใจอยู่กับการฆ่าและการทุบตีสัตว์ ไม่มีความเอ็นดูในสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวง

๒. เป็นผู้ลักทรัพย์ ถือเอาสิ่งของเครื่องปล้ำใจของผู้อื่น ทั้งที่อยู่ในบ้านหรือในป่าก็ตาม ที่เจ้าของไม่ได้ให้ ด้วยจิตเป็นขโมย

๓. เป็นผู้ประพฤตินอกใจ ประพฤติล่วงเกินสตรีที่มารดาภิเษก บิดารักษา พี่น้องรักษา ญาติรักษา มีธรรมรักษา กฎหมายรักษา หรือมีสามีแล้ว โดยที่สุดแม้สตรีที่มีหมั้นหมายไว้

ภิกษุทั้งหลาย กิวับัติอันเป็นโทษแห่งการงานทางวาจา ๔ อย่าง ที่มีความตั้งใจเป็นอกุศล ย่อม

บุคคลนั้นเมื่อไม่รู้ ก็กล่าวว่ามี หรือเมื่อรู้ ก็กล่าวว่ามี

เมื่อไม่เห็น ก็กล่าวว่าไม่เห็น หรือเมื่อเห็น ก็กล่าวว่าไม่เห็น

เป็นผู้กล่าวเท็จทั้งที่รู้อยู่ เพราะเหตุแห่งตนบ้าง เพราะเหตุแห่งผู้อื่นบ้าง เพราะเหตุเห็นแก่อำมิส(สิ่งของล่อใจ)เล็กน้อยบ้าง

๒. เป็นผู้พูดจาเสื่อมเสีย คือ ฟังความข้างนี้ แล้วไปบอกข้างโน้น เพื่อทำลายคนหมู่นี้ หรือฟังความข้างโน้นแล้วมาบอกข้างนี้ เพื่อทำลายคนหมู่นี้

ยุยงคนทั้งหลายที่สามัคคีกัน ให้แตกแยกกัน หรือส่งเสริมคนทั้งหลายที่แตกแยกกัน ให้ชอบความแตกแยกกัน ยินดีความแตกแยกกัน เพลิดเพลินความแตกแยกกัน กล่าวแต่คำที่ทำให้แตกแยกกัน

๓. เป็นผู้พูดคำหยาบ คือ กล่าววาจาที่หยาบคาย กระด้าง เสียดสีผู้อื่น วาจาใกล้ต่อความโกรธ ไม่เป็น

ไปเพื่อสมาธิ(จิตตั้งมั่น)

๔. **เป็นผู้พูดเพื่อเจ้อ** คือ พูดไม่ถูกเวลา พูดไม่จริง พูดไม่อิงอรรถ(เนื้อหาสาระ) พูดไม่อิงธรรม(ข้อปฏิบัติ) ไม่อิงวินัย(ข้อห้ามข้อบังคับบงกชโทษ) พูดจาไม่มีหลักฐาน ไม่มีที่อ้างอิง ไม่มีที่จบ ไม่มีประโยชน์ ในกาลอันไม่สมควร

ภิกษุทั้งหลาย **กัวิบัติอันเป็นโทษแห่งการงานทางใจ ๓ อย่าง ที่มีความตั้งใจเป็นอกุศล ย่อมมีทุกข์เป็นกำไร มีทุกข์เป็นวิบาก** คือ

๑. บุคคลบางคนในโลกนี้ **เป็นผู้มีใจอยากได้ของคนอื่น** คิดว่าทำอะไรหนอสิ่งของปลื้มใจของคนอื่นนั้น จะพึงเป็นของเรา

๒. **เป็นผู้มีใจคิดปองร้าย** คือ มีความคิดอันชั่วร้ายว่า ขอให้สัตว์เหล่านั้นจงถูกฆ่า จงถูกทำลาย จงขาดสูญ จงพินาศ จงไม่มีไม่เป็นแล้ว

๓. **เป็นผู้มีความเห็นผิด(มิจฉาทิฎฐิ)** คือ มีความเห็นวิปริต(ผิดความจริง)ว่า ทานที่ให้แล้วไม่มีผล ยัญพิธีที่บูชาแล้วไม่มีผล

สังเวทที่บวงสรวงแล้วไม่มีผล

ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่วแล้วไม่มี

โลกนี้(คือกิเลส)ไม่มี

โลกหน้า(คือหมดกิเลส)ไม่มี

มารดา(คือศีล)ไม่มี

บิดา(คือปัญญา)ไม่มี

สัตว์ผู้เป็นโอปปาติกะ(คือสภาวะวิญญานผุดเกิดการเปลี่ยนแปลงภายในจิต)ไม่มี

สมณพราหมณ์ผู้ดำเนินไปโดยถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง กระทำโลกนี้(คือกิเลส)และโลกหน้า(คือหมดกิเลส)ให้แจ้งชัดด้วยปัญญาอันยิ่งของตนเอง แล้วสอนผู้อื่นให้รู้ตาม ไม่มีในโลก

ภิกษุทั้งหลาย **ชนเหล่านั้นเมื่อตายไป(จากกุศล) ย่อมเข้าถึงอบาย(ความฉิบหาย) ทุกคติ(ไปชั่ว) วินิบาต(ตกต่ำทุกข์ทรมาน) นรก(เร่าร้อนใจ) เพราะเหตุของโทษวิบัติแห่งการงานทางกาย ๓ อย่าง โทษวิบัติแห่งการงานทางวาจา ๔ อย่าง และโทษวิบัติแห่งการงานทางใจ ๓ อย่าง ที่มีความตั้งใจเป็นอกุศล(ความชั่ว) อย่างนี้แล**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **กัสมบัติ(ความเจริญ)อันเป็นคุณแห่งการงานทางกาย๓อย่าง ที่มีความตั้งใจเป็นกุศล(ความดี) ย่อมมีสุขเป็นกำไร มีสุขเป็นวิบาก(ผล) คือ**

๑. บุคคลบางคนในโลกนี้ **เป็นผู้ละการฆ่าสัตว์** เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทัณฑะ(ท่อนไม้) วางศาสตรา(ของมีคม) มีความละเอียด มีความเอ็นดู (เมตตา) มีความกรุณา(ลงมือช่วยเหลือ) หวังประโยชน์เกื้อกูลแก่สัตว์ทั้งปวง

๒. **ละการลักทรัพย์** เว้นขาดจากการลักทรัพย์ ไม่ถือเอาสิ่งของเครื่องปลื้มใจของผู้อื่น ทั้งที่อยู่ในบ้านหรือในป่าก็ตาม ที่เจ้าของไม่ได้ให้ ด้วยจิตเป็นขโมย

๓. **ละการประพฤตินอกในกาม** เว้นขาดจากการประพฤตินอกในกาม ไม่ประพฤติล่วงเกินสตรีที่มารดา รักษา บิดารักษา พี่น้องรักษา ญาติรักษา มีธรรมรักษา กฎหมายรักษา หรือมีสามีแล้ว โดยที่สุดแม้สตรีที่มีผู้หมั้นหมายไว้

ภิกษุทั้งหลาย **กัสมบัติอันเป็นคุณแห่งการงานทางวาจา ๔ อย่าง ที่มีความตั้งใจเป็นกุศล ย่อมมีสุขเป็นกำไร มีสุขเป็นผล** คือ

๑. บุคคลบางคนในโลกนี้ **เป็นผู้ละการพูดเท็จ** เว้นขาดจากการพูดเท็จ แม้อยู่ในสภา อยู่ในบริษัท อยู่ท่ามกลางหมู่ญาติ อยู่ท่ามกลางหมู่ทหาร อยู่ท่ามกลางราชสำนัก

เมื่อเป็นพยาน เขาถูกซักถามว่า ท่านรู้สิ่งใด จงพูดสิ่งนั้น

บุคคลนั้นเมื่อไม่รู้ ก็กล่าวว่าไม่รู้ หรือเมื่อรู้ ก็กล่าวว่ารู้

เมื่อไม่เห็น ก็กล่าวว่าไม่เห็น หรือเมื่อเห็น ก็กล่าวว่าเห็น

ไม่เป็นผู้กล่าวเท็จทั้งที่รู้อยู่ เพราะเหตุแห่งตน บ้าง เพราะเหตุแห่งผู้อื่นบ้าง เพราะเหตุเห็นแก่สิ่งของล่อใจเล็กน้อยบ้าง

๒. **ละคำส่อเสียด** เว้นขาดจากคำส่อเสียด ไม่ฟังความข้างนี้แล้วไปบอกข้างโน้น เพื่อทำลายคนหมู่นี้ หรือฟังความข้างโน้นแล้วไม่มาบอกข้างนี้ เพื่อทำลายคนหมู่นี้

เป็นผู้ส मानคนที่แตกแยกกัน ส่งเสริมคนที่สามัคคีกัน ชอบคนที่พร้อมเพรียงกัน ยินดีในคนที่

พร้อมเพรียงกัน เพลิดเพลินในคนที่พร้อมเพรียงกัน
กล่าวแต่คำที่ทำให้คนพร้อมเพรียงกัน

๓. **ละคำหยาบ** เว้นขาดจากคำหยาบ กล่าว
วาจาที่ไม่มีโทษ ไพเราะหู น่ารัก น่าจับใจ เป็นคำของ
ชาวเมือง คนส่วนมากชื่นชมพอใจ

๔. **ละคำเพื่อเจ้า** เว้นขาดจากคำเพื่อเจ้า พูด
ถูกเวลา พูดแต่คำที่เป็นจริง พูดอิงเนื้อหาสาระ พูด
อิงธรรม(ข้อปฏิบัติ) พูดอิงวินัย(ข้อห้ามข้อบังคับ
ลงโทษ) พูดแต่คำที่มีหลักฐาน มีที่อ้างอิง มีที่จับ
มีประโยชน์ในกาลอันสมควร

ภิกษุทั้งหลาย ก็**สมบัติอันเป็นคุณแห่งการงาน
ทางใจ ๓ อย่างที่มีความตั้งใจเป็นกุศล ย่อมมีสุข
เป็นกำไร มีสุขเป็นผล** คือ

๑. บุคคลบางคนในโลกนี้ **เป็นผู้มีใจไม่욕ได้
ของคนอื่น** คิดว่าสิ่งของปลื้มใจของคนอื่นนั้น เรา
ไม่พึงอยากได้ของเขา

๒. **เป็นผู้ไม่มีจิตคิดปองร้าย** ไม่มีความคิด
อันชั่วร้ายว่า ขอให้สัตว์เหล่านี้เป็นผู้ไม่มีเวร ไม่มี
ความมุ่งร้ายกัน ไม่มีทุกข์ มีสุขรักษาตนเถิด

๓. **เป็นผู้มีความเห็นถูกต้อง(สัมมาทิฐิ)** มี
ความเห็นไม่วิปริต(ผิดความจริง)ว่า ทานที่ให้แล้ว
มีผล ญัตติที่บูชาแล้วมีผล สังเวทที่บวงสรวง
แล้วมีผล ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่วแล้วมีอยู่
โลกนี้(คือกิเลส)มีอยู่ โลกหน้า(คือหมตกิเลส)มีอยู่
มารดา(คือศีล)มีอยู่ บิดา(คือปัญญา)มีอยู่ สัตว์ผู้เป็น
โอปปาติกะ(สภาวะวิญญานผุดเกิดการเปลี่ยนแปลง
ภายในจิต)มีอยู่ สมณพราหมณ์ผู้ดำเนินไปโดย
ถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง กระทำโลกนี้(คือกิเลส)และโลก
หน้า(คือหมตกิเลส) ให้แจ้งชัดด้วยปัญญาอันยิ่งของ
ตนเอง แล้วสอนผู้อื่นให้รู้ตาม มีอยู่ในโลก

ภิกษุทั้งหลาย **ชนเหล่านั้นเมื่อตายไป(จาก
อกุศล) ย่อมเข้าถึงสุคติ(ทางดำเนินไปดี) โลก
สวรรค์(คือความสุขสำราญเบิกบานใจ) เพราะ
เหตุของคุณสมบัติแห่งการงานทางกาย ๓ อย่าง
คุณสมบัตินี้แห่งการงานทางวาจา ๔ อย่าง และ
คุณสมบัตินี้ทางใจ ๓ อย่าง ที่มีความตั้งใจเป็นกุศล
(ความดี) อย่างนี้แล ๓**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๔ “กรรมสูตรที่ ๑” ข้อ ๑๙๔)

ได้ข่าวผู้ว่าราชการจังหวัดเลย นายชัยวัฒน์
ชินโกสุม ดำรงตนเป็นแบบอย่างแก่ข้าราชการ เป็น
กันเองกับประชาชน ไม่ถือชนชั้นว่าตนมีตำแหน่ง
ทางราชการใหญ่โต เป็นถึงพ่อเมือง จนเป็นที่เคารพ
รักของประชาชนจังหวัดเลยที่ได้พบปะกับท่าน แถม
ยังใช้ชีวิตติดดิน สมถะ เรียบง่าย ซึ่งจักรยานไปทำงาน
ซึ่งชาวเมืองเลยถึงกับอึ้ง!!! กับภาพผู้ว่าฯของเขา
ปั่นจักรยานติดไฟแดงขณะขี่ไปทำงาน ซึ่งวิถีชีวิต
ไม่ได้แตกต่างจากชาวบ้านธรรมดา ๆ คนหนึ่ง
หรือดูมุกน้อย สันโดษกว่าชาวบ้านทั่วไป

ก่อนมาเป็นผู้ว่าฯเลย ก็เคยเป็นผู้ว่าฯจ.ราชบุรี ได้
มีเสียงกล่าวขานชื่นชมจากชาวบ้าน เพราะแค่มาดำรง
ตำแหน่งเพียง ๑ สัปดาห์ ก็สวมชุดธรรมดาตามาเดิน
แอโรบิกกับชาวบ้าน จนคนไม่รู้ก็มองไม่ออกว่ามีผู้ว่าฯ
ราชบุรีมาเดินแอโรบิกด้วย แถมในช่วงเย็น หลังเลิก
งานก็ยังหยิบไม้กวาดมาเดินกวาดขยะ เศษกิ่งไม้ใบไม้
ต่างๆ ที่ร่วงหล่นตามพื้นที่บริเวณรอบศาลากลางจังหวัด
ทำเอาผู้ติดตามและข้าราชการอื่น ๆ ตกใจ และรีบ
ช่วยกันเก็บกวาดขยะร่วมไปกับผู้ว่าฯ ชัยวัฒน์ด้วย

ในการดำรงตำแหน่งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด
เลย ก็มีเอกอัครราชทูตราชอาณาจักรภูฏานประจำ
ประเทศไทยพร้อมภริยา และคณะขอมาเยี่ยมชม
จ.เลย ณ บ้านแสงภา อ.นาแห้ว ชุมชนที่ถือศีลจะไม่ฆ่า
สัตว์ในวันโกนและวันพระ และเมืองด่านซ้าย ก็เป็นที่
ชื่นชมของท่านเอกอัครราชทูตภูฏาน

แม้ว่าผู้ว่าฯชัยวัฒน์ ชินโกสุม จะจบ ม.๖ จากการ
เรียน กศน. แต่ก็สามารถสอบเข้าเรียนที่จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย คณะรัฐศาสตร์ได้ และยังเรียนจบในระดับ
เกียรตินิยม แล้วไปสอบเป็นปลัดอำเภอ จนได้รับแต่งตั้ง
เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดเมื่ออายุ ๕๐ ปี

แต่นั้นแหละ แม้พระภิกษุมากราบคุณ ไม่สิ้นคนนินทา
หาว่าท่านผู้ว่าฯจ.เลย ซึ่งจักรยานสร้างภาพ

ก็ถือว่าการทำดีย่อมมีมารผลบุญ เช่นพระพุทเจ้า

นานๆ จะมีข้าราชการระดับผู้ว่าฯ สร้างภาพที่ดีๆ
ท่ามกลางภาพข้าราชการจำนวนมาก
ที่พยายามสร้างภาพอวดร่ำอวดรวย อวดความหรูหราฟู่ฟ่า

ผู้ว่าฯ ล้อล้อ

แต่กลับช่วยให้คนนับถือพระพุทธเจ้ามากขึ้น
ยังงั้นๆ ก็ขอให้กำลังใจ ผวจ.ชัยวัฒน์ ชื่น-
โกสุม สร้างภาพที่ดีๆเช่นนี้ต่อไปให้เป็นแบบอย่าง
แก่ข้าราชการและประชาชนที่มีว่แต่สร้างภาพ
อวดร่ำอวดรวยได้เห็นเป็นแบบอย่าง เพราะ
นานๆ จะมีข้าราชการระดับผู้ว่าฯสร้างภาพที่ดีๆ
เช่นนี้เกิดขึ้น ท่ามกลางภาพข้าราชการจำนวน
มากที่พยายามสร้างภาพอวดร่ำอวดรวย อวด
ความหรูหราฟู่ฟ่าเกินประชาชน หรือชาวบ้าน
ธรรมดาๆ ที่เป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ

ไม่ต้องไปหัวซากับพวกที่มีมือไม่พาย แล้วยังเอา
เท้าราน้ำที่ย่อมมีอยู่เสมอๆ ไม่ว่าจะยุคไหนๆ แม้กระทั่งยุค
ที่พระพุทธเจ้าอุบัติในโลกก็ยังคงถูกกล่าวหาต่างๆ นานา
ว่าสร้างภาพ!

ดังนั้นจึงเป็นเรื่องน่าสงสารคนที่กล่าวหา
คนดีว่าเป็นคนสร้างภาพ เพราะเป็นการบ่อน
ทำลายความดีในสังคมไม่มากนักน้อยทั้งต่อ
ตนเองและสังคม!

จริงหรือไม่ ก็ช่วยตรองกันดูเถอะ.....

๓

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๙

ในความรู้สึกของผู้คนจำนวนมากไม่น้อยจะคิดว่า พระอรหันต์ที่ไม่มีฤทธิ์ก็มีสถานะทางสังคมที่ไม่แตกต่างจากปุถุชนทั่วไปสักเท่าไรนัก เนื่องจากไปผูกโยงเรื่องการมีอำนาจพิเศษเหนือธรรมชาติต่างๆ ให้เป็นเรื่องเดียวกันกับการเข้าถึงคุณธรรมทางศาสนา

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

จำเดิมตั้งแต่ที่เดการ์ตส์เสนอเรื่องการพิสูจน์ถึงความดำรงอยู่จริงอย่าง เป็นวัตถุวิสัยหรือภววิสัยของสิ่งต่าง ๆ โดยเริ่มจากการพิสูจน์ถึงความดำรงอยู่จริงของ “ตัวฉัน” เป็นมูลบทก่อนแล้วขยายไปสู่การพิสูจน์ถึงความดำรงอยู่จริงของสิ่งอื่น ๆ (เหมือนการพิสูจน์ความจริงของทฤษฎีเรขาคณิตแต่ละบท จากพื้นฐานของทฤษฎีบทที่ได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้องมาก่อนหน้านั้น) จนกลายเป็นรากฐานของการแยกเรื่องกาย (Body) ที่เป็นวัตถุธรรม กับเรื่องจิต (Mind) ที่เป็นนามธรรมออกจากกัน ในที่สุดก็ส่งผลนำไปสู่การแยกตัวของ “วิทยาศาสตร์” ออกจาก “ปรัชญา” โดยความรู้ทางวิทยาศาสตร์จะเป็นเรื่องของสิ่งที่สามารถ

พิสูจน์ได้ว่าดำรงอยู่จริงอย่างเป็นวัตถุวิสัย และสามารถ “วัดค่า” ได้ในเชิงปริมาณ เมื่อสามารถสร้างหน่วยวัดได้อย่างเป็นรูปธรรม ก็ทำให้สามารถศึกษาธรรมชาติของสิ่งที่เป็นวัตถุธรรมต่าง ๆ ได้อย่างเป็นวัตถุวิสัย คือสามารถสรุปได้ว่าอะไรเป็น “เหตุ” ที่ทำให้เกิด “ผล” ของความเปลี่ยนแปลงที่ติดตามมา โดยถ้ากระทำเหตุอันวัดค่าได้เป็นหน่วยปริมาณเท่าไร จะก่อให้เกิดปริมาณของผลตามมามากน้อยแค่ไหนก็หน่วย ฯลฯ

ความรู้ทางวิทยาศาสตร์จึงเกี่ยวข้องกับเฉพาะกับสิ่งที่สามารถพิสูจน์ยืนยันได้ (variable) ว่าดำรงอยู่จริงอย่าง เป็นวัตถุวิสัยหรือภววิสัย ตลอด

จนสามารถสร้างนิยามที่วัดค่าในเชิงปริมาณได้
อันอาจเรียกความรู้ (ทางวิทยาศาสตร์) แบบนี้
ว่า **“ภูมิปัญญาแบบปฏิฐาน”** (positive wis-
dom) ส่วนเรื่องพิสูจนไม่ได้ด้วยหลักการทาง
วิทยาศาสตร์ ก็ปล่อยให้เป็นเรื่องถกเถียงในทาง
ปรัชญาต่อไป โดยเฉพาะประเด็นปัญหาทาง
ด้านจริยปรัชญาที่เกี่ยวกับความหมายเชิงคุณค่า
ต่างๆ เช่น ดีหรือชั่ว ควรทำหรือไม่ควรทำ เหมาะ
สมหรือไม่เหมาะสม มีคุณธรรมหรือไร้คุณธรรม
 ฯลฯ ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็น **“ภูมิปัญญาแบบ
ปทัฏฐาน”** (normative wisdom) ในที่สุด
พัฒนาการทางภูมิปัญญาของอารยธรรมมนุษย์
ดังที่กล่าวมาข้างต้น ก็ทำให้ **“ความรู้”** ทาง
วิทยาศาสตร์ หรือภูมิปัญญาแบบปฏิฐาน กลาย
เป็นสิ่งที่แปลกแยกจาก **“คุณธรรม”** ทางศาสนา
หรือภูมิปัญญาแบบปทัฏฐาน กระบวนทัศน์
ขององค์ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก
ที่ถือกันว่ามีลักษณะใกล้เคียงมากกับความรู้
ทางวิทยาศาสตร์ จึงตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของ
ภาวะความแปลกแยกระหว่าง **“ความรู้”** กับ
“คุณธรรม” ตามที่กล่าวมานี้ด้วย

เมื่อความรู้ทางวิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้าขึ้น
จนสามารถสร้างเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่อำนวยความสะดวก
สะดวกสบายให้กับมนุษย์อย่างมากมาย ปาฏิหาริย์
ที่เกิดจาก **“ความรู้”** ทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี
สมัยใหม่ ซึ่งเหนือกว่าปาฏิหาริย์อันเกิดจากความ
เชื่อในเรื่อง **“คุณธรรม”** ทางศาสนาแบบเดิม ก็
ทำให้มนุษย์เริ่มเห็นห่างจากเรื่องคุณธรรมทาง
ศาสนา และถูกรอปรงำด้วยอิทธิพลของอำนาจ
แห่งวัตถุธรรมมากขึ้น

เพราะขณะที่มนุษย์นำเรื่องคุณธรรมทาง
ศาสนาไปผูกติดอยู่กับเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ต่าง
ๆ โดยเชื่อว่าการเข้าถึงคุณธรรมทางศาสนาจะ
ช่วยให้บุคคลผู้นั้นมี **“อำนาจพิเศษ”** เหนือมนุษย์
ปุถุชนทั่วไป เช่น ถ้าบรรลุป็นพระอรหันต์แล้วจะ

ต้องเหาะได้ มีหุทิพย์ ตาทิพย์ สามารถติดต่อกับ
คนที่อยู่ห่างไกลได้ทางจิต ฯลฯ (โดยถึงแม้
พุทธศาสนาจะไม่ส่งเสริมความหลงใหลในเรื่อง
อำนาจพิเศษเหล่านี้ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าทรง
เบื่อหน่ายในอิทธิปาฏิหาริย์ แต่ทรงสรรเสริญอนุ
ศาสน์ปาฏิหาริย์อันคือความสามารถในการสอน
ผู้คนให้ลดละกิเลสตัดหาอุปาทาน อีกทั้งพระ
อรหันต์ประเภทที่ไม่มีอิทธิฤทธิ์ อันเกิดจากการใช้
พลังงานทางจิตที่มีระดับสูงกว่าปุถุชนทั่วไป ทำให้
เกิดปรากฏการณ์พิเศษบางอย่างเหล่านี้ก็มีอยู่มาก
แต่ในความรู้สึกของผู้คนจำนวนไม่น้อยจะคิดว่า
พระอรหันต์ที่ไม่มีฤทธิ์ก็มีสถานะทางสังคมที่ไม่
แตกต่างจากปุถุชนทั่วไปสักเท่าไรนัก เนื่องจาก
ไปผูกโยงเรื่องการเมืองอำนาจพิเศษเหนือธรรมชาติ
ต่างๆ ให้เป็นเรื่องเดียวกันกับการเข้าถึงคุณธรรม
ทางศาสนา)

อย่างไรก็ตามเมื่อไม่มีประจักษ์พยานพิสูจนถึง
อำนาจพิเศษเหล่านี้ (อันเชื่อว่าเกิดขึ้นจากการเข้า
ถึง **“คุณธรรมทางศาสนา”**) ได้อย่างชัดเจน และ
ถึงอำนาจพิเศษเช่นนี้จะมีจริง ก็เกิดขึ้นเฉพาะกับ
บุคคลที่เชื่อกันว่าเข้าถึงคุณธรรมทางศาสนาที่เป็น
คนจำนวนน้อยเท่านั้น โดยคนทั่วไปจะไม่สามารถ
เข้าถึงและไม่ได้รับประโยชน์สุขจากอิทธิปาฏิหาริย์
เหล่านี้มากนัก แต่อิทธิปาฏิหาริย์ของความรู้ทาง
วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีสมัยใหม่กลับมีความเหนือ
กว่าหลายชั้น เพราะนอกจากสามารถพิสูจน
ยืนยันให้มนุษย์ทุกคนเห็นประจักษ์ถึงความจริงแห่ง
อำนาจพิเศษที่ **“เกิดขึ้น”**แล้ว ยังสามารถช่วยให้
มนุษย์ทุกคนเข้าถึง ตลอดจนได้รับประโยชน์สุข
จากอิทธิปาฏิหาริย์ดังกล่าวด้วย อาทิ สามารถ
ช่วยให้มนุษย์ทุกคนเหาะไปในอากาศได้ทั่วโลก ขอ
เพียง **“มีเงิน”** ซื้อตั๋วเครื่องบินหรือเช่าเครื่องบิน
เหมาลำไปยังที่ต่าง ๆ ช่วยให้มนุษย์ทุกคนสามารถ
ติดต่อกับผู้ที่อยู่กันคนละซีกโลกได้ทุกขณะเวลา
โดยเห็นทั้งภาพและได้ยินทั้งเสียงชัดเจนยิ่งกว่า
การเพ่งดูลูกแก้ววิเศษ ขอเพียง **“มีเงิน”** ซื้อ

สมาร์ทโฟน ๓ จีรุ่นใหม่ ช่วยให้มนุษย์ทุกคนสามารถเห็นภาพสิ่งต่าง ๆ บนพื้นโลกได้ยิ่งกว่าการมีตาทิพย์ ขอเพียง **“มีเงิน”** ซื้อภาพถ่ายจากดาวเทียมโจรกรรม ตลอดจนช่วยให้มนุษย์ทุกคนสามารถไปเที่ยวบนสวรรค์ที่มีทุกอย่างให้กิน ลูบ ต้ม เลพ ทั้งรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสอย่างมีความสุขเต็มที่ ขอเพียง **“มีเงิน”** ไปเที่ยวสถานเริงรมย์ชั้นหนึ่ง พักโรงแรมห้าดาว และได้ท่องเที่ยวในสถานที่ทุกแห่งทั่วโลกตามที่อยากไป ฯลฯ **“เงิน”** จึงกลายเป็นเสมือน **“พระเจ้าองค์ใหม่”** ที่สามารถบันดาลให้ผู้คนเข้าถึงอิทธิปาฏิหาริย์และความสุขสะดวกสบายต่าง ๆ ได้อย่างเที่ยงแท้แน่นอนยิ่งกว่าพระเจ้าในศาสนาแบบเดิมที่มนุษย์รู้จัก

เมื่อความเชื่อในเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ที่แฝงอยู่ในศาสนาแบบเดิมล้นคลอน อันทำให้ความเชื่อทางศาสนาล้นคลอน **“คุณธรรม”** ที่ผูกติดอยู่กับความเชื่อทางศาสนาก็พลอยล้นคลอนไปด้วย เมื่อผู้คนเห็นห่างจาก **“ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง”** ที่ผูกอยู่กับเรื่องคุณธรรมทางศาสนา เครื่องมือที่สังคมเคยใช้อย่างได้ผลในการ **“สะกดสกัด หรือสลาย”** ความต้องการส่วนที่เกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐานของชีวิตมนุษย์ก็เสื่อมประสิทธิภาพลง เมื่อความต้องการของประชาชนถูกปลุกเร้าให้ขยายตัวมากเกินไปจนขอบเขตที่ทรัพยากรอันมีจำกัดของรัฐจะสามารถรองรับได้ การเบียดเบียนแย่งชิงทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัดเหล่านั้นก็ทวีความรุนแรงขึ้น ส่งผลทำให้สังคมมนุษย์ต้องเผชิญกับวิกฤติปัญหาต่าง ๆ มากขึ้น ๆ อันเนื่องมาจากปัญหาการใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดอย่าง **“ไม่มีประสิทธิภาพ ไม่เกิดประโยชน์สุขที่มากที่สุดสำหรับผู้คนจำนวนมากที่สุดในสังคมโดยรวม ตลอดจนไม่ก่อให้เกิดความสุขที่ยั่งยืน”** ซึ่งเป็นทิศทางที่ตรงข้ามกับหลักคุณธรรมทางศาสนา ดังตัวอย่างในกฎทันตสูตรที่พระพุทธเจ้าตรัสถึงหนทางที่นำไปสู่การ **“ใช้ทรัพย์น้อยกว่า**

มีการเตรียมน้อยกว่า แต่มีผลมากกว่า มีอานิสงส์มากกว่า” เป็นต้น

ขณะเดียวกันอิทธิปาฏิหาริย์ของเทคโนโลยีในการสร้างอาวุธสงครามสมัยใหม่ เช่น ขีปนาวุธติดหัวรบนิวเคลียร์ที่มีอานุภาพแห่งการทำลายล้างชีวิตมนุษย์ยิ่งกว่าศรของพระรามตามตำนานเทพปกรณัม ฯลฯ ได้ทำให้รูปแบบสงครามแย่งชิงทรัพยากรและความมั่งคั่งของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปจากในอดีตมาก เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลงพร้อมกับระเบิดปรมาณูสองลูกที่ถูกทิ้งลง ณ เมืองฮิโรชิมาและนางาซากิ ความพินาศย่อยยับของเมืองทั้งเมืองในช่วงพริบตา และชีวิตของผู้คนจำนวนมากนับแสนที่ล้มตายจากระเบิดปรมาณูแต่ละลูก ทำให้มนุษย์เริ่มตระหนักถึงความหายนะอันยิ่งใหญ่ไพศาลของสงครามแย่งชิงทรัพยากรยุคใหม่ที่กำลังเกิดขึ้น อันส่งผลทำให้มนุษย์หันมาพัฒนาปรับเปลี่ยนวิธีแย่งชิงทรัพยากรความมั่งคั่งด้วยการใช้ **“สงครามทางเศรษฐกิจ”** เป็นเครื่องมือแทน **“สงครามทางทหาร”** เพราะมีต้นทุนความเสียหายน้อยกว่าต่อความหายนะที่ควบคุมขอบเขตไม่ได้ของแสนยานุภาพแห่งเทคโนโลยีในการทำสงครามทางทหารสมัยใหม่ เช่น กัมมันตภาพรังสีจากอาวุธนิวเคลียร์ซึ่งสามารถแผ่ปกคลุมชั้นบรรยากาศที่ไม่มีพรมแดนไปยังประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก อาวุธชีวภาพที่สามารถจะทำให้เชื้อโรคร้ายแรงแพร่ระบาดไปยังพื้นที่นอกเป้าหมายสงคราม อาวุธเคมีที่สามารถสร้างมลภาวะตกค้างในระบบนิเวศของโลกได้อย่างยาวนาน ฯลฯ โดยประเทศที่ถึงแม้จะเป็นฝ่ายชนะในสงคราม ก็ต้องประสบกับความหายนะจากวิกฤติปัญหาต่างๆ มากมายที่ติดตามมา ด้วยผลแห่งแสนยานุภาพในการทำลายล้างมวลมนุษยชาติของอาวุธสงครามสมัยใหม่เหล่านี้ จนทำให้ไม่คุ้มค่าต้นทุนความเสี่ยงที่จะใช้กำลังทางทหารไปแย่งชิงทรัพยากรและความมั่งคั่งของชาติอื่นโดยตรงเหมือนเช่นในอดีตที่รัฐใหญ่มักจะใช้กำลังทหารเป็น

เครื่องมือรุกรานเพื่อแย่งชิงดินแดนและทรัพยากรจากรัฐที่เล็กกว่า

หลังการสิ้นสุดของยุคสงครามเย็น เมื่อกำแพงเบอร์ลินถูกทำลาย ประเทศสหภาพโซเวียตล่มสลาย และประเทศจีนหันมาใช้ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมแทนระบบเศรษฐกิจแบบคอมมิวนิสต์ ซาติมหาอำนาจฝ่ายเสรีนิยมโดยการนำของประเทศสหรัฐอเมริกา จึงผลักดันให้มีการสร้าง “ระเบียบโลกใหม่” ขึ้น ในยุคโลกาภิวัตน์ที่เงินสามารถไหลข้ามพรมแดนจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่งทั่วโลกชั่วพริบตาผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยที่ไม่มีกำแพงกั้นอีกต่อไป ทำให้โลกก้าวเข้าสู่ยุค “สงครามทางเศรษฐกิจ” อย่างเต็มตัว

ภายใต้บริบทของเงื่อนไขที่เปลี่ยนไปจากอดีตอย่างมากมายเช่นนี้ จำเป็นที่ประเทศไทยจะต้องสร้าง “สมดุลอย่างเป็นพลวัต” ของการพัฒนาและปรับตัว เพื่อให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างปรกติสุขท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างมี “ภูมิคุ้มกัน” ที่พอเพียง โดยจะถอยหลังคืนกลับสู่ระบบสังคมนิยมที่มีระเบียบแบบแผนดังเช่นในอดีตที่บางคนโหยหา แต่ไม่สอดคล้องกับกระแสความเปลี่ยนแปลงของโลก ก็ย่อมเป็นไปได้ยาก หรือการจะนำพาประเทศชาติก้าวกระโดดเข้าร่วมทำสงครามทางเศรษฐกิจเพื่อแย่งชิงทรัพยากรและความมั่งคั่งจากประเทศชาติอื่นๆ โดยทอดทิ้งรากฐานคุณค่าทางวัฒนธรรมใน “โครงสร้างส่วนลึกของสังคมไทย” ที่เป็นไปในทิศทางเพื่อการ “ใช้ทรัพยากรน้อยกว่า มี การเตรียมน้อยกว่า แต่มีผลมากกว่า มี อาณิสงส์มากกว่า” นั้นก็เป็นการไม่สมควรเช่นกัน

ผลกระทบต่อปรัชญาการศึกษา

เมื่อไปมุ่งที่ชัยชนะของการแข่งขันแย่งชิง

ความมั่งคั่งเพื่อการ “กินดีอยู่ดี” ในสงครามทางเศรษฐกิจเป็นเป้าหมายสำคัญ ปรัชญาการศึกษาภายใต้กระบวนทัศน์ของเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก ก็จะอยู่ที่การผลิต “ทรัพยากรมนุษย์” ที่มีศักยภาพสำหรับการ “แข่งขันผลิตให้มากๆ บริโภคให้มาก ๆ เพื่อการกินดีอยู่ดียิ่ง ๆ ขึ้นของชีวิต” อันแตกต่างจากปรัชญาการศึกษาภายใต้กระบวนทัศน์ของเศรษฐกิจพอเพียงซึ่งมุ่งที่การพัฒนาคนเพื่อ “ผลิตให้พอเพียง บริโภคให้พอดีพอเพียง และใช้เวลาที่เหลือสำหรับการแสวงหาความเจริญอกงามทางสติปัญญาที่จะช่วยให้มนุษย์เข้าถึงแก่นสารของการปลดปล่อยชีวิตให้เป็นอิสระจากภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์โดยปัญหาต่างๆ ทั้งหลายทั้งปวง”

กระบวนทัศน์ของการศึกษาภายใต้ระบบทุนนิยม อันเกิดจากทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์กระแสหลักในโลกทุกวันนี้ จึงมองมนุษย์ในฐานะเป็น “ทรัพยากร” อย่างหนึ่งของกระบวนการผลิตสินค้าและบริการต่างๆ เด็กแต่ละคนจะมีสถานะคล้ายกับดินเหนียวแต่ละก้อนที่ถูกจับใส่ลงในแม่พิมพ์การศึกษา ภายใต้ระบบ “อุตสาหกรรมทางการศึกษาของชาติ” แล้วใช้แรงบีบอัดกดดันให้ก้อนดินเหนียวได้รูปทรงตามแม่พิมพ์ที่ออกแบบไว้นั้น ผลผลิตทางการศึกษาขึ้นไหนได้รูปทรงตามมาตรฐานของแม่พิมพ์ที่กำหนด ก็ติดฉลากสินค้ารับรองคุณภาพด้วยใบประกาศนียบัตรหรือใบปริญญาบัตรเพื่อส่งไปขายในตลาดแรงงาน ส่วนผลผลิตขึ้นไหนมีตำหนิหรือไม่ได้รูปทรงตามมาตรฐานของแม่พิมพ์ ก็คัดทิ้งลงถังขยะเพื่อนำไปรีไซเคิลเป็นสินค้าเกรดต่ำ สำหรับวางขายแบกะดินข้างถนนในราคาถูก เด็กทุกวันนี้จึงถูกบีบคั้นให้ต้องแข่งขันกันเรียนหนังสือเพื่อเป้าหมายของผู้อื่นและสังคม ยิ่งกว่าเพื่อเป้าหมายแห่งแก่นสารคุณค่าของชีวิตตัวเอง

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

ท่านสมณะสอนว่า “มิตรดี สหายดีนั้น
ไม่ใช่เพียงแค่เพื่อนวัยเดียวกันเท่านั้น
บางทีเพื่อนวัยเดียวกัน แต่พากันไปสู่ที่ต่ำ
ไม่พากันเจริญ ก็ไม่เรียกว่ามิตร
หากแต่เป็นคนพาลต่างหาก

ธรรมะกับเพื่อน

ถ้านับตั้งแต่เรียนจบจากลัทธิมาลิกขาปี ๕๑ มาจนถึงปีนี้ก็เป็นเวลา ๙ ปีกว่าแล้ว ที่ฉันได้ฝึกฝน ปฏิบัติธรรมในชุมชนอโศก ในฐานะศิษย์เก่าลัทธิมาลิกขาและเป็นชาวชุมชนภูผาฟ้าหน้า

ตอนเรียนลัทธิมาลิกขา เราอยู่รวมกันเป็นนักเรียน กินนอนอยู่ประจำ มีเพื่อนมากมายทั้งในพุทธสถานเดียวกันและต่างพุทธสถาน แต่เมื่อแต่ละคนโตขึ้น พอเรียนจบชั้น ม.๖ ก็แยกย้ายไปตามเส้นทางที่ตนเลือกทั้งทางโลกและทางธรรม เพื่อนก็ทยอยห่างหายกันไปเรื่อยๆ

ต่อมาเพื่อนที่เคยอยู่วัดด้วยกันก็หายไป เหลือฉันเพียงคนเดียว ฉันเคยรู้สึกเหงา เศร้าใจเหมือนไม่มีเพื่อนที่จะคุยเล่นตามประสาวัยเดียวกันได้

ท่านสมณะสอนฉันว่า “มิตรดี สหายดีนั้น ไม่ใช่เพียงแค่เพื่อนวัยเดียวกันเท่านั้น บางทีเพื่อนวัยเดียวกัน แต่พากันไปสู่ที่ต่ำ ไม่พากันเจริญ ก็ไม่เรียกว่ามิตร หากแต่เป็นคนพาลต่างหาก

มิตรดี สหายดี คือใครก็ได้ วัยไหนก็ได้ ที่

ชักจูง เราไปสู่ที่เจริญ พาเราไปทำความดี พากันพัฒนาไปสู่สิ่งที่ดี นี่แหละคือมิตรแท้”

คำสอนนี้ทำให้ฉันหันกลับมามองคนรอบข้าง ที่เป็นมิตรดีมากมายเต็มไปหมด แล้วก็ได้เห็นว่าจริงแล้วรอบตัวเรามีแต่ “เพื่อน” อยู่รายล้อม ทั้งผู้ใหญ่ในชุมชนที่คอยบอกสอน รวมไปถึงท่านสมณะที่เป็นมิตรแท้ผู้ประเสริฐที่พาไปสู่ความเจริญ คอยให้ลัทธิมาลิกขารู้ให้เราเกิดปัญญาในการต่อสู้กับกิเลส

เวลาแต่ละปีที่ผ่านมาผ่านไปพาเราเติบโตขึ้นเรื่อยๆ จากวัยเด็กสู่วัยรุ่น และวัยหนุ่มสาว หรือวัยทำงาน จากที่เคยรับผิดชอบงานฉิบาตะทั่วไป ตอนนี้ฉันมีฐานงานที่ต้องรับผิดชอบเป็นหลักในฐานะ “แม่ฐาน” แล้ว คือ “ฐานทำคุณ” ที่บรรพภูผาฟ้าหน้า ห้อง ๓

ฐานทำคุณ เป็นฐานการศึกษาที่เน้นการเรียนรู้อันจะนำวัตถุดิบหรือสิ่งที่มีอยู่ในชุมชนมาต่อยอดมาแปรรูป หรือเพิ่มมูลค่าโดยทุกกระบวนการ

ต้องไร้สารพิษจนสามารถสร้างรายได้ให้ชุมชน ด้วยการส่งไปจำหน่ายที่ร้านชมรมมังสวิรัตแห่ง ประเทศไทย สาขาเชียงใหม่ (ชมร.ชม.) ได้

สินค้าในฐานะทำคุณมีหลากหลายแล้วแต่วัตถุดิบที่เรามี ถ้าเมื่อไหร่ของไร้สารพิษไม่มี เราก็เลิกผลิตหรือหาสินค้าจากเครือข่ายไร้สารพิษตัวอื่นมาทดแทน เพื่อส่งเสริมเกษตรกรให้ปลูกแบบอินทรีย์ เช่น เมื่อมีถั่วเหลืองไร้สารพิษเราก็ผลิตน้ำเต้าหู้หลากหลายรสชาติ แปรรูปเป็นโยเกิร์ตพร้อมดื่มรสผลไม้ต่างๆ เมื่อถั่วเหลืองไร้สารพิษหมดก็เลิกผลิต มาจับถั่วเขียวไร้สารพิษต่อยอดทำเป็นถั่วงอก ถั่วเขียวทอด และถั่วงวนที่ผลิตด้วยถั่วเขียวทั้งเปลือก โดยไม่ใช้ถั่วเขียวชกหรือถั่วทองและยังมีสินค้าตัวอื่นๆ อีก อาทิเช่น วันสมุนไพรมันต่างๆ น้ำพริกกะปิปั่นโรยข้าว ไก่กรอบเจ หมูหวานเจ ข้าวเกรียบไร้สารพิษ (เจ) และยังมีอีกหลายตัวที่กำลังจะพัฒนาสูตรเพื่อจำหน่ายต่อไป

ในบรรดาฟาร์มน้ำห้อง ๓ ยังมีฐานงานต่างๆ อีกหลายฐานงาน ที่มีอาๆ และพีศิษย์เก่าเป็นผู้ดูแลฐานงานผลิตสินค้าชุมชนที่ไร้สารพิษและดีต่อสุขภาพเพื่อเผยแพร่ต่อไป และยังเป็น การช่วยกันหารายได้เพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่ายภายในชุมชนสาธารณโภคีแห่งนี้ ที่กินใช้ร่วมกัน ช่วยกันทำงานตามกำลังความสามารถ และปฏิบัติธรรมสู่ความจนอย่างสุขสำราญเบิกบานใจ เพราะแต่ละคนไม่มีรายได้ ไม่มีเงินทอง จึงไม่ต้องมีทุกข์มาก

ศิษย์เก่าล้มมาลีक्षाที่จบจากบวรต่างๆ ของชาวอโคก ที่ได้มาอยู่ร่วมกันที่บวรภูผาฟาร์มแห่งนี้ จึงได้มารวมตัวกัน เพื่อที่จะได้มีพลังของคนวัยหนุ่มสาวที่จะช่วยกันสร้างสรร พัฒนาอย่างไม่ทิ้งกัน

โดยท่านอาจารย์ ๑ สมณะวินบณ ธิรจิตโต ได้เมตตาดำรงชื่อกลุ่มให้ว่า **“ธรรมกับเพื่อน”** ซึ่งชื่อจะสอดคล้องกับกลุ่มศิษย์เก่าที่มีบ้านอยู่ข้างวัด ชื่อว่ากลุ่ม **“เพื่อนธรรม”** ซึ่งท่าน อ.๑ ได้ให้ล้มมา-ทิวสิฐ แก่กลุ่มศิษย์เก่าว่า “ชื่อ “ธรรมกับเพื่อน” มีหลายความหมาย ทั้งทำงานกับเพื่อน ปฏิบัติธรรมกับเพื่อน แล้วยังต้องให้ธรรมะ คือ

ความเข้าใจเพื่อนด้วย ต้องอยู่กับเพื่อนอย่างไม่เพ่งโทษกัน ไม่เรียกร้อง แต่จะพยายามเข้าใจ ไม่มองแต่แง่ลบ และกรรมองในแง่ดีด้วย จะได้ไม่ถือสา กันมาก หรือไม่ถือสา กันเลย ก็จะเป็น “ธรรมกับเพื่อน” อย่างแท้จริง”

ฉันประทับใจตั้งแต่การชวนช่วยมารวมกลุ่มกันของศิษย์เก่าๆ ที่มีใจอยากจะทำช่วยแบ่งเบาภาระของผู้ใหญ่ในชุมชน โดยรับผิดชอบงานฐานน้ำสมุนไพรมัน ฐานน้ำยาปลูกไก่ และฐานทำคุณ แม้จะมีศิษย์เก่าๆ อยู่กันไม่กี่คน เรียกได้ว่า รับผิดชอบกันหนึ่งคนต่อหนึ่งฐานงาน แต่ก็พยายามที่จะมาร่วมกันเพื่อจะได้เป็นมิตรดี สหายดี ให้แก่กันและกัน แม้ว่าจะไปรวมตัวช่วยงานในฐานแต่ละฐานกันบ้างนิดๆ หน่อยๆ หรือจะไม่ได้รวมไปช่วยกันบ้าง ด้วยภาระหน้าที่ที่แตกต่างกัน แต่ก็พยายามจะเข้าใจกัน ให้ธรรมะกับเพื่อน เหมือนที่ท่านสมณะได้สอนไว้

“มิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์” โศลกธรรมของหลวงปู่สมณะโพธิรักษ์ คงเป็นสังฆธรรมที่เตือนให้พวกเราต้องชวนช่วยที่จะเข้าหามิตรดีมากขึ้น รวมกลุ่มกันให้เหนียวแน่นยิ่งขึ้น เพราะบนเส้นทางธรรมสายนี้ยังมีพญามารที่คอยหลอกล่อให้เราหลงทางอยู่เสมอๆ หากแต่เราไม่ได้เดินคนเดียว แต่เดินไปด้วยกันกับเพื่อนที่ใฝ่ธรรมะ ปฏิบัติธรรมกันเป็นทีม เกาะยึดศีล ๕ ให้มั่นคง พญามารก็ คงไม่สามารถที่จะหลอกล่อใครให้เดินหลงทางออกไปได้ง่ายๆ เหมือนการเดินคนเดียว

ยิ่งทำให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ยิ่งเติบโตเรายังมีเพื่อนร่วมทางมากมายบนเส้นทางธรรมสายนี้ เพื่อนที่มีใจเพียงมีไว้สนองกิเลส พวกมันไปสูความเสื่อมต่ำ หากแต่เป็นเพื่อนแท้ที่พากันฝึกฝนฝึกฝนกิเลส พวกมันมุ่งมั่นลดละ ปฏิบัติธรรมอย่างไม่ย่อท้อ ไม่ว่าจะเพื่อนวัยไหนๆ อายุเท่าไร แต่ถ้าหากเจอผู้ตั้งใจปฏิบัติธรรมแล้ว นี่แหละคือมิตรดี สหายดี ที่จะ เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์โดยแท้

☛ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิทย์ ชูโต

การล่าอาณานิคมในปัจจุบัน

ก็ไม่แตกต่างจากในอดีต

แต่มีการเปลี่ยนบทบาทกันเล็กน้อย

เพื่อไม่ให้เหยื่อรู้สึกตัวว่ากำลังถูกล่า

บริษัทยังเป็นการลงทุนของพ่อค้าเหมือนเดิม

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๙

ทำไมต้องรู้ทัน? บทสรุป

สำหรับชาวอาณานิคมใน “โลกใหม่” ซึ่งเคยโอดครวญในเรื่องการรีดนาทาเร้นของอังกฤษ พวกเขาเริ่มกวาดล้างชาวพื้นเมืองอย่างเข้มข้นหลังจากการประกาศอิสรภาพในปี ๑๗๗๖ (พ.ศ.๒๑๓๙) และยึดทวีปอเมริกาเหนือได้หมดในปี ๑๘๙๐ (พ.ศ. ๒๔๓๓) อย่างไรก็ตาม การขัดแย้งที่รุนแรงในเวลาต่อมาได้แก่การที่ผู้ตั้งถิ่นฐานทางภาคใต้ต้องการดำรงไว้ซึ่งการเกษตรและระบบทาส แต่คนในภาคเหนือต้องการพัฒนาอุตสาหกรรม หลังสงครามกลางเมืองซึ่งฝ่ายเหนือประสบความสำเร็จ อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน รัฐมนตรีคลังซึ่งแต่งตั้งโดยอับราฮัม ลินคอล์น ก็เป็นหัวหอกในการพัฒนาอุตสาหกรรมด้วยการปิดกั้นการแข่งขันจากภายนอกซึ่งก็ประสบความสำเร็จในเวลาต่อมา ปัจจัยสำคัญของความสำเร็จได้แก่ความอุดมสมบูรณ์ของประเทศซึ่งมีทั้งป่าไม้ขนาดใหญ่ ที่ดินมากมายสำหรับการเกษตร ฝูงสัตว์หลายชนิดนับสิบ ๆ ล้านตัว แหล่งแร่ธาตุสำคัญนานาชนิด แหล่งน้ำจืดจำนวนมากมหาศาลทั้งบนดินและใต้ดิน แหล่ง

น้ำมันซึ่งจำเป็นสำหรับอุตสาหกรรมที่เริ่มพบเมื่อปี ๑๘๕๙ (พ.ศ. ๒๔๐๒) ตลาดขนาดใหญ่ซึ่งขยายตัวตลอดเวลาจากการอพยพของชาวยุโรปและอื่น ๆ แรงงานราคาถูกของผู้อพยพ ปลาทะเลมีชุกชุมทั้งสองฝั่งมหาสมุทร และที่สำคัญที่สุดคือการแข่งขันกับยุโรปซึ่งพัฒนาอุตสาหกรรมมาก่อนและแข็งแกร่งกว่า ยิ่งกว่านั้นสหรัฐฯ ยังขยายการล่าวัตถุดิบและตลาดไปสู่ต่างประเทศตลอดเวลาโดยเริ่มจากดินแดนใกล้ ๆ เช่น เม็กซิโกคิวบา เกาะในทะเลแคริบเบียน ลาตินอเมริกา แล้วขยายวงออกไปจนถึงญี่ปุ่น ฟิลิปปินส์ จีน ตะวันออกกลางและทั่วโลกในปัจจุบัน

การล่าอาณานิคมในอดีตทำโดยกษัตริย์เป็นผู้เขียนกฎหมายและบริษัทที่ร่วมลงทุนโดยพ่อค้าเป็นผู้ออกกล้าแล้วแบ่งกำไรให้กษัตริย์ โดยมีกองทัพของกษัตริย์คอยปกป้องคุ้มครอง บริษัทซึ่งได้รับสิทธิผูกขาดในแต่ละพื้นที่มีสิทธิยึดครองดินแดนและปราบปรามชาวพื้นเมืองที่ต่อต้านขัดขืน กฎเกณฑ์ที่กษัตริย์เขียนไม่ได้เกิดจากการชั้นนำของ “ตลาด”

แต่มันเป็นระบบปิด (closed system) ที่ไม่เสรี มันถูกร่วมคิดโดยพ่อค้าและกษัตริย์เพื่อการปล้นชิง (despoliation) และทำลายกิจการของชาวพื้นเมือง โดยการใช้อำนาจเป็นธรรม (despotism) เป้าหมายคือวัตถุติบและตลาด

การล่าอาณานิคมในปัจจุบันก็ไม่แตกต่างจากในอดีตแต่มีการเปลี่ยนบทบาทกันเล็กน้อยเพื่อไม่ให้เหยื่อรู้สึกตัวว่ากำลังถูกล่า บริษัทยังเป็นการลงทุนของพ่อค้าเหมือนเดิม แต่ในปัจจุบันกษัตริย์ไม่ได้เป็นผู้วางกฎระเบียบ ผู้ที่วางกฎระเบียบสำหรับควบคุมการค้าได้แก่ “องค์กรบังหน้า” (Front Organization) ที่กษัตริย์หรือเรียกเสียใหม่ว่า “ประธานาธิบดี” เป็นผู้ตั้งขึ้น (ร่างโดยสำนักงานกฎหมายของบริษัท) ซึ่งได้แก่องค์การการค้าโลก (World Trade Organization-WTO) ส่วนธนาคารโลกและไอเอ็มเอฟทำหน้าที่ให้กู้โดยมีเงื่อนไขให้ประเทศผู้กู้เปิดประเทศให้ยักซ์ข้ามชาติเข้าไปหาประโยชน์ ทำลายกิจการในท้องถิ่นและยึดครองเศรษฐกิจและซื้อที่ดินได้อย่างถูกกฎหมาย รวมทั้งสามารถนำกำไรออกไปได้โดยไม่มีข้อจำกัด ด้วยเหตุนี้ การค้าร้อยละ ๖๐-๗๐ ของโลกในปัจจุบันจึงเป็นการค้าระหว่างบริษัทด้วยกันและยักซ์ข้ามชาติซึ่งส่วนใหญ่เป็นของตะวันตกได้ครอบครองทรัพย์สินนอกประเทศของตนไว้ร้อยละ ๒๐ แล้ว และกำลังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตามระบบที่ศาสตราจารย์ประเวศ วะสี เรียกว่า “กฎของป่า” (Law of Jungle) ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดได้แก่เม็กซิโกซึ่งยักซ์ค้าปลีกสัญชาติอเมริกันชื่อ “วอลล์มาร์ต” กลายเป็นผู้จ้างงานภาคเอกชนรายใหญ่ที่สุดของประเทศไปแล้ว หรือในอาร์เจนตินา ยักซ์ค้าปลีกต่างชาติก็ตั้งอยู่เกือบทุกหัวมุมถนน หรือแม้แต่ในประเทศไทย ภาคการเงินค้าส่งค้าปลีก การผลิตและจำหน่ายรถยนต์ ยาน ฯลฯ ก็ตกอยู่ในมือของบริษัทต่างชาติเป็นส่วนใหญ่ อนึ่ง บริษัทข้ามชาติที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก ๑๐๐ อันดับแรกต่างมีรายได้สูงกว่ารายได้ของประเทศส่วนใหญ่ในโลก ฉะนั้น ดร.เดวิด ซี. คอร์ทเทน จึงเรียก

ยุคปัจจุบันว่ายุค “บริษัทครองโลก”

สรุปได้ว่าชาวยุโรปซึ่งดำรงชีวิตอยู่ในทวีปเล็กๆ ที่มีสภาพอากาศที่หนาวเย็นและแปรปรวน มีทรัพยากรจำกัด ถูกรุมเร้าด้วยโรคระบาดและความอดอยากเป็นระยะๆ ถูกกดขี่ด้วยระบบศักดินา มีการแย่งชิงทรัพยากรและรบราฆ่าฟันกันด้วยสาเหตุทางศาสนาและอื่นๆ ตลอดเวลาประมาณ ๑,๐๐๐ ปี จึงอยู่ในฐานะยากจนและอายุสั้นเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตามความอดคัดและลำบากได้หล่อหลอมให้พวกเขาอดทน กล้าเสี่ยง ขยันขันแข็ง ประหยัดอดออม เห็นแก่ตัว หมั่นคิดค้นเพื่อเอาชนะศัตรู ธรรมชาติและโรคภัย เข้มโหด ตรงไปตรงมา มีระเบียบวินัย ตรงต่อเวลา ชอบผลงุญภัย ฯลฯ สำหรับผู้ตั้งถิ่นฐานใน “โลกใหม่” ซึ่งประกอบด้วยนักเผชิญโชค คนยากจน ทาสผิวขาว คนจรจัด โสเภณี ฯลฯ นั้น สิ่งที่พวกเขาปรารถนาเป็นพิเศษคือเสรีภาพ (liberty) อิสระภาพ (freedom) การได้ครอบครองทรัพย์สิน (property possession) การขยายขอบเขตดินแดน (frontier) และการไล่ล่าหาความสุข (pursuit of happiness) ซึ่งพวกเขาไม่เคยได้สัมผัส โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่ฝังลึกอยู่ในจิตใจคือความรังเกียจการแทรกแซงและควบคุมโดยรัฐบาล ความรู้สึกนี้ปรากฏอย่างชัดเจนในกลุ่มผู้สนับสนุนลัทธิ “ทุนนิยมคาวบอย” (Cowboy Capitalism) หรืออนุรักษนิยมใหม่ (Neo-conservatism) หรือการค้าเสรี (Free Trade) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนายทุนข้ามชาติและสมาชิกพรรครีพับลิกัน และจำนวนมากเป็นสายเหยี่ยวซึ่งนิยมการขยายอำนาจด้วยกำลังทหาร

สำหรับอนาคต การล่าผลประโยชน์ การแย่งชิงทรัพยากรของโลกและการขัดแย้งน่าจะรุนแรงมากขึ้น เพราะในขณะที่อุณหภูมิของโลกสูงขึ้น และทรัพยากรของโลกตั้งแต่พลังงาน พื้นที่เพาะปลูก ป่าไม้ ฝูงปลา แหล่งน้ำและแร่ธาตุสำคัญ ร่อยหรอลงอย่างรวดเร็ว ประชากรของโลกจะเพิ่มศตวรรษใหม่ของอเมริกา (Project for the New American Century-PNAC) จึงถูกเขียน

ขึ้นโดยกลุ่มที่นิยม “ทุนนิยม “ทุนนิยมคาวบอย” (Cowboy Capitalism) หรือ “ตลาดเสรี” (Free Market) ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าสหรัฐฯจะอยู่บนสุดของ “ห่วงโซ่อาหาร” (Food Chain) โครงการนี้มีวิลเลียม คริสตอล หัวหน้าคณะทำงานของอดีต รองประธานาธิบดีแดน เคเวลและปัจจุบันเป็น บรรณาธิการของหนังสือพิมพ์วิกกี สแตนดาร์ดของรูเพิร์ต เมอร์ด็อก เป็นประธาน ส่วนสมาชิกคนสำคัญ ได้แก่ เจบ บุช (น้องชายยอร์ช บุช) สตีฟ ฟอร์บส์ (เจ้าของนิตยสารฟอร์บส์) ฟรานซิส ฟูกูยามา (ศาสตราจารย์ทาง Political Economy ของมหาวิทยาลัย จอห์น ฮอปกินส์) โดเนลด์ รัมสเฟลด์ (อดีตรัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม) พอล วอล์ฟ วิตส์ (อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม) ริชาร์ด เฟล (อดีตหัวหน้าคณะที่ปรึกษาของ เพนตากอน) ฯลฯ คนเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็น “สายเหยี่ยว” สารระโดยสรุปของโครงการนี้คือ:

“เป้าหมายสูงสุดของสหรัฐฯ คือการรักษาตำแหน่งเจ้าโลกไว้ให้นานที่สุดที่จะทำได้ เพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าวสหรัฐฯ ต้องกระจายกำลังทหารไปตั้งอยู่อย่างถาวรในตะวันออกกลาง (เพื่อควบคุมน้ำมัน) และในภูมิภาคอื่นๆ ที่ยังไม่มีกองกำลังของสหรัฐฯประจำอยู่ เช่น ยุโรปใต้ ลาตินอเมริกา และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นอกจากนี้ยังต้องมุ่งควบคุมอวกาศและพัฒนาอาวุธนิวเคลียร์ที่จะสามารถทำลายหลุมหลบภัยหรือป้อมปราการที่ฝังลึกอยู่ใต้ดิน ซึ่งศัตรูของสหรัฐฯ กำลังสร้างอยู่ในปัจจุบัน ขณะเดียวกันก็ต้องสกัดกั้นการเติบโตของประเทศที่อาจเป็นคู่แข่งในอนาคต การดำเนินการเพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าวต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่องและจริงจัง”

เอกสารโครงการนี้ได้ถูกส่งให้พรรคเดโมแครตในสมัย บิล คลินตัน เป็นประธานาธิบดี จึงไม่น่าแปลกใจที่จะเห็น บารัก โอบามาเดินตามรอยเท้าของ ยอร์ช บุช เกือบทุกประการ (จนคะแนนนิยมตกลง) ตั้งแต่ยังผลักดัน “กฎของป่า” (Law of Jungle) ทางเศรษฐกิจต่อไป พยายามขยาย

การยึดครองและควบคุมตะวันออกกลาง (ลิเบีย ซีเรีย เยเมน อิหร่าน) มุ่งกลับมาตั้งกองกำลังในเอเชีย (คัมราน อุตะเกา) สนับสนุนเผด็จการในลาตินอเมริกา (คณะทหารฮอนดูรัสซึ่งล้มรัฐบาลประชาธิปไตยของนายเซเลยา) รุกคืบเข้าสู่เอเชียกลาง (ยูเครน ฯลฯ) ไม่มีการลงโทษนายทุนโจรภาคการเงินบนถนนวอลล์ สตรีตซึ่งฉ้อฉลจนเกิดวิกฤตทางการเงินเมื่อปี ๒๐๐๘ (พ.ศ.๒๕๕๑) เพราะบารัก โอบามา เองก็รับเงินบริจาคเพื่อใช้หาเสียงจากนายทุนโจรกลุ่มนี้ แถมแต่งตั้งคนในกลุ่มนี้เข้าดำรงตำแหน่งสำคัญในรัฐบาลด้วย

ในขณะที่สหรัฐฯมี “โครงการเพื่อศตวรรษใหม่ของอเมริกา” จีนก็มีแผนการที่เรียกว่า “The Hundred-Years Marathon” หรือ “การวิ่งมาราธอน ๑๐๐ ปี” ซึ่ง “สายเหยี่ยว” ภายในพรรคคอมมิวนิสต์เสนอให้มาเซตง เป้าหมายของแผนนี้คือการ “ชำระแค้น” ของการถูกตะวันตกทำให้อับยศอดสูในอดีตและแทนที่สหรัฐฯ ในฐานะผู้นำของโลกทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจและการทหารเมื่อถึงปี ๒๐๔๙ (พ.ศ.๒๕๙๒) แผนนี้ใช้หลักของซุนวู (อดีตแม่ทัพจีน) คือ “ชนะโดยไม่ต้องรบ” (ชนะใจหรือใช้กลอุบายหรือหลอกหลวง) แผนดังกล่าวถูกใช้ตั้งแต่จีนและสหรัฐฯ เริ่มมีความสัมพันธ์กันในปี ๑๙๗๒ (พ.ศ. ๒๕๑๕) แผนการนี้ถูกเปิดเผยให้ซีไอเอและกระทรวงกลาโหมอเมริกันทราบเมื่อปลายทศวรรษ ๑๙๙๐ และในปี ๒๐๐๑ (พ.ศ.๒๕๔๔) มิคาเอล พิลส์เบอร์รี่ผู้อำนวยการศูนย์ศึกษายุทธศาสตร์ ของจีนซึ่งเป็นผู้เปิดเผยความลับนี้ก็ได้รับรางวัล “ผลงานยอดเยี่ยม” จากยอร์ช เทเน็ต ผู้อำนวยการซีไอเอ

ฉะนั้น การที่จะได้เห็นสันติภาพในอนาคตจึงน่าจะเป็นไปได้ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากตัวแทนของพรรคริพับลิกันได้ครองตำแหน่งประธานาธิบดีต่อจาก บารัก โอบามา และประเทศเกิดใหม่ทางเศรษฐกิจกำลังเข้าร่วมเวทีการแข่งขันแห่งพลังงานทรัพยากรและแร่ธาตุสำคัญอย่างเข้มข้นมากขึ้นเรื่อยๆ ในปัจจุบัน

(ตอนที่ ๔๓)

❖ พฤติกรรม **ชอบอาบน้ำตึก** หรืออาบน้ำ
แล้วนอนเลย ยิ่งทำให้ร่างกาย**ขับเลือดเสีย**
ไปทิ้งช้าลง มี**เลือดเสียสะสมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ**
 จึงทำให้มี**‘น้ำมูกไหล’**บ่อยๆในตอนเช้า
 ถ้ามากขึ้น ก็จะมี **‘มูกข้นๆ’**เกิดขึ้น
 นานวันกลายเป็น **‘คอเสมหะ’**
 จะเป็น**ภูมิแพ้** **‘น้ำมูกไหล’**ง่าย
 จนถึงขั้นเป็น**‘ไซนัส’**ได้

๒.๓ **ลมพัดหึมน**

เป็น‘ลม’ ที่มี**กำเดาอยู่**มาก จึง**พัดขึ้นบน**
ตามธรรมชาติปรกติของกำเดา

เกิดแต่**ลมหายใจเข้า-ออก** **ลมแล่นทั่วกาย**
และ **ไฟสีกอง** เป็น**เหตุต้น**

◆ หากมี**ปริมาณ**มากเกินไป ‘ลมจะ**กำเริบ’**พัด**ขึ้นบน**
เร็วและแรง เป็น‘ลมตีขึ้นบน’**จนถึง‘ศีรษะ’** ก่อ
ให้เกิดอาการตามมามากมายและโดยมากจะเป็น
อาการอันตราย เช่น **ลมปะกำ** **ลมอัมพฤกษ์**
ลมอัมพาต **ความดันเลือดตีขึ้นบน** เป็นต้น

◆ หากมี**ปริมาณ**น้อยเกินไป ‘ลมจะ**ไปดันโลหิต’**
ให้น้อยตาม ทำให้‘**โลหิต**’**ไม่สามารถหล่อเลี้ยง**
‘สมอง’ได้เพียงพอ ส่งผลให้เกิดอาการ **หน้ามืด**
ตาลาย **วิงเวียน** **คล้ายจะเป็นลม** หรือเกิดภาวะ
เนื้อตัวเย็นลงก่อนหมดสติ เป็นต้น

๒.๔ **ลมพัดลงล่าง**

เป็น‘ลม’ ที่มี**กำเดาอยู่**น้อย จึง**พัดลงล่าง**
ตามธรรมชาติปรกติของกำเดา

เกิดแต่**ลมหายใจเข้า-ออก** **ลมแล่นทั่วกาย**
และ **ไฟสีกอง** เป็น**เหตุต้น**

มีหน้าที่ นำพาเสมหะกองอาโป ๑๒ ให้ลงไปหล่อเลี้ยงอวัยวะส่วนล่างทั้งหมด

◆ หากการไหลพัดลงของลมพัดลงล่างหย่อนเมื่อใด กระทำให้เกิดอาการต่างๆ เช่น เหน็บชา ตะคริว ปวดขัดตามข้อเข่าข้อกระดูก ขาอ่อนแรง เป็นต้น

๒.๕ ลมพัดในลำไส้ใหญ่ใน

เกิดแต่ กองลมทั้งสี่ ได้แก่ ลมหายใจเข้า-ออก ลมแล่นทั่วกาย ลมพัดขึ้นบน-ลงล่าง และไฟสีกอง

ซึ่งกองไฟที่สำคัญที่สุด คือ ไฟย่อยเกิดเป็นกำเดาย่อย เกิดตามด้วยลมพัดในไส้

มีหน้าที่ ช่วยคลุกเคล้า และช่วยนำพาอาหารใหม่(อุทรียัง)เคลื่อนไปตามระบบ และยังช่วยเพิ่มกำลังของไฟย่อย ทำให้‘กำเดาย่อย’มีกำลังใช้ในการเผาผลาญอาหารใหม่ได้มากขึ้น นอกจากนี้‘ลมในลำไส้ใหญ่’ยังช่วยนำพาอาหารเก่า(กริสัง)ให้เคลื่อนออกจากระบบด้วย

๒.๖ ลมพัดนอกลำไส้ใหญ่ใน

เกิดแต่ ไฟสีกอง กองลมหายใจเข้า-ออก ลมแล่นทั่วกาย และลมพัดลงล่าง

ลมพัดลงล่างเป็นกองลมสำคัญที่สุด

มีหน้าที่ พัดพาน้ำโลหิตตั้ง น้ำเหลือง น้ำระดู น้ำปัสสาวะ น้ำกาม น้ำไขข้อ กระทำให้ธาตุน้ำและธาตุดินในช่องท้องทำงานเป็นปกติได้

นอกจากนี้ ‘ลมพัดนอกลำไส้ใหญ่-ใหญ่’ยังเกิดจาก การทำงานของอวัยวะในช่องท้อง เช่น ‘ลมกำเดา’ที่เกิดจากการทำงานของ ‘ตับ-ไต-ม้าม’ เป็นต้น แต่เกิดอยู่นอกลำไส้ใหญ่-ใหญ่

๓. เสมหะ

หมายถึง มูกเมื่อกมัน ที่อยู่ในระบบทางเดินอาหาร และทางเดินหายใจ มี คอเสมหะ อูระ-เสมหะ คุณเสมหะ

* **สาเหตุที่กำเนิดเสมหะมากก็มีเรื่องๆ**

เริ่มจาก ปิตตะ พัทธะ เช่น นอนดึก เครียด อารมณ์ไม่ดีต่างๆ อาหารรสจัดต่างๆ

→ ทำให้เกิด เม็ดเลือดแดงจำนวนมาก ในระบบหมุนเวียนเลือด

→ ทำให้ ร่างกายต้องขับเลือดเสียนี้ มาทิ้งที่ระบบทางเดินอาหารเป็นจำนวนมาก

เริ่มแรก จะเกิดอาการ ร้อนใน ปากแตก ลิ้นเป็นฝ้า ลิ้นแตก

พอนานวันเข้า ร่างกายต้องสร้างมูกจำนวนมากขึ้นมาในระบบทางเดินอาหาร เพื่อไม่ให้ ‘เลือดแดง’ที่เป็นกรด ทำลายเส้นโลหิตฝอยในทางเดินอาหาร และไม่ให้คุดซิม เอาเลือดเสียกลับเข้าไปใน ‘ระบบหมุนเวียนเลือด’ อีก

มูก ก็คือ เสมหะ ที่ถูกสร้างมาต่อเนื่องเรื่อยๆ ยิ่งมากขึ้นเท่าไร **อุจจาระที่ออกมา**ก็จะหลุดเล็กลงเรื่อยๆ นี่คือ ‘**คุณเสมหะ**’

ถ้าเรายังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม จะยิ่งทำให้เลือดเสียจาก ‘เส้นเลือดดำใหญ่’ ผ่านไปยังหัวใจ ห้องบนขวา ออกห้องล่างขวา ด้วยเลือดเสียจำนวนมากนี้ ทำให้แบคทีเรีย ไวรัสที่ปนมากับลมหายใจ ‘ไวรัส’กลุ่มต่างๆ จะลงมากินเลือดเสียที่‘ปอด’ ทำให้‘ปอด’ต้องสร้าง‘มูก’จำนวนมากเพื่อปกป้องไม่ให้ แบคทีเรีย ไวรัส นั้นถูกคุดซิมเข้าไปในกระแสเลือด มิฉะนั้น จะติดเชื่อใน ‘กระแสเลือด’ได้

จำนวน‘มูก’ที่เพิ่มขึ้นทุกวัน ทำให้มีเสมหะแห้งหรือสลดเกิดขึ้น ร่างกายพยายามขับมูก เสมหะออกไป บางครั้งก็ออกบ้าง ไม่ออกบ้าง จนกลายเป็น ‘**อูระเสมหะ**’

จำนวน‘เลือดเสีย’ที่ผ่านไปในร่างกาย เมื่อผ่าน‘โพรงจมูก’ แบคทีเรีย ไวรัส จึงลงมากินเลือดเสียที่บริเวณนี้อีก

บวกกับพฤติกรรม ชอบอาบน้ำน้ำดึกหรืออาบน้ำแล้วนอนเลย ยิ่งทำให้ร่างกายขับเลือดเสียไปทิ้งช้าลง มีเลือดเสียสะสมเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จึงทำให้มี‘น้ำมูกไหล’บ่อยๆในตอนเช้า ถ้ามากขึ้น ก็จะมี‘มูกข้นๆ’เกิดขึ้น นานวันกลายเป็น ‘คอเสมหะ’ จะเป็นภูมิแพ้ น้ำมูกไหลง่าย จนถึงขั้นเป็น‘ไซนัส’ได้

๒.๓ การรักษาโรค

การรักษาโดยใช้ยาสมุนไพร และวิธีอื่น

* การที่จะรู้จักวิธีการสำหรับรักษาโรค
แบ่งได้เป็น ๔ ประการ คือ

* รู้จักเภสัชวัตถุ

* รู้จักสรรพคุณเภสัช

* รู้จักคณาเภสัช

* รู้จักวิธีปรุงยาตามแบบวิธีทางการ
แพทย์แผนไทย

* การปรุงยาสมุนไพร และการจ่ายยา

♦ วิธีเตรียมสมุนไพรสดและสมุนไพรแห้ง
มีดังนี้

* สมุนไพรสด

- ต้องล้างน้ำสะอาดก่อนนำไปใช้หรือก่อน
นำไปทำให้แห้ง

- ห้ามให้ได้ขึ้นที่มีขนาดพอประมาณ ไม่หยาบ
หรือละเอียดเกินไป เพราะสมุนไพรชิ้นใหญ่จะทำให้
ตัวยาละลายออกมาน้อย แต่ถ้าเป็นผงละเอียด
จะรินเฉพาะน้ำให้ใสได้ยาก

- สมุนไพรที่เป็นเหง้าหรือหัวใต้ดินควรทุบ
หรือบด ทำให้แตก ตัวยาที่เป็น 'น้ำมันหอมระเหย'
จะออกได้ดี

* สมุนไพรแห้ง นำมาหั่นเป็นชิ้นบางๆ
ตากแดดจนแห้งหรืออบที่อุณหภูมิ ๔๕-๕๐ องศา-
เซลเซียส เก็บไว้ในภาชนะที่แห้งและปิดสนิท

♦ การจ่ายยาให้แก่ผู้ป่วย มีสิ่งที่ต้องรู้
ดังนี้

* การเตรียมยา เป็นรูปแบบใด คือ สมุนไพร
ที่ยังไม่ได้แปรสภาพ หรือ ยาสมุนไพรสำเร็จ

* รูปแบบการจ่ายยา เป็นแบบสมุนไพร
ปรุงสำเร็จ หรือ ตำรับพร้อมยากระสาย

* การเขียนใบสั่งยา

๓ ต่อฉบับหน้า

‘บุญ’ ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์
‘บุญ’ คือตัวการที่ทำให้หมดสิ้นสุขสิ้นทุกข์
ชนิดที่สะอาดหมดจดด้วยซ้ำ
‘บุญ’ ไม่ใช่ ‘เวทนา’ ‘บุญ’ เป็น ‘เจตนา’ ของ
มโน (มโนสัญญาเจตนา) เท่านั้น
‘บุญ’ ไม่มี ‘ภพ’ ไม่มี ‘ชาติ’
‘บุญ’ ไม่ใช่ ‘วิญญาณาหาร’ และไม่ใช่ ‘กวจิ-
การาหาร’ เป็นอันขาด
แต่ ‘บุญ’ ต้องมี ‘ผัสสาหาร’ จึงจะเกิด ‘ผล’
ถ้าไม่มี ‘ธรรมะ ๒’ ทำ ‘ผัสสะ’ กันจนกระทั่งเป็น
‘เวทนา’ ก็ไม่มี ‘เวทนา’ ใดเกิด มาให้ ‘บุญ’ ทำงาน
ได้เลย ‘บุญ’ ก็ไม่มีในโลกนั้น
นั่นคือ ‘โลก’ อหังการใดๆ ย่อมเป็น ‘โลก’ ที่ไม่มี ‘บุญ’
เพราะ ‘บุญ’ ต้องหมดสิ้นลงเกลี้ยงสนิทจึงจะเป็น
‘โลก’ อหังการได้
‘บุญ’ จึงไม่ใช่สิ่งที่จะ ‘ได้’ จะ ‘มี’ กันเลย

♣ พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ฝึกจิตปัจจุบันสำคัญที่สุด

สถานการณ์ภัยแล้งมาเยือนที่ราบกว้างใหญ่นานหลายเดือน หญ้าแห้งๆ เหลือแต่กอกระจายอยู่ทั่วไป ลัตว์นานาชนิดต้องเดินข้ามเนินทรายไปไกลนับสิบลี้ลิบกีโลเมตร เพื่อไปกินน้ำในลำธารที่ตอนนี้เหลือสภาพเป็นเพียงแอ่งเล็กๆ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ชุ่มฉ่ำด้วยน้ำเต็มฝั่ง

ควายป่าที่ยังไม่โตเต็มวัยกำลังก้มหน้าเล็มต้นไม้ใบหญ้าที่ยืนต้นแห้งตาย ในขณะที่ควายฝูงใหญ่มุ่งหน้าไปยังแหล่งน้ำที่อยู่ห่างไกลออกไป มันพยายามวิ่งไปรวมฝูงแต่ไม่ทันเสียแล้ว ฝูงลิงโต ๔-๕ ตัวที่ชุ่มในพงหญ้าพุ่งกระโจนเข้าหาอย่างรวดเร็ว

ตัวหนึ่งกระโดดจับคอควายป่าจนล้มลง อีก ๔ ตัวกระโดดรุมขย้ำกัดทั้งที่มันยังไม่ขาดใจ ดวงตามันเบิกโพลงตื่นไปมาด้วยความเจ็บปวดจากคมเขี้ยวที่กัดฉีกทั้งดึงเนื้อหนังที่ละชิ้น ๆ

ในพงหญ้าอันแห้งแล้งนั้น ลัตว์บางประเภทอาจจะปลอดภัยจากลัตว์ร้ายอื่น ๆ แต่มันก็ต้องต่อสู้กับพวกเดียวกันเพื่อแย่งอาณาเขต ทั้งยังต้องต่อสู้แย่งคู่ผสมพันธุ์ ลัตว์ตัวผู้จำนวนไม่น้อยได้รับบาดเจ็บหรือกระทั่งต้องตายจากการต่อสู้แย่งชิงนี้

สัตว์โลกต้องทนสู้อยู่กับธรรมชาติที่แปรปรวนไปตามฤดูกาล บางครั้งกว่าจะได้อาหารยังชีวิตสักมื้อก็ต้องทนหิวหลายวันจนร่างกายผอมโซ

หรือทนไม่ไหวก็ตายไปเพราะขาดอาหาร ในสภาพ สัตว์เดรัจฉานนั้นมันหมดโอกาสที่จะแก้กรรมหรือ ปรับปรุงกรรมใด ๆ ให้ดีขึ้น ต้องมีชีวิตตามประสา มันจนกว่าจะตาย

พระพุทธเจ้าตรัสว่า คนเมื่อตายไปแล้วน้อยนัก ที่จะได้กลับมาเกิดเป็นคนอีก ท่านเปรียบเทียบ โดยใช้ปลายเล็บข้อนฝุ่นดินขึ้นมา แล้วถาม พระภิกษุทั้งหลายว่า ฝุ่นที่ข้อนี้กับผืนแผ่นดิน อย่างไหนจะมีจำนวนมากว่ากัน ภิกษุตอบว่า ผืนแผ่นดินมีจำนวนมากว่า ฝุ่นที่ปลายเล็บมีน้อย นิดเดียว พระพุทธเจ้าตรัสเตือนว่า “สัตว์กลับมาเกิดในหมู่มนุษย์มีประมาณน้อย สัตว์ไปเกิด ในกำเนิดอื่นจากมนุษย์มีมากกว่ามากทีเดียว ฉะนั้นเหมือนกัน เพราะเหตุตั้งนี้นั้น เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่า เราจักเป็นผู้ไม่ประมาท ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ นั่นแหละ” (พระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ นขลิขสูตร ข้อ ๖๖๓-๖๖๔)

เมื่อเกิดมาแล้วก็บ่ายหน้าไปสู่ความตายกัน ทั้งสิ้น แต่คนก็ไม่ตระหนักเรื่องนี้สักเท่าไร ไม่ได้ คิดเลยว่าความตายมาเยือนได้ทุกเมื่อ ใช้ชีวิต ไปวัน ๆ อย่างประมาทและเปล่าตาย บางคนก็ ตั้งหน้าตั้งตากอบโกยแย่งชิงทรัพย์สินเงินทอง ขยายที่ดินอาณาเขตอาณาจักรด้วยเล่ห์กลสารพัด เพื่อจะร่ำรวยให้เหนือผู้อื่นให้มากที่สุด

ไม่ว่าจะเรื่องความโลภไม่ว่าจะเรื่องกามก็ จัดจ้านกันมาก พ่อครูสมณะโพธิรักษ์เทศน์ถึง อวิชชาของคนว่า ก็เลสมันหนักมันแรง ยกตัว- อย่างชัดๆว่า ขนาดฆ่าตัวมันเสียเอาเมียมันมา ก็ทำได้ จะตำข้าวอย่างไรก็ทำเพราะความมืดบอด

ที่มีมากเกลื่อนเมืองก็คือความลุ่มหลงใน อบายมุข เครื่องทองของเมาและยาเสพติด ใคร เข้าไปติดกับดักสิ่งเหล่านี้สติปัญญาก็เสื่อมถอย ไม่ประกอบสัมมาอาชีวะจึงต้องลักเล็กขโมยน้อย ความชั่วเพิ่มทวีเป็นก่ออาชญากรรมร้ายรุนแรงหนักเข้าก็ต้องเข้าไปอยู่ในคุกตะราง บางคนเวียน เข้าเวียนออกคุกเป็นว่าเล่น หรือติดตลอดชีวิต แม้กระทั่งถูกประหารชีวิต

ใครโชคดีมีกุศลสั่งสมมาดีได้พบสัตบุรุษ ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบถูกต้องตรงตามแนวทาง พระพุทธเจ้าสอนไว้ ได้ลงมือปฏิบัติตามเกิดปัญญา ทางธรรมได้จริง ผู้นั้นจะไม่ประมาท เขาระลึกถึงความตายที่จะมาเยือนได้ทุกขณะ ไม่กลัวความ ตายแต่จะใช้ชีวิตอย่างมีประโยชน์สร้างสรรค์และ ลดละกิเลส ไม่เบียดเบียนใครทั้งกาย วาจาใจ เขา จะฝึกฝนขัดเกลาตนให้มากที่สุด เพื่อให้เป็นกรรม ดีติดตัวข้ามภพข้ามชาติไปสู่ความเป็นชีวิตใหม่ที่ เจริญยิ่งกว่าเดิม

ด้วยเหตุนี้เขาจะไม่หวาดผวาท่อความตายที่จะ มาเยือน เพราะมันใจตนเองว่า ได้สั่งสมกรรมอัน เป็นกุศล ฝึกฝนพากเพียรชำระกิเลสขัดเกลาตน จะตายไปก็ไปสู่สุคติภพ เมื่อกลับมาเกิดใหม่ก็จะมี จิตวิญญาณอันดีงาม ไม่เป็นจิตวิญญาณของสัตว์ เดรัจฉานที่มีอยู่ในคนเป็น ๆ ที่ปรากฏเบียดเบียน กันให้เห็นอยู่ทั่วทั้งโลก ☸

ขอนอบน้อมมัตถัญญูเทิดพระคุณ

๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค

“เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๔ ยินดีด้วย

ความเป็นสัตว์ไม่ได้อยู่ที่แท่งก้อนดินดึกดึก

สัตว์ที่หมายคือ วิญญาณที่ยังเป็นสัตว์

มีอารมย์ต่ำ สัตว์แบบโลกนั้นหยาบ

ในทางธรรมหมายเอา

จิต เจตสิก รูป นิพพาน

ถ้าจับเรียนรู้สัตว์นี้ไม่ได้

ก็ฆ่าสัตว์ไม่ได้

ถ้าไม่รู้สัตว์ จะฆ่าสัตว์ได้อย่างไร

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

บรรยายทางเอก

ทพ.จ.บริการพยุหะ

ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง

และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

พิธีพุทธ---พิธีกรรม

“กาล”กับ“กรรม”นำพาสู่ฟ้ากว้าง
 เกิดเป็น“คน”สมชื่อมี “ปัญญา”
 มิรู้“บุญ”มิรู้“บาป”วิบัติสุด
 ยึดถือเพียง “พิธีกรรมมาจากาย”
 พุทธธรรมถูกตรงจึงเร้นลับ
 มากมีแต่พิธีกรรมท่วงทำนอง
 ชาติศาสนาพระมหากษัตริย์
 ยึดอิสระเสรีภาพของปวงชน
 ระบอบประชาธิปไตยแห่งชาติ
 รวมพลังจัดพรรคตั้งรัฐบาล
 “อธิปไตย”อำนาจของปวงชน
 หากเริงโลกทวนกระแสสมเด็จ“พ่อ”
 หารู้ไม่มีนานนักโลกเวียนกลับ
 ด้วยสาเหตุรอบแรกผิดวินัย

จักเสกสร้างสังคมสมคุณค่า
 ไข่มัวเมาตัดทอนหมาย
 เป็นชาวพุทธเสื่อมศีลธรรมห่างหาย
 “ใจ”เป็นนายมิหยัง “ธรรม”นำครรลอง
 ไร้“สงฆ์”แท้เทศน์สรรพแฝงธรรมผอง
 ยุคเสนอ-สนองสังคมพุทธ...ยุทธ์ “น้ำมนต์”
 องค์ประกอบของรัฐทุกแห่งหน
 เป็นเบื้องต้นชีวิตคิดก่อการ
 ให้โอกาสนักการเมืองวางรากฐาน
 และรับช่วงบริหารจาก คสช.
 นักการเมืองขวยขวนพิทักษ์ต่อ
 ผยองพอให้หยามพันไมไทย
 เริ่มหนึ่งนักรอบสองวนเวียนใหม่
 ประเทศไทยจึงต้องไร้สภา

ชุดช็อคช พารินขวาน

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade
สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายดีที่อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดดีที่อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

0 2733 6670

0 2733 4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ **มาลัยทิพย์ โกคาพันธ์** 09 0828 2728

ศีลสนิท น้อยอินดีะ 08 1253 7677

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

farinkwan@gmail.com, baiyanang@gmail.com

เพลง คนโลกเก่า

- แทรกมวลแมกไม้ลอยมา

แทรกดินแทรกฟ้าลอยไกล

แทรกธารทะเลโลมโล้

พลังแทรกซ้อนบ่อนไซแทรกซอนไปทุกที่

- ร้อยสื่อพันสารหวานล่อม

แพร่ชวนยิ้มไปเร็วรี่

นั่นคือสื่อเชื้อโลกีย์

ย้ายปีทามานุษย์สุดทุกข์สุดทน

- トラบได้ไม่ย้อนทวนทาง

トラบได้ไม่ล้างใจคน

トラบไม่ยอมฝึกฝน

ลดโลกไกรทรหลงส่งตนจนหยุดลามาร้อนเร้า

- ร้อยหมื่นร้อยล้านลากลับ

ยอดคนยุคใครใครไต่เท้า

ปราดเปรื่องเขื่องล้นคนเรา

ก็ยังคงคนโหดเขลาเก่าซ้ำโลกเดิม.

ดาวน์โหลดเพลง “คนโลกเก่า” ฟรี

ที่ <http://archive.org/search.php?page>

(ค้น เพลงสังฆกรรมชีวิต)

เพลง“คนโลกเก่า”นี้ เดิมคือเพลงว่า“พลังรัก” ซึ่งแต่งทำนองและเนื้อไว้ตั้งแต่ ๕ มีนาคม ๒๕๑๐ แล้วนำทำนองมาใส่เนื้อร้องใหม่เป็นเพลง“คนโลกเก่า” เสร็จเรียบร้อย เมื่อ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๒๔ อัดเสียงครั้งแรก ๒๘ เมษายน ๒๕๒๕ ให้ พูลศรี เจริญพงษ์ ขับร้อง และมีปราจิณ ทรงเผ่า แยกเสียงประสาน เสร็จ ๒๑.๑๒ น. อัลบั้มและแผ่นเสียงลงเพลย์ชุด“ขวัญ” วางตลาด มิถุนายน ๒๕๒๕

สาระเนื้อหาของเพลง“คนโลกเก่า”นี้ เนื้อเพลงตั้งแต่ยังเป็นเพลง“พลังรัก”ก็เป็นการบรรยายแบบสายลมแสงแดด โลภีก็เต็มคราบน้ำนั้นแหละ “แทรกมวลแมกไม้ลอยมา แทรกลม แทรกฟ้าลอยไกล แทรกธารทะเลโลมโล้ พลังแห่งรักจากใจ แทรกซอนไปทุกที่ ร้อย ขวากพันหนามกั้นขวาง กีดขวางพลังรักที่ ไม่อาจต้านทานรักที่มี ด้วยแรงพลังรักนี้ท่วมทับ สุดทน จะเพียรแทรกซ้นซอนใจ จะวอนเทพไท้บันดาล จะตายขอยอมอาจหาญ แม้เป็น ทาสรักจวบกาลก็ยอมชานชบมัน ร้อยยากสุดเข็ญเช่นใด หมิ่นโทษแสนภัยกางกั้น จะคงมั่น รักนิรันดร์ เพิ่มพูนพลังรักขวัญให้สูงท่วมทวี” ดังนี้แล เพลง“พลังรัก” มันก็คือ เพลง“ราคะ” ที่แสนอ้อยสร้อยร้อยเปอร์เซ็นต์นั่นเอง ซึ่งอาดมาได้หยุดทำเด็ดขาดแล้ว ละอายพอแล้ว รู้ดี ยิ่ง ว่ามันไม่ใช่“ศิลปะคือมงคลอันอุดม(เอตมมังคละมตมัง)”แต่อย่างใดเลย แม้แค่ขั้น“สาระ”

ถ้าผู้ใดใครรู้ว่า“งาน”ใดจะจัดเข้าขั้นเป็น“ศิลปะ”หรือไม่นั้นต้องตรวจดูดี ตามมาตรฐาน การวัดความเป็น“ศิลปะหรือไม่” ๕ ระดับ ได้แก่ “ลามก-ราคะ-สาระ-ธรรมะ-โลกุตระ”

ซึ่งระดับ ๑ ต่ำสุดนั้นจัดอยู่ในระดับ“ลามก” แน่นอนว่านับว่าเป็น“ศิลปะ”ไม่ได้เลย เป็น“มงคลอันอุดม”ไม่ได้แน่นอนยิ่งกว่าแน่ “ลามก”แท้ๆ ต่อมาขั้น ๒ ก็คือระดับ“ราคะ” มันก็ ยังไม่เข้าขั้น“ศิลปะ”อยู่ดี ซึ่ง“งาน”ขั้นนี้แหละที่มีมากมายหลากหลายในสังคมโลก ไม่ว่า“งาน”นั้นจะเป็นจิตรกรรม-ประติมากรรม-สถาปัตยกรรม-วรรณกรรม-เพลงดนตรีและ นาฏกรรมก็ตาม ถ้ายังไม่มีคุณค่าพื้นฐานที่ ๓ ขึ้นไป ก็จัดเข้าเป็น“ศิลปะ”ยังไม่ได้ แต่ เพราะโลกยังมีคนโลภีย่มากมายเต็มโลก คนก็ยอมประโลมราคะ, โทสะ, โมหะอยู่เป็นธรรมดา สามัญ ยิ่งหลง“โลกีย์”ที่ต่ำอยู่ว่าเป็น“สาระ”ก็ยอม ยกย่อง“โลกีย์”นั้นๆกันเป็น“สาระ” แต่ยังเป็น“คุณ งามความดี”เข้าขั้น“ธรรมะ”ยังไม่ได้ อย่างเก่งก็ แค่ขั้น“เพื่อสาระชีวิต”เท่านั้น แต่ถ้าถึงขั้นเป็น “เพลงหรืองาน”ที่มี“การปรุงแต่งด้วยโลกียรส ๖”จึง จะเริ่มนับเข้าหาความเป็น“ศิลปะ”โดยวัดเปอร์เซ็นต์ว่า มี“โลกียรส”มากไปกว่า“สาระ”หรือ“มีสาระ”มาก กว่า“โลกียรส” ถ้าโลกียรสมากกว่า“สาระ”ก็ไม่นับ ว่าเป็น“ศิลปะ”ได้แค่“งาน”ขั้นที่ ๓ ตรงนี้แหละ นัยสำคัญยิ่งๆที่เป็น“ภาวะหมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏิ-นิสลักคะ) ที่กลับกันไปมาระหว่าง“สุนทรียศิลป์กับ สาระ”อันเป็น“องค์ประกอบสำคัญ” ๒ อย่างที่ชี้บ่ง ความเป็น“ศิลปะ”คือ“(๑)สุนทรียะกับ(๒)สาระ” ถ้ามี แแต่“สาระ” ก็เป็นได้แค่“สารคดีหรือวิชาการ”เท่านั้น ยังนับเป็น“ศิลปะ”ไม่ได้ จึงจัดอยู่ในขั้น“สาระ” ก็ แตกต่างกันตรงนี้ ยังมีนยะละเอียดอีกที่จะได้ สาระยากขึ้นต่อไป

- “สมณะโพธิรักษ์”

(๒ ธันวาคม ๒๕ ๖๐)